

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:43 14 Şubat '98 100 000 TL.(KDV dahil)

**Emperyalist saldırganlığın hedefi
tüm Ortadoğu halklarıdır**

**Emperyalistler
Ortadoğu'dan
defolsun!**

**Türkiye'deki
emperyalist
üsler
kapatılsın!**

Kahrolsun

Emperyalist savaş!

FINAN: 6.90 000 TL/KIY

Emperyalist haydutluğa son ABD EMPERYALİZMİ ORTADOĞU'DAN DEFOL!

Körfez krizi, emperyalizmin halk düşmanı yüzünün bir kez daha ve çeşitli yönleriyle teşhirini sağlıyor. ABD, çürümüş bir sistemin, kapitalizmin jandarmalığını yapıyor ve doğal olarak onun tüm kokuşmuşluğunu, tüm iğrençliğini temsil ediyor. Kriz dönemlerinde daha da açığa çıkıyor bu karakter. Akla hayale sığmaz kirli savaş yöntemleri, her tür yalan, dolan, hile mübahdır bu karakter için. Bu nedenle, çürümüşlük ve kokuşmuşluk bu sömürü sisteminin en iyi anlatan terimler oluyor. Türk ve Kürt halkları, özellikle son bir yıl boyunca, Susurluk'taki devlet kazasının darbesiyle sağa sola saçılan irinler üzerinden bu çürümeyi epeyce tanıma fırsatı buldu.

Körfez krizi vesilesiyle ABD'nin tavrında sergilenen sistemin pisliklerine bir kaç örnek vermekte yarar var. Bütün alanlarda olduğu gibi, silah endüstrisinde de en ileri teknoloji, doğaldır ki en "gelişmiş" ülkelerde bulunuyor. Yani ABD başta olmak üzere bir kaç emperyalist haydutta. Dünyanın neresinde bir silah patlarsa bunlar tarafından temin edilmiş demektir. Sadece temin etmek değil, "tüketime teşvik" de onlardan gelmektedir. Çünkü bütün metaller gibi silah da tüketilmek için üretilmektedir. Burjuva basının bile kenarından köşesinden değindiği gibi, Irak'ın elinde bulunan ve ABD tarafından bugünkü krize gerekçe gösterilen silahlar da, ABD başta olmak üzere, bu bir-kaç haydut tarafından geliştirilmiş, üretilmiş ve satılmıştır bu ülkeye. Yani ABD'nin bugünkü gerekçeleri aşağılık bir ikiyüzlülüktен başka bir şey değildir. ABD'yi açıktan destekleyen, çekimser kalarak destekleyen, hatta desteğini çekmiş görüntüsü sunan diğer kapitalist-emperyalist devletler için de geçerlidir aynı nitelik.

Emperyalizmin "böl, parçala, yönet" taktiği iyi bilinir. İsrail ve Türkiye'nin konumu bir kez daha gösterdi ki, en az "böl, parçala" kadar etkili bir diğer kirli taktik de, kalelerin içten fethi, yani işbirlikçilik, yani koruculuktur. İç siyasette kişileri, uluslararası siyasette devletleri satın alır, kullanır, düşürürler. Türk devletinin ABD ile ilişkisinde, kölece bağımlılık olarak ifade ettiğimiz bu durum, yani işbirlikçilik, aslında kölelikten çok daha aşağıda, çok daha rezil bir statüdür. İşbirlikçilik sadece efendinin hizmetine uysal bir boyuneyişi değil, bu hizmetin kendi insanlarına ihanetle sürdürülen daha düşkün bir biçimidir. Bu çerçevede TC, emperyalizmin Ortadoğu'daki korucusu rolüne soyunmuş bulunmaktadır.

Irak'a "komşuluk" kredisıyla

gidiyor. Ama ABD'nin koşullarına boyun eğmemenin sonuçları üzerine bir tehdit mektubu işlevi üstleniyor. "Onurlu dış politika"dan, "arabuluculuktan" dem vuruyor. Oysa onur bir yana, arabuluculuk için bile "bağımsız" bir kimlik gerekir. Ama TC, Irak'a ABD'nin taşeronu, ulağı, hatta bir nota mektubu olarak gitmiştir. TC'nin Dışişleri Bakanı, görüşme ile ilgili son taktikleri, son emirleri kendi hükümetinden değil, ABD'li "üst düzey" haydutlardan almıştır.

Dışarıda, kendisini emperyalizmin böylesine aşağılık-basit bir aleti haline getiren Türk devleti, içeride, emekçi sınıfları kapitalist sınıf karşısında kendi çukuruna sokabilmek için, kriz ortamından yararlanmaya, bunu işçi sınıfına saldırıları yoğunlaştırmanın bir vesilesi yapmaya çalışıyor. Burjuva medyanın da yardımlarıyla, Susurluk gündemini kapatmak, çeşitli saldırıların üstünü örtmek için kriz, gündemin baş maddesi haline getiriliyor. TC'nin, geçtiğimiz ay yaşadığı AB krizi vesilesiyle en pespaye bir yüzüzlükle sergilediği bu kölelik ruhunun içerideki yansıması; özelleştirmelere hız verme, aynı bahaneyle ülkenin stratejik sektörlerindeki değerlerini emperyalizme peşkeş çekme biçimine bürünmüştü. Türkiye sermayesinin çıkarları açısından olayın bu cephesi, işçi sınıfına yönelik en azgın saldırılarla karını azamiye çıkarmaktı. Özelleştirme saldırısını, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme, sigortasızlaştırma, esnek üretim vb. saldırıları izledi. Geline nokta Körfez krizi de bu saldırıların bir vesilesi, bir gerekçesi, bir kılıfı yapılmak isteniyor.

Burjuva medya, "Saddam"ın elindeki Konya'yı bile vurabilecek silahlar"dan söz ediyor. Türk ordusu, bu vesileyle bir kez daha Güney Kürdistan işgaline girişiyor. Yani işçi sınıfı, yıllardır Kürt ulusuna karşı yürütülen kirli savaşta kullanılan türden bir şoven kampanyanın kıskacında, "ülkenin ve milletin ali menfaatleri için" fedakarlığa, yani daha fazla açlık, daha fazla sefaletle boyun eğmeye çağrılacaktır. Ve kriz, boyun eğmeyen boynunu kırmanın meşru zemini yapılmak istenecektir.

Süreçteki bazı gelişmeler, emperyalizm karşısında en uysal köle ruhunu sergileyen sermaye iktidarının, iç muhalefet karşısında ise

nasıl azgın bir saldırganlıkla davranabildiğini göstermektedir. Çeteleşmiş devletin suçlarını araştırmak üzere, gene bu aynı devletin bir kurumunda bir görevlisine hazırlattığı Susurluk raporu, kazadan bu yana devletin temel savunusu olagelmış "tekil durum" demagojisini boşa çıkarırcasına, Susurluk'un sadece devletteki bir çeteleşmeyi değil, sermaye sınıfına ve sistemine ait ne varsa, tümünden çürüyüp kokuştugunu kanıtlamış oldu. Sözde, Susurluk çetelerinin örneğin temel suçlarından biri olan faili mechuller aydınlatılacaktı. Sonuçta hem raportör, hem de rapor üzerinden devlet tarafından "illegal öldürme hakkı" savunulmaya başlandı. Raportör öldürme yetkisinin başcavuşlara kadar düştüğünden yakınırken, Başbakan "dün, bugün, yarın" için aynı şeyi devlet adına savunmaya geçti. Bu savunmaları ardardına gerçekleştirilen yargısız infazlar izledi. Grev ve direnişlere yönelik devlet terörü izledi vb...

Emperyalizmin köle ruhlu uydusu haline gelen Türk sermaye devleti, içteki bu azgın saldırılarıyla, Güney Kürdistan'a çıkardığı ordusuyla, işçi ve emekçilerin, Kürt halkının gözünü yıldırma operasyonuna girişmiştir. Bu yüzüstü saldırganlık coğrafyayı da aşarak, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik haydutluğuna havlu tutmaya kadar varmış bulunuyor. Yani Türk sermayesi, sırtını emperyalist sermayeye dayamanın verdiği kör cesaretle, Türkiye işçi sınıfının iktidar mücadelesini, Kürt ulusunun özgürlük kavgasını, Ortadoğu'nun tüm halklarının özgürlük ve sosyalizm mücadelesini

karşısına alıyor. Böylece de sadece, mezar kazıcısı olan Türkiye proletaryasının desteğini büyütmüş oluyor.

Türkiye işçi sınıfı, sermaye devletinin Ortadoğu halklarına yönelik emperyalist saldırganlığın maşalığı rolünü boşa çıkarabilecek tek güçtür. Bugün mücadelesini sermaye devletinin üstlendiği bu uğursuz role yöneltmeli, bu saldırganlığa dur demelidir. Sınıfsal kurtuluş mücadelesini örgütlemenin, birliğini sağlamanın ve mücadeleyi yükseltmenin yolu buradan geçmektedir. Sınıfın bugün mücadele içindeki öncü müfrezeleri, yönlerini ülke siyasetine dönerek, en geniş sınıf kitlelerinin dikkatini buraya çekmek göreviyle de karşı karşıyadırlar.

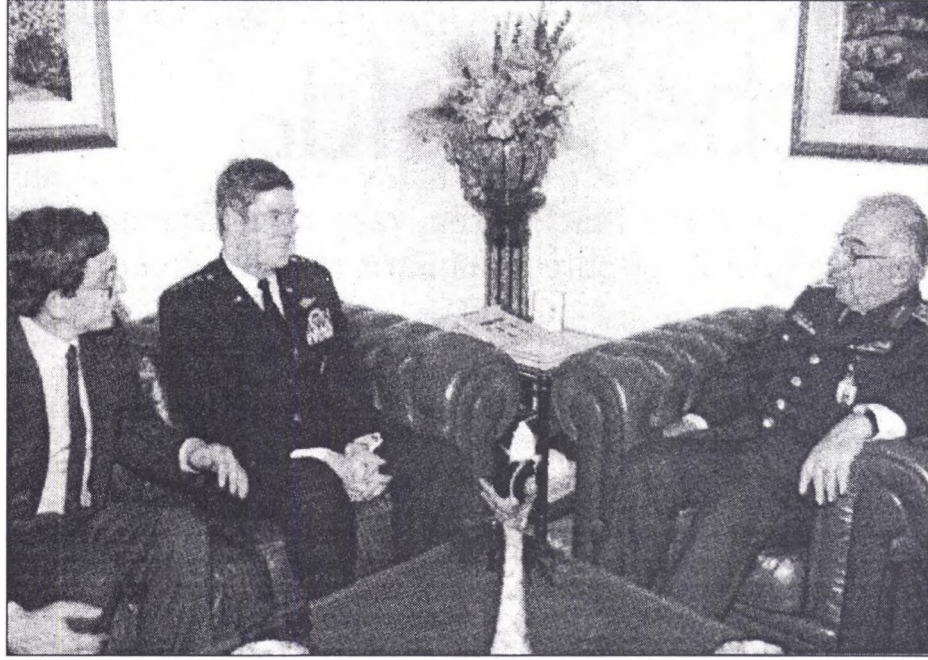
Emperyalist haydutluk, barbar kapitalizmin bir tezahürüdür. Bu nedenle en tutarlı anti-emperyalist mücadele, anti-kapitalist bir perspektifle ele alınabilen bir mücadeledir. Yani işçi sınıfı, emperyalist saldırganlığa karşı çıkan, ondan zarar gören tüm ezilenlerin mücadelesine yol göstermek, önderlik etmek tarihi göreviyle karşı karşıyadır. Türkiye proletaryası bu şanlı göreve layıktır. Yakında kuşanacağı ihtilalcı parti silahıyla, tüm Ortadoğu halklarının anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadelesine önderlik misyonunun da en yakın adaydır.

**Kahrolsun Emperyalist Haydutluk!
Ortadoğu'da Emperyalist Savaşa
Hayır!
Yaşasın İşçilerin Birliği, Halkların
Kardeşliği!**

Türk devleti ABD emperyalizmine uşaklıkta sınır tanımıyor:

Emperyalizme kölece bağımlılık ikiyüzlülükle gizlenmeye çalışılıyor

Uşaklık politikalarında derinleşme sağlanıyor:

Türkiye’de sermayenin sınıf iktidarı emperyalizmle işbirliği temeli üzerinde ayakta durmaktadır. Emekçi halka dayatılan emperyalist köleliğin gerisinde bu işbirliği yatmaktadır. Türk devletinin ABD emperyalizmine özel bağımlılığının ve uşaklığının gerisinde de bu vardır.

Türk devleti ABD emperyalizmiyle işbirliği çukurunu yakın dönemde siyonist İsrail devleti ile askeri cephede birleşip ABD jandarmasının bölgedeki çavuşluğunu birlikte üstlenmek noktasına kadar derinleşmiştir. Bu ABD emperyalizminin bölge halklarına karşı saldırgan politikalarında vurucu bir silahlı güç olarak yeralmanın da kabul edilmesi demektir. Bu anlaşmanın bizzat RP hükümeti döneminde imzalanması, düzenin sözde en “anti-Amerikan” geçinen uşaklarının bile özünde ve pratiğinde emperyalizme uşaklık çizgisine bütünüyle sadık oldukları gerçeğini bir kez daha göstermiştir.

Türkiye’de her hükümet MGK’ya, MGK sermayeye, sermaye de emperyalist sermayeye göbeğinden bağlıdır. Türk sermaye iktidarının ABD emperyalizmine özel bağımlılığı, bu yüzden, herşeyden önce MGK’nin iplerinin gizli kontgerilla bağlantıları üzerinden Washington’un elinde yoğunlaşmasında kendisini ortaya koymaktadır. Türkiye’nin ana kumanda masası gerçekte Washington’da kuruludur.

Doğrudan MGK’nin eliyle kurulan bu hükümet ortaklarının görevi, senaryosunu ABD’nin yazdığı ve

MGK’nin tercüme ettiği oyunda rolleri kendi mizansenini içinde paylaşıp sahnelemek, böylece ona “sivil” bir görünüm kazandırmaktır. Bu yüzden Türk devletinin tırmanan son krizde ABD’nin savaş cephesinde tam boy saf tutmasında şaşırtıcı ve yeni olan bir şey yoktur.

Biraz olsun şaşırtan ise, Türk devletinin ikiyüzlülükte sınır tanımazlığıdır. Bir yandan ABD’nin kucağına oturup diğer yandan Irak ile ABD arasında “tarafsız”, “arabulucu”, “sorunun barışçı çözümünden yana” vb. görünebilmek için utanmazca attığı taklaldır. Onurun zerresini taşımayan uşaklık politikalarına Ecevit üzerinden “ulusal onur”, “kişilikli dış politika” kılıfı giydirmek için döndürdüğü dolaplardır. Tekelci sermaye basını da bu konuda kendi üzerine düşeni fazlasıyla yerine getirmektedir.

TC’nin resmi tutumu: emperyalist saldırganlığa tam destek:

Türk devleti tırmanan ABD-Irak kriziyle ilgili resmi tutumunu ilk olarak 1 Şubat’ta yapılan “zirve” sonrasında açıkladı. Bu zirveye, hükümet adına Başbakan Mesut Yılmaz ile Başbakan yardımcısı Bülent Ecevit, Genelkurmay adına Çevik Bir ve yanısıra çeşitli askeri yetkililer katıldılar. Göstermelik Meclis Genel Kurulu bir yana, MGK toplantısına bile gerek duyulmadı. Çünkü Çevik Bir ABD’ye verecekleri hizmetlerin genişleyen çerçevesini zaten çizmekteydi.

Zirve’den çıkan resmi açıklama Türk devletinin ABD’nin açtığı savaş cephesinde yer aldığının diplomatik bir dille ifadesi olmuştur. Açıklamanın en belirleyici olan yönü şurasıdır: “Türk

BM özel komisyonunca çizilen görevler çerçevesini ve amaçlarını desteklemektedir... Bu çerçevede de Irak ile BM arasındaki sorunların barışçıl yöntemlerle halledilmesini başından beri savunan Türkiye... askeri müdahalenin kaçınılmaz hale gelmesi açısından... Irak hükümetine BM kararlarının bir an önce ve tam olarak uygulaması çağrısını yinelemektedir.”

Bu zirvenin sonuçları sermaye basınında “ABD umduğu desteği bulamadı”, “Türkiye bölgede savaş istemiyor”, “Fatura hep bize kesiliyor”, “Boş vaade karnınız tok”, “Türkiye’nin savaşa katılması söz konusu değil”, “Türkiye’nin kararlılığı ABD’nin hesaplarını bozdu”, “İsmail Cem ABD’ye rağmen arabuluculuk için Saddam ile görüşmeye gidiyor”, “ABD savaş uçakları Incirlik üssünü kullanamayacak” vb., şeklinde lanse edildi.

Türk devleti, BM özel komisyonunun kararlarını desteklediğini, ABD’nin Irak’a dayatmalarını haklı bulduğunu ve bunların Irak tarafından hemen ve bütünüyle yerine getirilmesini istediğini, sorunun barışçıl çözümünün Irak’ın bu dayatmalara boyun eğmesinden geçtiğini, bu dayatmaların kabul edilmemesinin ise askeri müdahaleyi gerekli kılacağını, açıklıyordu. Herhalde Clinton’un da ABD’nin Irak politikasını ortaya koyarken bu açıklamaya ekleyeceği başka bir şey olamazdı!

Açıklama ABD-TC işbirliğinin bir diğer yönüne de açıklık getiriyor. Türk devletinin, “savaş olasılığı karşısında bölge halkına insani yardım” kılıfı altında, Güney Kürdistan topraklarına

dilediğince girip çıkma ve askeri operasyon düzenleme konusunda öni daha da açılacak. “Göçe karşı tampon bölge” adı altında Irak sınırının onlarca kilometre içine askeri kuvvetlerini yerleştirilebilecek. Böylece TC’nin sömürgeci çıkarları ile ABD’nin emperyalist çıkarları birlikte gözetilmiş olacak ve buna bir de “insani yardım!” kılıfı takılacak.

ABD Temsircisi Cem Irak’ta:

Zirveden sonra İsmail Cem’in Irak ziyareti gerçekleşti. Sermaye basını bunu “ABD’ye rağmen Irak’a ziyaret”, “Arabuluculuk girişimi” olarak lanse etti. Oysa İsmail Cem, yukarıdaki resmi açıklama çerçevesinde, ABD’nin sözcüsü olarak Irak’a gidiyordu. Üstelik havalimanında ABD’nin üst düzey heyetiyle bir saat görüşüp son talimatlarını da alıp öyle gitti Irak’a. ABD dışişleri bakanı sözcüsü bu ziyaretle ilgili olarak şu açıklamayı yaptı: “Kimin arabuluculuk yaptığından çok verdiği mesajın ne olduğu önemli”!

DSP’li dışişleri bakanı İsmail Cem, ABD’nin özel temsilcisi olarak, onun koşullarını dayatmak üzere Irak’a giderken, aynı partinin genel başkanı ve hükümetin de başbakan yardımcısı Ecevit, “ulusal çıkarlar” ve “onurlu dış politika” rolünü oynamayı üslaniyordu. ABD de Ecevit’in oynadığı bu rolden son derece memnun. Çünkü ABD Ecevit’in sözlerine değil, oynadığı rolün neye hizmet ettiğine bakıyor.

**Kahrolsun Emperyalist Barbarlık!
Yaşasın Sosyalizm!
Yaşasın Ortadoğu Halklarının
Kardeşliği!**

ORTADOĞU'DA EMPERYALİZMİN SAVAŞ TAMTAMLARI

Ortadoğu'da yine savaş tamtamları çalmaya başladı. Tokmağı Amerika'nın elinde olan davul yeni bir savaşın habercisi durumunda. Sürece daha yakından bakıldığında ise gerçekten ciddiyetten uzak bir kriz yaratma olgusuyla karşı karşıya geliyoruz. Ortadoğu bölgesinin emperyalist bölüşüm sahasında bir rekabet alanı olması ise en önemli belirleyen durumunda. Bir taraftan diğer emperyalist devletlerin pay almak için uzanan elini geri çevirtmek, bir taraftan da bölgedeki diğer halklara göz dağı vermek yıllardır sürdürülen "Saddam Krizi'nin" en önemli belirleyenlerinden. Krizin ilk patlak verdiği 1991 yılında yapılan müdahale en azından avrupa halkları tarafından bir parça daha meşru bir zemine oturuyordu. Saddam'ın saldırgan tutumuna karşı yanıtlanmış bir tepki duyuluyor bu da diğer manevralar için bir kolaylık sağlıyordu. Bugün ise tablo hiç de böyle değil. Ne Arap halkları ne de diğer birleşmiş milletlere üye halklar bu savaşı olumlamıyorlar. Onların bağlı bulundukları devletlere gelince onlar hiç de Irak halkını düşünmüyorlar. Ya da şimdiye kadar uygulanan ambargo nedeniyle ilaç bulamamaktan hayatını kaybetmiş binlerce çocuk da onları ilgilendirmiyor. Yeri geldiğinde mutlaka bunları kendi politikaları için malzeme konusu yapabilirler. Ya da timsah gözyaşları dökebilirler. Fakat bunun sorumluluğu Amerika'nın olduğu kadar kendilerindir de aynı zamanda. Şimdi bu müdahaleye karşı çıkmaları ise kendileri için bir alan açma ve Ortadoğu üzerinde Amerika'nın etki alanını sınırlama hesabından başka bir şey değildir.

Türkiye cephesinde ise son dönemde yaşanan dış politikada iflasın üzerinin örtülmesi ve yine içe yönelik olarak kitleleri aldatma üzerinden gündeme gelen "zirve" toplantıları var. AB'den ve islam konferansından dışlanma ABD-İsrail ile girişilen ilişkilerin ortaya çıkardığı çıkmazın Irak krizi üzerinden aşılma çabası sözüm ona "onurlu" "kişilikli" dış politika yalanıyla kitlelerin uyutulması. Bu politikaların Avrupa ve İslam ülkeleri nezninde bir inandırıcılığı olmadığı çok açık. Oradan bir mesafe alamayacaklarını bu gün düzen politikacıları da çok iyi bilmektedir. Bütün oynanan oyun ise tamamiyle içeriye

dönük olarak sahneye konulmuş durumda. Yapılan nedir? Gündeme getirilen zirve toplantıları günleri alan açıklamalar sonucunda ortaya çıkan nedir? Açıklamalarında biz bu savaşı istemiyoruz diyorlar. Ve daha önce yaşanan kriz üzerinden de Türkiye'nin ekonomik olarak çok fazla zarar gördüğünü söylüyorlar. Buraya kadar açıklananlar sanki masum gibi görünmektedir. Fakat asıl politikayı belirleyenin, zirveden ne çıktığının yanıtı ise bundan sonra açıklananlarda. Savaşı önlemek için diplomasinin kullanılması. Dışişleri bakanı Saddam'la görüşüp inadından vazgeçmesini isteyecek. Bu da onurlu politika olarak öne sürülüyor. Zaten şimdiye kadar Amerika'nın söylediği/yürüttüğü propaganda nedir? Bundan farkı var mı? Savaş istememenin gerçek karşılığı bu mu? Çıkacak olan ya da çıkarılmaya çalışılan savaş sanki Saddam'dan mı kaynaklı yalnızca? Ya Amerika'nın saldırgan tutumu? Peki bu neden gündeme getirilmiyor? Açıklamalar devam edildiğinde savaşın çıkması durumunda alınacak tavır üzerinde duruluyor. Yani yine bütün olanakların Amerikan emperyalizminin hizmetine sunulması. "İncirliği kullandırmayız" vb. açıklamaların hiç bir ciddiyeti olmadığı ise üç günde açığa çıkmış bulunuyor. Dün "kullandırmayız" diyenler, bugün "talep gelmedi" demeye başladılar. Yalnızca bu tür manevralarla (ekonomik olarak çok ağır faturalarla karşılaştık gibi) bir parça kırıntı koparabilir miyiz diye düşünülmektedir. İşte "kişilikli" politika diye yutturulmaya çalışılan budur. Amerika'ya göbeğinden bağlı, son günlerde İsrail'le yapılan anlaşmaların daha da yalnızlaştırdığı ve daha fazla kucağına ittiği Türkiye

Devleti'nin ve egemen sınıfların dış politikalarında bir parça bağımsız tutum almaları ve esnemeleri bile imkansız hale gelmiştir.

İçeriye yönelik olarak gündeme gelen bu politikanın bir diğer yönü ise olası bir savaş durumunda oluşacak kitle muhafaletinin önüne geçmektir. Biz elimizden gelen bütün çabayı ortaya koyduk fakat bu savaş kaçınılmaz hale geldi diyerek kitleleri sürdürülen politikaya yedekleyebilmektedir. Hatta ekonomik saldırıların vb. nin dozajının artırılması bir savaş durumu yaratarak en haklı mücadelelere bile saldırmaya, grevlerin ertelenmesi bu vesileyle IMF'nin istemlerinin de hayata geçirilmesi. Görüldüğü gibi düzen bu tür manevralarla yine işçi ve emekçilere saldırının hesabı içerisinde aynı zamanda.

Amerika ve İngiltere ikilisinin ise emperyalist haydutluk ve talan politikalarında Irak'a yönelik olarak ortaya koydukları savaş stratejileri ise hiç de kimyasal silahların imhasına yönelik değildir. Üç aşamalı olarak gündeme gelen savaş stratejisi Saddam'ı köşeye sıkıştırması ve Irak halkı ve Ortadoğu halkları üzerinde edindiği prestiji kırmak bir tarafa tamamiyle sivil halkı hedefleyen bir hava saldırısıdır. Sonuçta hedef tahtasında olan bir kez daha sivil halktır. Birinci aşamasında saraylar vb. bombalanacak. Çünkü onlara göre silahlar burda saklanıyor. Eğer sonuç alınmazsa ikinci aşamaya geçilecek. İkinci aşamaysa stratejik yerlerin bombalanması. Köprüler bağlantı merkezleri vb. Eğer hala sonuç yoksa kara çıkartması. Yıllardır sağ partilerin politikalarından bunalan kitleler sol görünüşlü sağ bir parti olan İşçi Partisi tarafından yedeklenmiş ve İngiliz sermaye gruplarına yeni bir nefes borusu olmuştur. İç politikada özelleştirmeleri vb saldırıları hayata geçiren Tony Blair ve partisi dış politikada da yıllardır sürdürülen talan politikasını devam ettirmekte ve halkların katledilmesine ortak olmaktadır. Reformist bir sol parti olarak yapabilecekleri ve yaptıkları reformist hayaller besleyen ve bu tür partilerin tuzağına düşen kitleler içinde iyi bir gösterge olmaktadır.

Bu haydutluğa karşı özellikle Ortadoğu halklarına ve dünya halklarına büyük görevler düşmektedir. Bir kez daha halkların katledilmesinin önüne geçmek için güçlü bir şekilde "Halkların Kardeşliği" şiarının yükseltilmesi ve yapılan bu sömürgeci savaşların önüne geçilmesi, için emperyalist sömürgecilere ve ülke içinde kendi sömürücü sınıflarına karşı aktif bir tarzda mücadele sahnesine çıkmaları gerekmektedir. Türkiyi işçi sınıfı ve ezilen kesimleri onurlu ve kişilikli bir politikanın nasıl yapıldığını egemen sömürücü sınıflara göstermelidir. Şu bir gerçektir ki dünyada halklarının kardeşçe bir arada yaşayabileceği tek sistemin sosyalizm olduğu, emperyalist sistemin halklara yıkımdan ve sefaletten başka bir şey vermediği tekrar tekrar yaşanan olaylar üzerinden doğrulanmaktadır. Onun içindir ki sosyalizm ezilenler için yeniden özlem haline gelmekte ve bu barbarlığa son verecek tek alternatif olarak kitlelerin karşısına çıkmaktadır. Ortadoğu halkları için de bu alternatif güncellenmektedir...

ABD'NİN SAVAŞ BORAZANI: TÜRK MEDYASI

Her türlü basın ait olduğu sınıfın çıkarlarını savunur ve ona uygun bir yayın çizgisi izler. Bunun en son örneğini şu an içinde bulunduğumuz Irak Krizi'nde görüyoruz. Sermaye medyası krizin başından itibaren tam bir savaş kışkırtıcılığı yapmış adeta askeri kurmay gibi davranıp saldırı-savunma planları oluşturmuştur.

Son bir iki haftanın gazeteleri incelendiğinde kapaklarda manşetlerde sürekli Irak Krizi'nin işlendiği görülecektir. Bu aslında doğaldır. Emperyalist müdahalenin gündeme gelmesiyle basında onu işlemek çok doğal bir reflektir. Ama önemli olan soruna nasıl bakıldığı, konunun nasıl işlendiğidir. Burjuva basının konuyu nasıl işlediğini örnekleyebiliriz. İşte son haftadan bazı başlık ve manşetler; "Saddam'ın son 10 günü", "Havadan mı karadan mı?", "Clinton'ın tercihi ani ve kısa hava saldırısı.", "Saddam'ın füzeleri Türkiye'nin göbeğindeki kentlere kadar ulaşabiliyor", "Konya füze menziline", "ABD fena vuracak", "Füze yağacak", "1-2 günlük değil", "Gerekirse karadan", "Türk askeri Kuzey Irak'ta", "Saddam'ın son şansı", "Ürküten rakam ...Saddam'ın elinde Türkiye'yi de tehdit eden 3 bin ton kimyasal ve biolojik silah...", "Saddam'ın yalanı", "Zamana karşı yarış" vb. Burjuva medyanın konuyu ele alıştı işte böyle. Tüm bu başlıklara uygun yani savaş çığırkanlığı dolu yazılar da cabası. Son dönemlerde bir de tablolar, haritalar moda oldu. Tüm gazeteleri Saddam'ın birliklerini, kimyasal silahlarını, ABD'nin nereden hangi güçlerle nasıl saldıracağını gösteren bir haritalar furyası almış.

Görüldüğü gibi boyalı basın sadece savaş çığırkanlığı yapmamakta, ayrıca açıktan açığa ABD propagandası yapmaktadır. Gazetelerde sürekli Irak'ın kimyasal ve biolojik silahlarının yerleri gösterilmekte.

Peki zaten bu silahların yerleri belli ise sorun nereden çıkıyor? Elleri imkan olsa Saddam'ı ABD'ye bırakmadan bu medya ordusu bombalayacak. Aynı tavrı Kardak krizi sırasında da göstermişlerdi. Neredeyse Türk boyalı basını ile Yunan boyalı basını yanlarında silahlar götürüp bizzat çatışacaklardı. Adaya bayrak asmalar, her türlü hakaret karşılıklı birbirini izledi.

Sermaye basınının bu tavırları sonucunda ne oldu? Kardak Krizi döneminde toplumsal sorunlar geri plana itildi, hükümet şovenizm ile kendisine kitle desteği yaratmaya çalıştı, Yunan Halkı'na karşı düşmanlık körüklendi, şovenizm yaygınlaştırılmaya çalışıldı ve bu sayede işçi sınıfı ve emekçiler uysallaştırılmak istendi. '91 savaşı konserve kapağı yapan işçilerin ve diğer sektörlerdeki işçilerin grevlerinin yasaklanması için (konserve kapağı ile savaşın ne ilgisi varsa!) bahane olarak kullanıldı. Şimdilerde ise ABD yalakalığı yapılıyor. Bu sayede toplum, ABD güdümünde bir operasyon veya savaş için, İncirlik Üssü'nün kullanımı için hazırlanıyor. Aynı zamanda Güney Kürdistan'ın işgaline, demek oluyor ki yeni bir Kürt katliamına, meşruiyet sağlanmaya çalışılıyor.

Başta dediğimiz gibi her türlü yayın ait olduğu sınıfın çıkarlarını savunur. Boyalı basın da tekellerin çıkarlarına göre haber-yorum (çarpıtma-uydurma) yapıyor. Irak Krizi'ne sermayenin bakış açısıyla yaklaşıyor.

Konuya işçi sınıfının bakış açısıyla yaklaşan biz komünistler ise; ABD-TC Ortadoğu'dan defolsun! diyoruz. Çünkü tüm ezilenlerin, tüm dünya işçilerinin çıkarı, birlik ve barışlıklarından geçiyor. Emperyalist-kapitalist barbarlığı yok edin, barış içinde yaşamaktan geçiyor.

Emperyalizme Karşı Koymak Tüm Ortadoğu Halklarının Görevidir

Savaş bulutları bir kere daha Ortadoğu halklarını tehdit ediyor. Saddam'ın bazı devlet saraylarını ve silah tesislerini BM denetimine, daha doğrusu ABD denetimine açmaması, ABD'nin yeni bir müdahalesine zemin hazırladı. Irak yönetimi silahlanmaya ve konvansiyonel silahların dışındaki silahlara her zaman özel bir ilgi göstermiştir ve bu ilginin sebebi hiç te masum kaygılar olmamıştır. Ama bu silahların hesabını en son soracak ülkeler ABD ve diğer Avrupa ülkeleridir. Kimyasal ve biyolojik silahların yapımını Irak'a öğreten ve bu silahların üretiminin altyapısını sağlayan, hatta silahların kendilerini satanlar şimdilerde bu silahlardan rahatsız olanlardır. Ayrıca ABD veya diğer ülkelerin bu silahlardan rahatsız olabilmeleri için önce kendi kimyasal, biyolojik ve nükleer silahlarının hesabını vermelidirler. ABD'nin Irak'tan istediği hiç bir ülkenin bir diğerinden isteyebileceği bir talep değildir. ABD silahları bahane ederek askeri üretim tesislerinden ve üslerden devlet saraylarına kadar tüm devlet kurumlarını denetlemek istiyor.

ABD, Irak'a bundan önce 1991 yılında saldırmış, tonlarca bombayı Irak halkının üstüne yağdırmıştı. Bu savaş esnasında Irak halkı onbinlerce ölü, yüzbinlerce yaralı vermişti. Bunun yanında kıtlıklar ve hastalıklar da ayrı bir ızdırap haline gelmişti. Irak'taki kitle imha silahlarını sürekli istismar eden ABD'nin bizzat kendisi, savaş boyunca kitlesel katliamlar gerçekleştirdi. Savaş sonrası dönem ise Irak halkı için çekilen ızdırapların devam etmesi anlamına geldi. Ne açlık son buldu ne işsizlik. Ne de bebeklerin ilaçsızlıktan ölümü.

Şimdi ise planlanan müdahale ile daha büyük feryatlar daha büyük acılar bekliyor Irak halkını. ABD'nin bu saldırısı Irak'a ilk saldırısı olmadığı gibi dünyadaki ilk saldırısı da Ortadoğu'ya yönelik değildir. ABD tarihi emperyalist müdahaleler tarihidir. K.Kore, Vietnam, Küba, Panama, Somali bunlardan sadece bir kaçıdır. Bunun yanında Şili'de olduğu gibi bir çok defa da o ülkenin ordusunu ve diğer devlet kurumlarını kullanarak müdahalede bulunmuştur. Tüm bu müdahalelere karşı konulmamasının sonucu ise (sadece sosyalist ülkeler bir direniş sergilemişler ve zafere ulaşmışlardır) bu ülkelerde yaşayan halkların daha fazla yoksullaşması, daha fazla sömürülmesi olmuştur. Bu müdahaleler ile emperyalizme bağımlılık kölelik haline gelmiş, işkence olağan bir uygulama olmuş, işsizlik görülmemiş oranda artmıştır. Irak müdahalesi üzerinden tüm Ortadoğu halklarına yaşatılması planlanan gelecek de budur.

Ortadoğu toprakları yüzyıllardan beri hep savaşların, acıların, esirliklerin yaşandığı bir coğrafya olagelmiştir. Yıllarca bu topraklarda yaşayan Farslar, Araplar, Kürtler, Süryaniler sürekli bir baskının konusu olmuşlar, başka milletlerin devletleri tarafından ezilmekten bir türlü kurtulamamışlardır. Uzun yıllar Osmanlı egemenliğinde

yaşayan bu halklar Osmanlı'nın parçalanmasıyla birlikte, az da olsa bir nefes alma olanağına kavuşmuşlar. Ama kapitalizmin olduğu hiçbir yerde emperyalizmden bağımsızlık olanaklı olmadığından bu kapitalist ülkeler yeniden bağımlılık ilişkilerinin içine girmişlerdir. Bugün Ortadoğu'ya bakıldığında bağımsız tek bir devletten bahsedilemez. Hepsisi de emperyalizme şu ya da bu düzeyde bağımlı hale gelmişlerdir.

Bugün Irak'a yapılacak müdahale ile Ortadoğu halkları daha da bağımlı hale getirilmiş olacaklar. Yapılan müdahale ile amaçlanan sadece Saddam'a ders vermek değildir. Ki zaten ne '91'deki savaşta ne de çıkacak yeni bir savaşta Saddam'a bir zarar gelmedi, gelmiyor. Saddam yönetimi olduğu gibi kalıyor, hatta emperyalizme karşı direniyorum pozlarına bürünerek halkını kandırıyor. ABD bu savaşlar sonunda bir yandan Saddam'a kendisine tam bir köleliği dayatırken bir yandan da asıl olarak Ortadoğu halklarına ve tüm dünyaya buraların en büyüğü benim mesajı veriyor.

ABD'nin yaptığı bu müdahale ile Ortadoğu'ya yönelik emperyalist işgaller ve saldırılar bir meşruiyet zemini kazanıyor. Yapılan ilk müdahale sonucunda zaten böyle bir zemin hazırlanmıştı. Kuveyt'in işgaline son vermek gerekçesiyle yapılan saldırı diğer saldırıların zemini döşemişti. '91-savaşında hemen hemen tüm devletler ABD'nin peşine takılmışlar, saldırıyı desteklemişlerdi. Şimdi yeni saldırıya karşı mırıldansalar da bu, pek bir şey ifade etmiyor. Bir kere Amerikan askeri Ortadoğu'ya girmiştir ve bu kendi (diğer Ortadoğu halkları) destekleri ile gerçekleşmiştir. ABD'yi yeniden bölgeden uzaklaştırabilmek içinse devrimci bir konumda olmak kapitalizmi tümünden reddetmek gerekmektedir. Ortadoğu'daki devletler ise ne bir devrimci konum içindedirler ne de kapitalizmle bir dertleri vardır, bu da eninde sonunda emperyalizme bağımlı hale gelmelerini getirmiştir. Şimdi bazı Arap devletlerinin sorunu diplomatik yollardan çözme önerisi hiç bir şey değiştirmemekte, sadece temenni olarak kalmaktadır.

Irak'a yapılacak müdahale ile ABD bir yandan Ortadoğu'daki çıkarlarını bu bölgedeki devletlere ve diğer emperyalistlere karşı güvenceye alırken bir yandan da bu bölgede yaşayan halklara karşı baskı gücünü artırmakta ve buralardaki etkisini pekiştirmekte. Bugün bunun somut örneğini Kürt ulusal kurtuluş hareketi için görebilmekteyiz. Ortadoğu'daki emperyalist güçler devrimci bir mecrada sürecek ulusal hareketi bastırmak için hazır beklemekte, dönem dönem özgürlük savaşçılarının katledilmesi operasyonlarına katılmaktadır.

Dahası ABD, İsrail emperyalizminin Filistin halkına çektiği acıları, yaptığı işkenceleri, ettiği zulmü desteklemiş ve bizzat İsrail'in suç ortaklığını yapmış bir ülkedir. İsrail, Filistin halkını yasadışı ülkeden kovarken, 13-15 yaşındaki

Filistinli gençlerini kurşunlarken, sokak ortasında İsrail askerleri, eylemcilere işkence yaparken onların kolunu bacağına taşlarla kırarken ve bu da tüm dünya televizyolarında naklen yayınlanırken ABD ne yapıyordu? İsrail devletinin haklılığını ispatlamaya çalışıyor, İsrail zulmüne karşı koyanların yakalanması için MOSSAD'a yardım ediyordu. Filistin direnişi terör eylemleri olarak lanetliyordu.

ABD askerleri dün Vietnam halkına saldırıyordu, bugün Irak halkına saldırıyor, yarın diğer Ortadoğu halklarına saldıracaktır. Çünkü onun tek derdi ABD emperyalizminin çıkarlarını korumaktır. Bunun için, bugün Irak'a saldırının, yarın Suriye'ye Filistin'e saldırmaması için hiçbir sebep yoktur. ABD askerlerinin Ortadoğu'da bulunması tüm Ortadoğu halkları için tehlikedir. Bombalanma tehlikesidir, işgal tehlikesidir, açlık tehlikesidir, ölüm tehlikesidir. Bu devletin ordusunun dünyanın hiçbir yerine barış getirdiği görülmemiştir. Nereye girse beraberinde kan, gözyaşı ve ölüm götürmüştür. Ortadoğu'ya da barış getireceği sanılmamalıdır. Bugün için Irak halkına karşı konuşlandırılan uçaklar, yarın Acem illeri üzerinde, Kürdistan semalarında, Suriye'nin tepesinde uçacaktır. Türkiye'de iktidar işçi sınıfının eline geçtiği zaman da İncirlik'ten kalkıp Irak'ı vuran uçaklar Bağdat'tan kalkıp İstanbul'u, Adana'yı vuracaklardır.

Nasıl ABD ordusunun hedefi sadece Irak halkını değil de tüm Ortadoğu'yu zapturap altına alırsa, bu emperyalistlere karşı koymak da sadece Irak halkının değil tüm Ortadoğu halklarının görevidir. Bu görev ülkemizde de işçi sınıfının omuzlarındadır. Türkiye işçi sınıfı kardeş Irak halkına destek vermeli, emperyalist işgale son demelidir. Irak halkına bu destek verilmez ise bu halk bir kez daha en büyük acıları yaşayacaktır, hatta diğer savaştan daha büyük acılar çekecektir (savaşta kimyasal katliamların gerçekleşeceği gün gibi ortadadır). Bunun için emperyalist saldırıya karşı mücadele, hem Irak halkına karşı bir sorumluluktur hem de işçi sınıfının kendi geleceğine karşı sorumluluğudur.

Bunun yolu ABD emperyalistlerinin ülkemizdeki işbirlikçilerine yani sermaye sınıfına ve onun siyasal iktidarına karşı mücadele etmekten geçmektedir. Planlanan saldırı konusunda T.C.'nin tavrı tam bir uşaklık örneğidir. ABD'nin her isteğini yapmak, adeta bu ülkedeki hükümetlerin bir gurur kaynağı haline gelmiştir. Hatta her hükümet ABD'nin onayını alarak kurulduğu için İncirlik örneğinde olduğu gibi bu ülkede bulunan askeri üslerin kullanılması için ABD izin almaya gerek duymamaktadır ve bunu açıktan ilan edebilmektedir. Dahası Türkiye savaşı fırsat bilerek Irak topraklarını işgal edebilmektedir. Bu, lafa gelinece bağımsızlıktan, yurтта ve cihanda sulhten bahseden devletin ne kadar barış yanlısı bir devlet olduğunu da göstermektedir.

Türk Ordusu Kürdistan'dan defol!

Emperyalist haydut ABD, Irak'a yönelik saldırısı ile Ortadoğu'daki tüm halkları hedeflemektedir. ABD bu yeni müdahale ile Ortadoğu'daki konumunu daha da sağlamlaştırmakta ve bu güç ile farklı ülke halklarına daha rahat saldırma olanaklarına kavuşmaktadır. Bu saldırıya daha şimdiden maruz kalan halklardan biri de Kürtlerdir.

Irak savaşı bir çok Kürt'ün de katledilmesine sebep olduğu gibi sömürgeci T.C. ordusunun Güney Kürdistan'a seferler düzenlemesine olanak sağladı. Bu seferlerin hiçbirini zafere sonuçlanmasa da, Kürt halkının kırımdan geçirilmesini sağlamıştır. Kuzey Kürdistan'da yaptığı katliamlarla yetinmeyen T.C., Güney'e girerek, Güney Kürdistan'daki Kürtler'e de kendisini tanıttı.

Sömürgeci T.C., Irak savaşını fırsat bilerek içinde bulunduğumuz dönem yeniden Güney'e inmeyi planlamakta ve bunun askeri hazırlıkları tamamlamakta. Yeni sınır ötesi hareketin gerekçesi ise oluşabilecek bir göç dalgasını engellemek olarak gösteriliyor. Gerçekte ise askeri yığının boyutları hiç de göç dalgasının engellenmesine yönelik bir yığının olmadığını gösteriyor. Zırhlı ve mekanize birlikler, tanklar toplanarak elli binden fazla bir asker yığnağı sevkıyatın bir askeri operasyona yönelik olarak gerçekleştirildiğinin kanıtıdır.

Operasyon konusunda Başbakan'ın açıklamaları, yüzüzlükte en çok nereye varılabileceğinin bir örneği oldu. Güney Kürdistan'a giren asker birçok bakanın açıklamasına konu olduktan, sınırı aşan birliklerin görüntüleri televizyonlarda, fotoğrafları gazetelerde yayımlandıktan sonra bu ülkenin Başbakan'ı, "ordularımız sınırı aşmamışlardır" deme yüzüzlüğünü gösterebildi. Aslında pek şaşırmamak gerekir, zira '91 Irak Savaşı sırasında da İncirlik Üssü'nden kalkan ABD ve diğer uçaklar Irak halkını bombalarken, yine aynı konumdaki aynı zat İncirlik Üssü'nün kullanılmadığını söylemişti.

Türkiye, bu savaşın içine daha '91'de girmişti ve şimdi tekrar giriyor. ABD'nin yanında Irak ve Kürt halkına karşı bir taraf oluyor. ABD'nin patlatmayı düşündüğü kimyasal bombaların bir kısmı da Güney Kürdistan'da bulunuyor, ayrıca ABD'nin kimyasal bomba imha ediyorum diye, kimyasal bomba atması da büyük bir olasılık. Tüm bunlar Kürt halkını yeni feryatların, yeni gözyaşlarının beklediğini gösteriyor. Kürt halkının göstereceği tavır da bellidir. Direniş çizgisini sürdürmek, bir yanda T.C. ordularını vatanlarına sokmamak ve işgalci orduyu kovmak için her türlü fedakarlığı göstermek, bir yandan ihanetçi işbirlikçi örgütlerden (aşiretlerden) kurtulmaya çalışmak, bir yanda da ABD'nin, en az T.C. kadar ulusların kendi kaderini tayin hakkını yok eden, en az T.C. kadar Kürt düşmanı emperyalist bir devlet olduğunun bilinciyle hareket etmektir. Kürt halkına özgürlük, ABD'nin veya başka bir emperyalistin vereceği destekle değil, yine kapitalist T.C. tarafından ezilen işçi sınıfının desteği ile gelecektir.

**Kahrolsun Emperyalist Saldırganlık!
Türk Ordusu Kürdistan'dan Defol!**

Bin Operasyon sürüyor:

Kapitalist Barbarlığa, İşçi Sınıfı Son Verecek!

“Süper Müfettiş” Kutlu Savaş’ın hazırladığı Susurluk Raporu, daha açıklanmadan “süpriz beklemeyin” diyen müfettişin sözlerini kanıtlarcasına beklenenin aksine bir rapor olmadı. Zaten tüm kirli ve kanlı ilişki ve icraatların arkasında bizzat devletin kendisi varken, Susurluk’un açığa çıkardığı kirli ilişkiler ve işlerin kaynağına inilerek değilmesi sürpriz olurdu. Peki, Susurlukla birlikte üstü örtülemeyecek şekilde ortaya dökülmüş pisliklerin, en azından bir kısmının, bunların asıl planlayıcılarına, bunların arkasındaki çıkar ilişkilerine hiç değinilmeden de olsa devlet tarafından kabul edilmesinin gerisinde ne yatmaktadır?

Raporda itirafçılık başta olmak üzere (zira raporda da yaptıkları itibarıyla bir numara oldukları ifade edilen itirafçılara devlet bir bakıma minnet borcunu ödemektedir) koruculuk, polis, MİT ve jandarma gibi devlet kurumlarının doğrudan içinde bulunduğu kimi operasyonlar, tekil gerçekler yinelenmekte ve bunlar resmen kabul edilmektedir. Ama tabi ki bu tekil gerçeklerden “bütün”e ulaşılmasını engellemeye çalışılarak, ve hala tüm bunların münferit olaylar olduğu, ve bundan dolayı kurumların cezalandırılmayacağını altı çizilerek.

1992 yılı sonlarında MGK’nin gündemine aldığı; “Teröristi eylemini yapmadan ele geçirmek, gerekirse öldürmek, teröriste maddi-manevi destek verenleri teröristle bir tutmak” “açılımı”yla birlikte girilen operasyonlar ana başlıklardan biriydi. Aralarında Özgür Ülke gazetesinin bombalanması, Vedat Aydın, Musa Anter, Mehmet Sincar ve “PKK”ye maddi yardımda bulundukları” gerekçesiyle bazı Kürt işadamlarının öldürülmesine yönelik operasyonlar itiraf edildi. Bunları yurtdışında yapılan operasyonların itirafları takip etti. Asala ile mücadele adı altında Ermeniler’in öldürülmesi, PKK Lideri A.Öcalan’ın öldürülmesi üzerine Suriye gizli servisi El Muhaberatla yapılan 10 milyar dolarlık anlaşma (para dönemin Başbakan’ı Tansu Çiller tarafından örtülü ödenekten aktarıldı), Azerbaycan’da darbe girişimi ve

Yunanistan’da ormanların yakılması...

Bir kirli savaş aygıtı olarak işleyen devletin, bu operasyonların yanısıra mafyalaşarak kumar rantından uyuşturucu (captain, eroin ve asit anhidrit) ticaretine kadar bir çok pislige bulaştığı kabul edilmektedir. “Kazançlarını aklama ve toplumda saygın kişiler olma yolunda oldukça mesafe almış” oldukları söylenen kaçakçıların kimler olduğuna yönelikse elbetteki bir süpriz açıklama beklenemezdi. Elbette ki, tüm bunlar da “günah keçisi” haline getirilen “çete mensupları”nın, kontrolden çıkarak bulaştıkları “kirli” işler olarak sunulacaktı.

Ve raporda, yetki yetersizliğinin bulunduğu ve sorunun, kontrolden çıkan “tetikçiler”den kaynaklandığı tespitiyle birlikte çözüm olarak da MGK Genel Sekreterliği tarafından birkaç yıl önce hazırlanmış olan “Kamu Güvenliği Kurumu”, yani “Başbakanlığa bağlı, sınırlı sayıda kadrolu, ancak operasyonel yetkilerle teçhiz edilmiş” bir teşkilatın önerilmesi de dikkat çekicidir. Bunun yanısıra getirilen önerilerden biri de itirafçılık, koruculuk, polis, MİT ve jandarma teşkilatı gibi devlet kurumlarının “ıslahı”, çete mensuplarından “arındırılması” ve aklanması...

Aklama Operasyonu ve Nedenleri

“Devleti çetelerden arındırma” oyunu tekrar tekrar sahneleniyor. Yeni rapor ve tekil bazı gerçekleri kabullenişinde, devletin alabildiğine yıpranmış olan meşruiyetini yeniden kazanma çabalarını ifade etmektedir. Sahnelenen oyun sermayenin faşist devleti için hayati önemdedir. Çünkü ortalığa saçılmış pisliklerin üstünü örtmek, gelinen noktada pek mümkün gözükmemektedir. Ancak, zaten ortada olan pislğin bazı parçaları kabul edilerek, pislğin gerisinde çeteleşen ve mafyalaşan devlet gerçeğini ve tüm yapılanların karar ve organizasyon merkezi olan MGK’yı hedefin dışında tutma çabası içerisene girilmiştir.

Ordu tartışmalarının dışında tutulmaya çalışılmaktadır. Faili müddetli PKK Arşivi - yüzde 90’ının Jitem bölgesinde

gerçekleştirildiğinin açıklanmasına rağmen Jitem faaliyetlerinde “askerin rolü” doğal olarak “devlet sırrı” kapsamındadır. MGK hükümetinin ortaklarından B. Ecevit’e göreseye Jandarma ve Jitem zaten ordudan sayılmazlar. Fakat, Çatlı’nın Evren tarafından görevlendirildiği, Mahmut Yıldırım’ın (Yeşil) kirli savaştaki kanlı operasyonlarını Asayiş Kolordu Komutanlığı Görevlisi olarak gerçekleştirmesi dahi “iki küçük örnek” olarak karşımızdadır. Çatlı ve Yeşil gibilerin kimlerin tetikçiliğini yaptığı, “kimin uğruna kurşun sıkıp, kurşun yedikleri”nin yanıtı ise işçi, emekçi ve Kürt halkına karşı düzenlenen her kanlı operasyonda karşımızı bir kez daha çıkmaktadır. Bu kanlı operasyonların tarihi, şimdi isimleri ortalıkta dolaşan zavallı tetikçilerle ve kabul edilenlerle sınırlı değildir; bu tarih asıl olarak vahşi kapitalizmin kirli tarihidir.

“Dün yapıldı, Bugün de yapılır, Yarın da yapılacaktır”

Tüm bu aklama ve hedef şaşırtma girişimlerinin yanısıra, bu operasyonların “doğal” olduğu yanılsaması da yaratılmaya çalışılmaktadır. Başbakan M. Yılmaz’ın “devlet sırrı” niteliğindeki operasyonların her dönemde olduğunu, bunlara devam edilebileceğini, söz konusu operasyonların ve bunlarda yer alanların, gelecekte bu operasyonlara ihtiyaç

duyabileceği düşünülerek açıklanması gerektiği şeklindeki pervasızca açıklamaları voruma ihtiyaç bırakmamaktadır. “Sır” olarak üzeri örtülmeye çalışılan gerçeklerin açık bir deşifreyesidir bu. Yılmaz’ın operasyonları kastederek “dün yapıldı, bugün de yapılır, yarın da yapılacaktır” açıklamasının üzerinden birkaç gün geçmeden, Adana’da düzenlenen “operasyon”da aralarında Kurtuluş gazetesini Adana sorumlu ve muhabirinin de bulunduğu üç kişinin yargısız infaz edilmesi son raporda “münferit yanlışlıklar” olarak üstü kapatılmaya çalışılan tabloyu biraz daha netleştirmiştir.

Bu hergün daha da netleşmekte olan çürümüşlük, Susurluk’ta suçüstü yakalanan devlete yönelik mücadelenin olanağına dönüştürülmelidir. Planlanan yeni operasyonların ve işin içinden sıyrılmaya çalışan “laik-ilerici” ordunun, “Susurluğun üzerine giden” parlamentonun, düzen partilerinin ve medyasının ve önüne “kamuoyu oluşturma”yı koyan reformistlerin de ikiyüzlülükle sürdürdükleri bu kirli oyunu ancak emekçiler bozabilir. Kökleri sınıflı toplumlara dayanan kanlı operasyonların hesabı ancak sınıfsız toplum yolundaki mücadele ile sorulacaktır.

**Sınıfa Karşı Sınıf!
Düzene Karşı Devrim!
Kapitalizme Karşı Sosyalizm!**

Adana yargısız infaza “Hayır!” dedi

Susurluk devleti her geçen gün suçlarına bir yenisini eklemektedir. Bunun son örneği 28 Ocak 1998 günü Adana’nın Kiremithane Mahallesi’nde yaşandı. Kurtuluş Gazetesi Adana Temsilcisi Mehmet Topaloğlu ve iki devrimci katledildi.

Adana’da yıllardır devrimci, sosyalist basın üzerinde uygulanan baskının bir uzantısı olarak yaşanan katliamı kınamak amacıyla Adana Demokrasi Platformu yaklaşık 100 kişilik bir kitleyle basın açıklaması yaptı. İHD’de bir araya gelen kitle, okunan basın metninin ardından Kurtuluş bürosuna doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında polis katliamın yaşandığı evin resimlerinin bulunduğu dövizlere müdahale etti ve polisle eyleme katılan kitle arasında itiş-kakışlar yaşandı. Ama polis kimseyi almayı başaramadı. Kurtuluş Gazetesi’nde, Kurtuluş okurlarından birinin yaptığı konuşmadan sonra kitle dağıldı.

İkinci gün bu kez Kurtuluş Gazetesi çalışanları ve okurlarının yaptığı basın açıklaması, Kurtuluş Gazetesi’nden İnönü Parkı’na doğru yürüyüşe başladı. Yürüyüş anında

polis, gazetelerin ve dövizlerin taşınmasına müdahale etti. Gazeteler ve dövizler indirilmeyince, polis gazeteleri ve dövizleri parçalamaya başladı. Ancak tüm müdahalelere rağmen basın metninin okunması engellenemedi. Polis müdahale sırasında bir kişiyi almaya çalıştı. Buna izin vermeyen kitle “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Baskılar bizleri yıldırılmaz!” sloganlarıyla dağıldı.

Üçüncü gün sosyalist basının (Alinteri, Atılım, Kurtuluş, Kızıl Bayrak, Halkın Günlüğü, Barikat) ve Medya-Sen’in katıldığı basın açıklamasında, “Mehmet’in bıraktığı kavgayı sürdüreceğiz, Devrimci-sosyalist basın gücünü işçilerden, emekçilerden, ezilen halklardan alır. Basın metninin okunmasından sonra “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrimci basın susturulamaz!” sloganları atıldı. Atılan sloganların ardından kitle dağıldı.

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

S.Y.K.B./Adana

Adana'daki infazın boyutları değişiyor:

Bülent Dil İşkenceyle Katledildi!

Bilindiği gibi geçtiğimiz hafta tam da Susurluk Raporu'nun açıklanmasının ertesinde Adana'da üç devrimci katledildi. Katliam, çatışma senaryolarıyla, eylem yapmak için kırsaldan gelen militanlar savlarıyla meşrulaştırılmaya çalışıldı. Öldürülen devrimcilerden biri katillerin çok yakından tanıdığı devrimci bir gazeteci idi. Diğer iki devrimcinin ise kim oldukları uzun bir süre bulunamadı. Hatta naaşları Savcılık emriyle morgda kalma süresinin bittiği gerekçesiyle kimsesizler mezarlığına polis tarafından gömüldü.

Bir süre sonra kimlikleri bilinmediği halde yargısız bir biçimde infaz edilen ve alelacele Kimsesizler Mezarlığı'na gömülen bu iki devrimcinin kimlikleri de belli oldu. Susurluk Raporu'ndan alınan moral destekle sıcak sıcakta katledilen bu devrimciler Bülent DİL ve Besat AYYILDIZ adlı DHKC savaşçılarıydı. Bu konuda DHKC Basın Bürosu tarafından yapılan açıklamada Bülent DİL ve Besat AYYILDIZ'ın DHKC Akdeniz Bölge Komutanlığı'na bağlı Kır SPB savaşçıları oldukları ve şehre eylem yapmak için değil bir zorunluluk nedeniyle inmek zorunda kaldıkları bildirildi.

Ailesi, Halkın Hukuk Bürosu Avukatları ve çeşitli demokratik kitle kuruluşlarının girişimleriyle Bülent DİL'in naaşı gömüldüğü yerden çıkartılarak sloganlarla memleketi olan Pınarbaşı'ya uğurlandı. Burada teşhis sırasında yalnızca yüzüne bakmak izninin verildiği cenazenin çeşitli yerlerinde işkence izlerine rastlanması bir bakıma olayın boyutlarını bir hayli değiştirdi. Bu izleri Halkın Hukuk Bürosu Avukatlarından olan ve başından itibaren olayı takip eden Av. Zeki RÜZGAR'n anlatımlarından aktarıyoruz: “Çenenin solunda darpa bağlı yara, sol karın boşluğunda dört adet sigara yanığı, sol memede kesigi ardıran yara, sol bacak diz üstünün iç kısmında yara, sağ kasık üstünde yara, sol omuz üstü, meme üstü ve koltuk altında yanığa bağlı kabarcıklar, sağ koltuk altında derinin yüzölmesine bağlı yara, sol göğüs kemikleri hizasında ve

sol böbrek üstüne gelecek şekilde delici aletle oyulmaya bağlı olduğu, sağ dirsek alt bölgede kırığa bağlı derinin parçalandığı ve kemiklerin dışarı fırladığı, sağ bacak kemiğinin kırık olduğu, boğazında elle sıkıktan kaynaklı sandığımız ve parmak izine benzer morlukların bulunduğu ve boğazın şiş olduğunu gördük. Karşılıklı kurşun deliğine benzer giriş, çıkış delikleri tarafımızdan tespit edilmemiştir. Cesedin üzerindeki izler Bülent DİL'in kesinlikle sağ olarak yakalandığını, yoğun bir şekilde işkence gördüğünü ve nihayetinde boğularak veya boynu kırılmak suretiyle

katledildiğini açıkça göstermektedir.”

Üç devrimcinin katledildikleri evde yapılan incelemeler ve mahalle sakinlerinin anlatımları polisin “çatışma”, “teslim olun çağrısına ateşle karşılık verme” açıklamalarını zaten yeterince boşa çıkarmaya yetiyordu. Katliam sırasında herhangi bir çatışmanın gerçekleşmediği yönünde birçok güçlü veri mevcuttu. Fakat son gelişmeler olayın sıradan bir katliam olmadığını, en azından Bülent DİL'in sağ olarak yakalanıp işkenceyle katledildiğini gösteriyor. Böyle olunca katliamın yarım saat öncesinde mahallenin elektriklerinin kesilmesinin, mahalle sakinlerinin evlerine girmeleri konusunda yapılan uyarıların, evin ön yüzündeki camların kırılmamış olmasının vs. anlamları kesin bir biçimde yerlerine oturuyor.

Sermaye devleti sağ ele geçirdiği Bülent DİL'i işkenceli sorgulardan geçirerek katletmiştir. Cesetteki işkence izleri, düzmece hazırlanmış otopsi raporu, cesetlerin alelacele ‘morgda kalma süresi dolduğu’ komik gerekçesiyle kimsesizler mezarlığına gömülmesi katliamın işkence boyutunu ve işkenceyi örtbas etme çabalarını gösteriyor.

Bu katliam, sermayenin kontrgerilla cumhuriyetinin sözcüleri tarafından özellikle işkenceyi önleme vb. nutukların atıldığı bugünlerde kamuoyuna birçok şey anlatmaktadır. Sermaye devletinin bu söylemleri işkenceci-katliamcı yüzünü kitlelerden gizleme çabalarının bir ürünü olarak yükseltilmektedir. Susurluk Raporu'nun da gösterdiği gibi devlet, işkence de dahil olmak üzere yapılan tüm insanlık suçlarını ve katliamları düpedüz onaylamakta, ona muhalif olan tüm güçlere de “dün yapıldı, bugün de yapılır, yarın da yapılacaktır” sözlerinde somutlanan bir tutumla açıkça göz dağı vermektedir. Kısacası 1000 operasyon tüm boyutlarıyla sürmektedir.

O halde başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere tüm duyarlı kitleler, Susurluk devletinin sahte demokrasiciliğine, insan hakları savunuculuğuna bir an olsun kanmamalı, tersine bu ikiyüzlülüğü mahkum etmelidirler. Kuşkusuz sermayedarlar ve onların uşakları, bu iki yüzlülüğün hesabını da tıpkı 1000 operasyonun hesabı gibi işçi sınıfı önünde verecekler.

**Katillerden Hesabı
Emekçiler Soracak!**

Basın Açıklaması...Basın Açıklaması...Basın Açıklaması...

BASINA VE KAMUOYUNA
KONU.....: 28.01.1998 tarihinde Adana Kiremithane Mh. 95. sok 40 no'lu evde üç kişinin katledilmesi hakkında.

AÇIKLAMALAR.....: Bilindiği üzere 28. 01. 1998 tarihinde Adana ili Kiremithane semtinde üç kişi “ terörist olduğu, Sivas kırsalından gelerek Adanayı kana bulayacakları, ancak güvenlik güçleri tarafından tesbit edilerek, teslim olmaları istendiği, -teslim ol- çağrılarına ateşle karşılık verdikleri, çıkan çatışma sonunda iki kişinin olay yerinde, bir kişinin ise kaldırıldığı hastanede öldüğü, çatışmanın yaklaşık bir saat sürdüğü”, kamuoyuna açıklanmıştır.

Aynı gün Adana Demokrasi Platformu'nun olay yerinde yapmış olduğu incelemede biz de hazır bulunduk. Katliamın gerçekleştiği yere geldiğimizde bizden önce yirmi kadar polisin hazır olduğunu gördük. Yaptığımız incelemede evin iki katlı betonarme olduğu, üst kata bahçede bulunan merdiven ile çıkıldığı, üst kattaki evin önünde tuvalet ve mutfak olduğu, içeriye giriş için kullanılan kapıda ve evin ön cephesinde hiçbir kurşun izinin bulunmadığı, kapıda hiçbir zorlama izine rastlanmadığından daha içeri girmeden burada bir çatışmanın olmadığına dair kanaat hepimizde oluşmuştu.

06/02/1998 tarihinde cenazenin gömülmesi için gerekli vecizelerden olan ölünün yıkanılması için tabuttan çıkardığımızda izleyenleri dehşete düşüren görüntüler ile karşılaştık. Cesette çenenin solunda darpa bağlı yara, sol karın boşluğunda dört adet sigara yanığı, sol meme altında kesigi andıran yara, sol bacak dizüstünün iç kısmında yara, sağ kasık üstünde yara, sağ bacak baldır üstünde yara, sol omuz üstü, meme üstü ve koltuk altında yanığa bağlı kabarcıklar, sağ koltuk altında derinin yüzölmesine bağlı

yar, sol göğüs kemikleri hizasında ve sol böbrek üstüne gelecek şekilde delici alet ile oymaya bağlı yara olduğu, sağ dirsek alt bölgede kırığa bağlı derinin parçalandığı ve kemiklerin dışarı fırladığı, sağ bacak kemiğinin kırık olduğu, boğazında elle sıkıktan kaynaklandığını sandığımız ve parma izine benzer morlukların bulunduğu ve boğazın şiş olduğunu gördük. Karşılıklı kurşun deliğine benzer giriş, çıkış delikleri tarafımızdan tespit edilmemiştir. Cesedin üzerindeki izler, Bülent Dil'in kesinlikle sağ olarak yakalandığını, yoğun ve insafsız bir şekilde işkence gördüğünü ve nihayetinde boğularak veya boynu kırılmak suretiyle katledildiğini açıkça göstermektedir.

Yine Mehmet Topaloğlu'nun da kolunda kırık olduğunun açıklaması, Adana'da yaralı olan kişinin evden başına ceket geçirilmiş bir şekilde yürütülerek, arabaya bindirilip götürüldüğüne ilişkin yoğun söylentiler dikkate alındığında her üç kişinin sağ yakalandıkları ve daha sonra işkence ile öldürüldükleri göstermektedir. Üçüncü cesedinde incelendiğinde aynı şekilde işkence izlerine rastlanabileceğinden eminiz.

Yine basına verilen ve birçok televizyon kuruluşunda yayınlanan görüntülerin 1994 yılında İstanbul-Bağcılar semtinde meydana gelen bir silah çatışmasının görüntüleri olduğu ve bu görüntüler mizanse edilmiş bir açıklamanın kamuoyuna sunulduğu da dikkate alındığında oynanan oyunun pis yüzü ortaya çıkmaktadır.

Bu katliamın benzerlerinde olduğu gibi gizlenerek delillerinin ortadan kaldırılmasını engellemek için gereken işlem ve debirlerin alınması konusunda ilgilileri uyarıyor ve kamuoyunu bu katliamın sorumlularını yargılanması için olayın takipçisi olmaya çağırıyoruz.

08/02/1998

Av. Zeki Rüzgar Gökoğlu (Halkın Hukuk Bürosu)
Ali Ercan (Ankara TİYAD Başkanı)

Kürt halkının mücadelesine yönelik saldırılar yoğunlaşıyor

İŞÇİLER BİRLİK, HALKLAR KARDEŞ OLACAK!

Tokat'ta, katil sermaye iktidarının kolluk güçleri ile girdiği çatışmada iki arkadaşı ile birlikte şehit düşen PKK gerillası Adnan Şeker için Gazi Mahallesi'nde yapılan cenaze töreninden sonra polis, HADEP üzerine terör estirmeye başladı.

Yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı cenaze töreninde PKK gerillası Adnan Şeker, ARGK ve PKK bayrakları eşliğinde Gazi Mahallesi'nde toprağa verildi. Polisin açılan PKK bayraklarının indirilmesi yönündeki baskısına rağmen açılan pankartlar ve tabut üzerine asılan PKK imzası indirilemedi. Çeşitli milliyetlerden oluşan Gazi işçi-emekçileri, şehidini sahiplenmiş öfkesini haykırıyordu. Yürüyüşe izin vermemekle tehdit eden polis, Gazi'li işçi ve emekçilerin öfkesine yabancı değildi. Öfkeli ve kararlı kitlenin karşısında geri çekilmek zorunda kaldı.

İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir, törenin "PKK'nin propagandasını yapmak" amacıyla düzenlendiğini iddia ediyor. Törenin hemen ardından kendi engizisyon mahkemelerinden (DGM) aldıkları izinle HADEP İstanbul İl Merkez'i ve Gaziosmanpaşa İlçe Merkezi basıldı. Geçmişte olduğu gibi devrimci bir çıkışa tahammülü olmayan sermayenin katil sürüleri insanları hiçbir gerekçe göstermeden gözaltına alıp işkencelerle, zindan tehditleri ile teslim almayı düşünüyorlardı. Zira onlar da çok iyi biliyorlar ki Tokat'ta düşen tohum, Gazi sokaklarında boy vermişti. Gazi sokaklarında kaçacak yer arayacakları günün yakın olmaması

için saldırıyorlardı. Sindirmek, korkutmak ve teslim almak için. Ne var ki, sonlarının tarihini geciktirebilirler ancak kaderlerini asla değiştiremezlerdi.

Özdemir'in açıklamalarına göre yapılan operasyonlarda; HADEP Kartal İlçe Başkanı Menderes İnanç, Beykoz İlçe Başkanı Yusuf Yılmaz, il yönetiminden Mahsuni Nesimgil, Özgür Nesimgil, Fatma Şahin ve Delal Eren'in yanısıra Batman Emniyet Müdürlüğü'nce arandığını ileri sürdüğü İbrahim Ekinci ve Nergiz Ekinci'nin gençlik kolları üyeleri Okan Öğrenci, Nilüfer Ercan, Bakan Ayazdır, Aşkın Haskaya, Serkan Taş, E. A. (17), Mehmet Tahir Taş, N.U. (17), Adil Bulut ve Cemil Pelit gözaltında bulunuyor.

Saldırıları sistemli biçimde yoğunlaştıran sermaye iktidarı, 10 Şubat'ta da İstanbul'dan sonra Ankara'da HADEP Genel Merkezi, Ankara il ve Altındağ ilçe binalarına baskın terörü uyguladı. Baskın terörünün gerekçesi olarak ise sermaye düzeninin "bağımsız" yargı organı DGM'nin, HADEP'i "bölücü posterler bulundurmamak ve bölücü propaganda yapmak" ile suçlaması ve baskın kararı çıkarması gösterildi. Baskın terörü sırasında, telefonların kullanılmasına izin vermeyen, HADEP yöneticilerine "HADEP'li olmanın bedelini ağır ödeyeceksiniz" tehditleri savuran düzen uşakları, eğitim çalışması yürüten gençlerin fotoğraflarını çekip, HADEP takvimlerini, devrimci, sosyalist ve yurtsever basın arşivlerini, Diyarbakır ve Adana'dan eğitim çalışması için gelen Suzan Öncel, Mehmet Mekurt ve Nihat Doğaner'i de

beraberlerinde götürerek inlerine çekildiler. Aynı saatlerde Ankara il binası ve Altındağ ilçe binalarına baskın terörü uygulayan eli kanlı katiller, baskın sırasında nasıl oluyorsa içeri girerek görüntü alan Kanal A muhabirinin de "dayanışması!" eşliğinde, arşive el koyup, 4 kişiyi gözaltına alıyordu. Gözaltında kaba dayak, işkence ve tehditlere maruz kalan HADEP'liler DGM'ye çıkarıldıktan sonra serbest bırakıldılar. 12 Şubat'ta da boş durmayan sermaye devleti HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak, Gn. Bşk. Yrd. Hamit Geylani ve 3 parti yöneticisini HADEP takvimini gerekçe göstererek gözaltına aldı.

Sermaye iktidarının HADEP'e saldırılarını yoğunlaştırmasının amacı açıktır. Özellikle genç tabanın mücadeleye açık olmasından rahatsız olan düzen, baskıları yoğunlaştırarak mücadele dinamiklerini baltalamak, yılgınlık yaratmak ve HADEP'i durduğu konumdan daha geri çekebilmek, genç tabanda düzen-devrim saflaşmasının yaşanmasının önünü kesebilmek, Kürt halk hareketine darbe vurabilmek ve yeni saldırıların koşullarını yaratabilmek amacını gütmektedir. Kürt halkının bu saldırılara karşı alacağı tutum çok büyük önem taşımaktadır. Kürt halkı kendisine biçilen kefeni yırtarak "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" perspektifi ile işçi-emekçi barikatlarına güç vermeli, düzenin payandalığına gidecek olan yolu terketmelidir!

**İşçilerin Birliği,
Halkların Kardeşliği!
Saldırılara Karşı
İşçi-Emekçi Barikatlarına!**

Basın Açıklamasından... Basın Açıklamasından...

Basına ve kamuoyuna, Partimiz üzerinde son günlerde giderek artan ve halen devam eden bir baskı uygulanmaktadır. Bu uygulamaların yeni olmadığı bilinir. Sadece İstanbul'da son 20 günde gazete satarken gözaltına alınan üye ve yöneticilerimizin sayısı 86'dır. Bunlar bizim tespit ettiklerimiz olup kısa süreli alınıp bırakılanlar dahil değildir. Bu baskıların altında yatan temel olgu partimizin her geçen gün gelişme kaydederek kitleselleşmesidir. Çetelerin devletin bünyesini teslim aldığı bir süreçte kurumlara yönelik baskılar devletin çeteleşmesini gizlemekle ilgili olduğunu biliyoruz. 1 Şubat 1998 pazar günü Gazi Mahallesi'nde yapılan cenaze töreni sonrasında partimize yönelik baskılar bir kat daha artırılmıştır. Aralarında bir il yöneticisi ve 4 ilçe başkanının olduğu 55 kişi gözetim altına alındı ve bir kısmı 7 gün gözetim altında tutuldular. Çok açık bir gerçek ki bu operasyon siyasi iktidarın partimize yönelik

yaklaşımının bir sonucudur. Bir il yöneticisini 7 gün gözaltında tutup işkence yapmak her halde demokratik bir hukuk devleti uygulaması değildir. Bu operasyonun gelişigüzel ve ivedilikle yapılmasının altındaki temel sorun artık gözardı edilemeyecek düzeye gelen kirlenmişliğin ve bitişin gizlenmesi çabasıdır. Nitekim bu gayrı ciddi yaklaşım İstanbul Emniyet Müdürü'nün 6.2.1998 tarihli açıklamasında kendini açıkça ortaya koymuştur. 1. Söz konusu tören izinsiz gösteri değildir, bunun hukuki hiç bir koşulu olmamıştır... 2. Parti üyelerimizin sıfatları hakkında verilen bilgilerin ciddiyetsizliği operasyon hakkında önemli ipuçları vermektedir... 3. Yönetici ve üyelerimizin, yapılan açıklamayla olayların sorumlusu olarak gösterilmesi ve yargı önüne çıkarılmadan suçlu olarak gösterilmesi ve teşhir edilmesini nefretle kınıyoruz... 4. Bir İl Emniyet Müdürü'nün kendi

yetki sınırlarının haddini aşarak partimizi kapatmayla ilgili beyanları iç karartıcıdır. 5. Bu tür bir olayda bir yöneticimizi arama bahanesiyle il ve ilçe binamızın basılması partimiz çalışmalarına karşı bir tehdittir. peşinen mahkum eden bazı basın-yayın organları hakkında da hukuki girişimlerde bulunacağımızı belirtmek istiyoruz... Siyasi parti geleneğimizde yabancıları olmadığımız bu tür uygulamalara rağmen halkımızla buluşmayı sürdürecektik ve kitleselleşmeye devam edeceğiz. Basılan il ve ilçemizin kitlesel olarak uzun süre ziyaret edilmesi bu baskıları boşa çıkarmıştır. Bu tür uygulamalarla yılmamızı bekleyenleri yanıltacağız. Devletin çeteleşmesi bize yönelik operasyonlarla örtülemez. Ayrıca bundan sonra bu tür baskılara karşı her türlü meşru ve demokratik tepkiyi de göstereceğiz.

9.2.1998

Mahmut ŞAKAR
HADEP İstanbul İl Başkanı

Kürt Halkına Özgürlük

Sömürgeci Türk devleti bir yandan emperyalizmin gönüllü uşaklığını yaparken bir yandan da eline tarihsel bir fırsat geçirdiğini düşünerek, Irak sınırını ihlal ediyor, Güney Kürdistan'a giriyordu. Emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan T.C burjuvazisi çıkarlarıyla ortaklaşan ABD emperyalizmine emirlerliği yapıyor. Kardeş bir halkı kanla boğmaya çalışan T.C burjuvazisi bir taşla iki kuş vurmaya hazırlanırken bir yandan da kendi içerisinde sosyalist, devrimci ve yurtsever mücadelenin sesini boğmak için olanca pervasızlığı ile saldırıyor.

Sermaye iktidarının robot hükümetinin Başbakanı, Kutlu Savaş'a hazırlattığı susurluk raporunun "devlet sırrı" olan kısmını şöyle açıklıyordu "kimse benden herşeyi açıklamamı beklemesin. Teröre karşı bazı yöntemler vardır ki bu konuda çok hassasız. Yeniden kullanabiliriz." Nedir bu yöntemler? Faili meçhul cinayetler; İzmir'de Serkan Eroğlu Gözaltından kaybedildi-katledildi. 26 Aralık'ta gözaltına alınan Diyarbakır HADEP üyesi MEHMET ÖZDEMİR'den halen haber alınmıyor. BURHANNETTİN AKDOĞDU Ankara TEM'de katledildi. Yargısız infaz mı? Adana'da biri Kurtuluş Gazetesi temsilcisi iki devrimci katledildi. Bu katliamın üstünden kısa bir süre geçmeden, 11 Şubat'ta İstanbul Fatih'te Siirt'li bir ailenin oturduğu eve baskın düzenleyen faşist kolluk güçleri Hamdin Salgıç ve Emine Salgıç'ı katletti. Görgü tanklarının verdiği bilgiye göre evde bulunan çoğu çocuk 10 kişi arasından seçilerek katledildi bu kurbanlar. Ayrıca işkenceci katil sürülerinin çatışma süsü vermek için açtıkları ateş yarım saat boyunca içerden karşılık gelmedi. Katil sürüleri güpe-gündüz iki devrimciyi böyle katletti.

Sermaye devleti kürt halkının yıllardır sürmekte olan haklı mücalesini çaresizce her zaman katliamlarla yanıtlamıştır. Köy yakmalar, yağmalamalar ve insanlığa yapılabilecek olanın en iğrenç. Bir halkı bitirebileceğini düşünen bu zihniyet sermayenin sömürgeci yüzünden başka birşey olamaz. Kontr-gerilla tarafından Tokat'ta katledilen gerillaya yapılan görkemli anmayı sindiremeyen devlet kürt halkına metropollerde kapsamlı bir saldırıya girdi. Daha bir gün geçmeden HADEP'in birçok şubesi basıldı, yöneticileri gözaltına alındı. Bu kapsamlı operasyonlar katliamlarla sürdürülüyor. Devlet özellikle bu dönemde devrimci ve yurtseverleri katliamlarla zayıflatma hedefi taşıyor. Gelişebilecek kitle hareketinin önüne set çekebilmek için şimdiden hazırlık yapmaktadır. Biz biliyoruz ki bu düzen, gerek Kürt ulusal mücadelesi karşısında gerek işçi emekçilerin istemlerine karşı pervasız davranmak durumundadır. Bu sermaye devletin yaşadığı tıkanmanın boyutunu da göstermektedir. Bir yandan Susurluk devletini aklamaya çalışırken bir yandan da katliamları yüksletmektedir. Devletin bu keskin kılıcı özellikle pislğini açığa çıkaranlara yönelmektedir. Her zamankinden daha tahammülsüz olan devlet sağında solunda muhalif ne varsa saldırmaktadır. Aydınlar cezaevlerine atılıyor, partiler basılıyor, devrimciler katlediliyor. Bu tümüyle susurluk devletin bugün en açık yüzüyle karşımızda durduğunu göstermektedir. Katliamların ve saldırıların şu son süreçte bu kadar pervasız yaşanması, hele hele bir de Başbakan'ın Susurluk raporu açıklamasındaki "Devlet sırrı", "dün yaptık, bugün de yaparız, yarın da yapacağız" türünden açıklamalarının hemen ardından yoğunlaşması bize bu devletin bir çete devleti olduğunu, çetesiz yapamayacakları gerçeğini yeniden hatırlatıyor. Kürt halkı sömürgeci sermayeye karşı mücadeleyi her zamankinden daha fazla sahiplenmek zorundadır. sermayenin saldırılarına karşı geri durmak yok. Çürümüş düzen, çeteleşmiş devletten hesabı bedel ödeyenler, direnenler soracaktır.

**Katliamlar Bizleri Yıldırılmaz!
Kürt Halkına Özgürlük!**

“Sermayeyi tabana yayma” demagojisi ve somut gerçeklik

Özelleştirme işçi sınıfına yönelik ideolojik, siyasal, sosyal ve ekonomik boyutları olan kapsamlı bir saldırdır. Tarihi oldukça eskilere dayanan özelleştirme dünyanın birçok ülkesinde işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlülük düzeyine uygun olarak değişik biçimlerde uygulanmaktadır. Saldırı çok boyutlu olduğu kadar fiili uygulanması da çok yönlüdür.

Örneğin kimi KİT'ler komple satışa çıkarılırken, kimi işletmelerin sadece belli bölümleri taşeronla verilebiliyor. Kimi işletmelerde “esnek üretim sistemi”, kimi yerlerde “kalite kontrol çemberleri” uygulanırken, kimi yerlerde ise “eşel-mobil sistemi”ne geçiş yapılmak isteniyor. Kimi işletmeler de, Kardemir'de olduğu gibi, “hisse senedi” yoluyla işçilere ve sendikalara satılarak özelleştiriliyor.

Adına ne denirse densin bütün bu uygulama biçimleri tek bir amaca hizmet ediyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin, yılların mücadelesiyle kazandığı sosyal ve siyasal hak ve mevzileri gasp etmek, sınıf bilincini dumura uğratmaktır. Bu çerçevede, bugün Kardemir şahsında güncellenen “sermayeyi tabana yayma ve çalışanların da kardan pay alması” demagojisi üzerinde durmak istiyoruz.

Özelleştirme ile “verimliliğin” artırıldığı doğrudur. Ama bir başka doğru da bu verimliliğin tek kaynağının işçileri sendikasıylaştırma, kazanılmış sosyal hakları gasp etme, sıfır sözleşme, çalışma saatlerinin uzatılması ve on kişinin yapacağı işi üç kişiye yaptırarak emek gücü yoğunluğunu (sömürüsünü) en azami düzeye çıkarmaktır. Yani “verimliliğin” kaynağı sermayeye muazzam bir hareket ve sömürü serbestisi, işçi ve emekçilerle azgın bir sömürü kısıkcıdır. Geriye kalan “sermayeyi tabana yayma ve böylelikle çalışanların da artı değerden pay almasını sağlama” demagojisi ise, işçi sınıfına ideolojik saldırının en üst boyutudur. Diğer bir ifade ile sermaye ve sendika ağalarının koro halinde dillendirdiği “sınıf barışı, sınıf uzlaşması” hülyalarının bir adımıdır.

“Hisse senetleri” yoluyla “işçileri fabrikanın sahibi yapmak”

1994 yılında “zarar ediyor” gerekçesiyle Kardemir'in hükümet tarafından kapatılmak istenmesi Kardemir işçilerinin tepkisiyle karşılaştı. Yöre halkının da desteğini kazanan işçilerin tepkisini yatıştırmak ve itfaiye görevi yapmak yine sendika ağalarına düştü. Fabrikanın önünde yapılan bir basın açıklamasında Öz Çelik-İş Sendikası başkanı Metin Türker “Kardemir'i kapatmaya hiç kimsenin gücü yetmeyecektir” diyerek, bir yandan bu sivri çıkışıyla işçilerin öfkesini denetim altına almaya çalışıyor, diğer yandan ise hükümetle özelleştirmenin farklı bir biçimi olan hisse senetleriyle satışın pazarlığını yapıyordu. Nihayet sendika ağalarının keskinliği altındaki sinsi plan “Kardemir zarar ediyorsa işçilere satılsın” talebiyle açığa çıktı. Sermaye ile ortak yürütülen bu plan işçilere ve yöre halkına “ya fabrikayı satın alır kendi patronunuz olursunuz ya da kapatılır” şeklinde dayatıldı. Böylelikle işçiler, ölüm gösterilerek

sıtmaya razı edilmişti. Sermaye ve sendika ağaları bu fiili saldırıyı bir de ideolojik saldırıyla birleştirerek medyanın da büyük katkılarıyla, “Sermayeyi tabana yayıyoruz, işçileri kendi patronları haline getiriyoruz. Biraz da kendileri için çalışsınlar” gibi demagojilerle sürdürdüler.

1995'te Özelleştirme İdaresi Yüksek Kurulu (ÖYK) Kardemir Demir-Çelik fabrikalarını Öz Çelik-İş Sendikası öncülüğünde birer liralık hisse senetleri halinde işçiler dahil değişik kesimlere sattı. Hisselerin satışı ve dağılım oranı şöyle gerçekleşti.

A Grubu %35 Karabük Demir Çelik işçileri, B Grubu %30 Karabük ve Safranbolu Sanayi ve Ticaret Odası üyeleri, C Grubu %10 Karabük ve Safranbolu Esnaf Dernekleri ve üyeleri, D Grubu %25 Karabük ve Safranbolu ile çevre ilçelerdeki esnaf ve yöre halkı.

Kuşkusuz sermaye, işçi sınıfına yönelik bu çok boyutlu ama özünde ideolojik saldırısını sadece demagojiden ibaret bırakmayacaktı. Bir takım olanaklar sağlayarak Kardemir'i kısa vadeli de olsa kârlı bir işletme haline getirerek hem toplum nezdinde özelleştirmeye meşruluk sağlayacak, hem de işçi sınıfına yönelik bu saldırısını nispeten perdelemiş olacaktı.

Sermaye devleti özelleştirilen Kardemir'in yeni sahiplerine (yani sendika ağaları) bir takım önemli olanaklar sağlamayı da ihmal etmedi. Örneğin, işletmenin yeni sahiplerine;

- Divriği maden cevherinde tonaj garantisinin sağlanması,
- Demir cevheri fiyatlarının dünya ortalamasının %10 altında tutulması,
- Devlet Demir Yolları'nın demir cevheri taşınmasında indirimli fiyat uygulaması,
- İşletmenin bütün borçlarının Özelleştirme İdaresi Yüksek Kurulu tarafından ödenmesi,
- İşletme sermayesi olarak

23.684.000 dolar, işçilerin tazminatları için (özelleştirildikten hemen sonra resen emekliye sevk edilen 500 işçinin tazminatları için) 36.105.000 dolar olmak üzere toplam 80.408.000 dolar aktarılması gibi olanaklar sağlandı.

Sermaye cephesinin bu “fedakarlığına” karşı işçilerden de fedakarlık olarak sıfır sözleşme imzalanmasını isteyen ve imzalatan Kardemir'in yeni yönetimi, böylece personel giderlerini %40'tan %23'lere çektiler. Bu sayede daha birinci yıl ton başına kütük üretiminde 28 dolar zarardan 17 dolar kâra, yuvarlak demir üretiminde 50 dolar zarardan 24 dolar kâra geçildi.

Toplam tablo üzerinden duruma bakarsak, çelişkili ve karmaşık gibi görünen Kardemir'deki bu gelişmeler aslında sermayenin işçi sınıfına yönelik çok yönlü ve uzun vadeli saldırılarından başka birşey değildir..

Birincisi: 1939'da kurulan, üretim kapasitesiyle Türkiye demir-çelik ihtiyacının büyük bölümünü karşılayan ve 1990 yılına kadar sürekli kâr eden (devlet istatistiklerine göre) bir işletme olan Kardemir'in tam da Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşü ve emperyalizmin dünya ölçeğinde “globalleşme ve yeni dünya düzeni”

stratejisiyle işçi sınıfı ve emekçilere karşı özelleştirme saldırısının başlatıldığı '90'lı yıllara denk gelmesi bir tesadüf değildir.

İki: Hükümet, zarar ediyor gerekçesiyle 1994'te Kardemir'i kapatma kararı alıyor. İşçilerin gelişen tepkisi karşısında kapatmaktan vazgeçiyor ve sendika ağalarıyla elbirliği içinde işletmeyi hisse senetlerine bölerek işçilere, sendikaya ve yöre esnaf ve derneklerine satıyor.

Bu aynı işletmeyi KİT statüsünde iken masraf yapmaktan kaçınarak kapatmak isteyen aynı devlet, özelleştirildikten sonra yukarıda aktardığımız olanakların yanı sıra tüm borçlarını da üzerine alıyor ve 80.408.000 dolar nakit para aktarıyor. Kısa süreli de olsa işletmeyi kârlı duruma getiriyor.

Bütün bunların anlamı nedir?

Bilindiği gibi Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nu çöküşüyle birlikte emperyalist burjuvazi anti-sosyalizm propagandası temelinde yeni bir dönem başlattı. “Yeni dünya düzeni” stratejisiyle bir yandan işçi sınıfı ve emekçiler ideolojik bombardımana tutulurken, diğer yandan özelleştirme yoluyla işçi ve emekçilerin yılların mücadelesiyle kazandığı sosyal ve ekonomik hakları fiilen gasp edildi. Bu çok yönlü saldırı Türkiye'de de KİT'lerin özelleştirilmesi, taşeronlaştırma, esnek üretim, kalite kontrol çemberleri, eşel-mobil vb. biçimlerle sürdürüldü. Kardemir'deki durum, işte bu genel saldırı içerisinde anlaşılabilir.

Genel anlamda, özelleştirme ile işçi sınıfının kazanılmış hakları gasp edilerek örgütlülükleri tasfiye edilirken, Kardemir türü (işletmenin hisse senetlerine bölünerek işçilere satılması) özelleştirme biçimlerinde diğer saldırıların yanı sıra esas saldırı ideolojiktir. İşçiler çok küçük hisselerle işletmeye “ortak” edilerek, “kendin için üret, kendi patronun ol, çok çalış, çok

kazan” gibi demagojilerle özel mülkiyet ve kâr hırsı körüklenerek sömürsüz ve sınıfsız bir dünya istemi yerine kar ve kişisel çıkarlar üzerinden düzene bağlanmak istenmektedir. Bu aynı zamanda kâr hırsı üzerinden emek gücünün azgınca sömürülmesidir.

Kuşkusuz sınıf çelişki ve çatışmalarının her geçen gün derinleştiği günümüzde sermayenin ideolojik saldırılarının uzun vadeli yaşam bulması mümkün olmasa da, sınıf bilincinden ve öncü kurmayından yoksun bir işçi sınıfı için kısa vadeli ideolojik tahribat tartışmasızdır. Bu durumu Kardemir gibi somut örnekler üzerinden tersine çevirmek komünistlerin görevidir.

Örneğin Kardemir daha iki yıl önce sermayenin, sendika ağalarının ve burjuva medyanın ağız birliği ile “özelleştirmede devrim, artık işçiler kendi patronlarıdır, kendileri için üretiyorlar, sınıf farklılığı yok, herkes kendi hissesi kadar kar payı alıyor” vb. demagojik söylemlerle propaganda edildi. Gerek bu iki yıllık süreç, gerekse bugünkü gelişmeler üzerinden somut olarak görülüyor ki, işçilerin kârdan pay almaları bir yana, Türkiye'deki ortalama işçi ücretini dahi alamıyorlar. 13 bin ortaklı ve 408 milyar sermayeli Kardemir A.Ş.'nin yönetim kurulunda dahi yer almayan, kararlarda söz sahibi olamıyorlar.

Kardemir'in esas kârını yiyenler ise sendika ağaları ve birkaç sermayedardır. Hisse senetlerinin satış sözleşmesine göre üç yıl dolmadan satışları yasak olmasına rağmen işçiler ellerindeki hisse senetlerini el altından satmak zorunda kalmışlardır. Bu hisseleri kendilerinde toplayan büyük ortaklar (sendika ağaları ve yöredeki birkaç sermayedar) fiilen işçileri “patron” olmaktan çıkardılar.

Kardemir işçisi kendi pratiğiyle gördü ki, kurtuluş sınıf uzlaşmasında değil, sınıf savaşımındadır. Sınıfların çıkar birliği basit bir savaş hilesidir. Kurtuluş ancak işçi sınıfının iktidarında mümkündür.

ÖZEL OCAKLAR CAN ALMAYA DEVAM EDİYOR

Gelik beldesinde Külükoğlu Madencilğe ait sahada saat 1.30 civarı vardiyaya gelen 3 işçiden 2'si, Kerim Karabacak(31) ve Bayram Kartal (32) grizu patlaması sonucu can verirken Mücahit Durmaz (22) yaralandı. Özel ocaklarda yüzeye yakın bir yerde grizu patlaması tamamen işverenin ihmalinden kaynaklanmıştır. Çünkü havalandırma için kompresör çalıştırılmış olsa grizu patlamayacaktı.

Bu ölümler ne iltir ne de son olacaktır. Bu ölümler kaza değil cinayettir. Bu cinayetlerde bu özel ocak sahipleri tek başına sorumlu değildir, bu ölümlerin baş sorumlusu devlettir. Çünkü bu özel ocaklarda binlerce insan ölümle burun buruna çalıştırılmaktadırlar. Ve yine binlerce insan bu ocaklarda her türlü hak ve güvenlikten yoksun olarak “kar daha fazla kar” için azgınca sömürülmektedirler.

Bu bir insanlık suçudur. Bu insanlık suçunu işleyenler ortadadır. Bu insanlık suçunu işleyenler kadar, suskun kalanlar da bu suça ortaklırlar.

Devlet özelleştirmeler için yıllardır tüm kurumlarını seferber ederek, TTK ve benzeri kurumları özelleştirmektedir. Bu politikasını bugüne kadar büyük bir ısrarla sürdürmüştür, bugün de sürdürmektedir. Sonuçlar ise apaçık ortadadır. Bugüne kadar bu politikalarla karşı sessiz kalan başta maden işçisinin örgütlü bulunduğu GMİS olmak üzere kendine ilericiyim diyen ve susan tüm kurum ve kişiler bu insanlık suçuna ortak olmaktadır. Biz buradan bir kez daha çağrıda bulunuyoruz, bu özel ocaklar birer ölüm ocaklarıdır, ölümlere ve vahşi sömürüye dur demek için vakit geçirmeden tüm sendikalar ve demokratik kitle örgütleri biraraya gelerek mücadele etmelidirler.

Bu özel ocaklar kapatılmalı ve burada çalışanlar TTK'da istihdam edilmelidirler.

İnsan Hakları Derneği Zonguldak Şubesi
Sosyalist İktidar Partisi Zonguldak İl Örgütü
Kızıl Bayrak Gazetesi

Maden Makina Fabrikalarında Saldırının Adı: Taşeronlaştırma

Sermaye devleti, özelleştirme saldırısının TTK(Türkiye Taşkömürü Kurumu) ayağında devletin resmi ağzlarının da ifade ettiği gibi 1992'de DPT tarafından belirlenen hedeflere ulaşıldığı bir gerçektir. Kurumun daraltılması, çalışan işçi sayısının 15.000'lere indirilmesi, yüksek yatırımlara ihtiyaç duyduğu için verimsiz olan ocakların kapatılması ve pazarın ihtiyaç duyduğu kömürün karşılanması için kömür sahalarının özel sermaye gruplarına devri, bugün sermaye devletin beş yıllık politikasının sonuçlarıdır. Bu beş yıl, maden işçisi için işsizlik, yoksulluk, özel ocaklarda katliamlara varan dizginsiz sömürü olmuştur. Bugün binlerce işçi özel ocaklarda "vahşi kapitalizm" koşullarında çalışmaktadır. Bugün yerüstü işletmelerinde de benzer bir yöntem uygulanmaya çalışılmaktadır. Ancak yerüstü işletmeleri yeraltı işletmelerinden farklı olarak, pazarın talep ettiği nitelikte mal üretme özelliklerine sahip olduğu için sermaye devleti buraları kömür üretiminin dışında pazara uygun bir şekilde yeniden yapılandırma arayışlarına girmektedir. Böyle bir yapılandırma ise yüksek maliyetli yatırımlar gerektirdiğinden işletmeler eski konumları korunarak küçültme ve taşeronlaştırma yoluyla ucuz işgücü üzerinden yüksek karlar elde edilecek sömürü alanlarına çevirilmektedir. Bu kömür sahalarının çeşitli sermaye gruplarına devri yönteminin yerüstü işletmelerine uygulanmasından başka bir şey değildir. TTK'ya bağlı Maden Makinaları Fabrikalarının taşeronlaştırma girişimlerinde böyle bir süreç yaşandı.

Meclis KİT Komisyonu 1996 Haziran ayında yaptığı bir toplantıda Maden Makina Fabrikaları ile ilgili olarak; "TTK bünyesindeki Maden Makina Fabrikası'nın, ocaklardaki makina ve teçhizatın onarımında ve yaptığı imalatlar açısından kurum için son derece önemli olması nedeniyle, nitelikli işgücüne sahip bu fabrikanın makina ekipman ve insan gücü imkanlarının yanında seri imalat yapıp pazarlayabilecek bir yapıya kavuşturulabilmesi için ilgili bakanlar, DPT müsteşarlığı, TKB ve KOSGEB idaresi uzmanlarınca araştırma yapılması" şeklinde bir karar alıyor. Bu karar doğrultusunda yukarıda adı geçen kurumlardan uzmanlar fabrikaya bir inceleme gezisi düzenleyerek akabinde KİT Komisyonuna bir rapor sunuyor. Bu raporda ise fabrikaya ilişkin şu değerlendirme yapılmakta: "...fabrikanın kuruluş amacı TTK'ya ait ocaklarda kullanılan tüm maden makinalarının tamir,bakım ve yedek

parça ihtiyacını karşılamak olduğundan tüm iş programları bu doğrultuda yapılmıştır. Fabrikalarda kullanılan takım tezgahları model ve özellikleri bakımından kuruluş yılları ile aynı yaşlarda olduğundan günümüz teknolojisinin çok gerisinde kalmıştır. Yapılan iş programları, modern tezgahların bulunmaması, işçi sıkıntısı, mevcut çalışan personelin çalışma şevkinin asgariye inmiş olması, işçilik ücretlerinin oldukça yüksek olması vb. nedenlerden dolayı seri üretim kavramının düşünce bazında dahi gerçekleştirilemeyeceği görülmektedir." Maden Makina Fabrikalarının seri üretim için uygun olmadığını tesbit eden komisyon (çünkü seri üretim için yüksek maliyette bir yatırım gerekliliği vardır) bu nedenle fabrikada "işçilik ücretlerinin çok yüksek olduğundan dolayı dışardan hizmet alımına" yani fabrikanın taşeronlaştırılmasına karar veriliyor. Böylece taşeronlaştırma yolu ile asgari bir ücretle, sendikası, sigortasız, sosyal haklardan mahrum işçi çalıştırarak, dizginsiz sömürü alanına çevrilecektir, bu da yüksek kar demektir. Bu amaçla; ilgili komisyon fabrikada uygulanacak taşeronlaştırma biçimini oluşturmak üzere daha önce benzer bir yöntemle taşeronlaştırılan Kayseri'de kurulu MKE'ne bağlı Taksan Takım Tezgahları A.Ş'ne bir inceleme gezisi yapıyor. Taksan'a ilişkin tespitler şunlar:

1. Taksan A.Ş şehir dışında bulunan kendi entegre tesisleri içerisinde tahsis ettiği yerlerde Taksan'ın ihtiyaç duyduğu parçaların talaşlı imalatları için operasyonlar yapan birbirinden bağımsız küçük firmalardan ibaret bir yan sanayi oluşturmuştur.
 2. Taksan A.Ş küçük sanayi işletmelerinin oluşumunda önceliği kendi bünyesinde diğer nedenlerle ayrılmış olan personellerce oluşturulmuş firmalara tanımıştır.
 3. Taksan A.Ş CNC ve konvansiyel takım tezgahları üreten bir kuruluş olduğu için küçük sanayi işletmelerinin her birinin ihtiyaç duyacağı makina ve ekipmanlarını bu firmalara kiralamak ve satmak yoluyla temin etmektedir.
 4. Çalışan firmaların iş programları, üretimleri Taksan A.Ş'nin ihtiyaçlarına göre belirlenmiştir.
 5. Taksan A.Ş çalışan firmalara sürekli iş garantisi vermiştir.
 6. Taksan A.Ş'nde küçük sanayi işletmesi olarak faaliyette bulunmak isteyen şirketlerin çok sayıda olduğu yetkililerce belirlenmiştir."
- Taksan A.Ş'nde ki taşeronlaştırma deneyimi sermayenin uzman kurulları tarafından incelendikten sonra devletin Maden Makina Fabrikaları'ndaki

taşeronlaştırma politikası son şeklini alıyor. Buna göre:

"a) Önemli makinaların imalat makina, bakım ve onarımları için fabrika içerisinde konsantrasyona gidilerek üretime devam edilecektir. (76 çeşit maden makinasından bundan böyle 35 adeti üretilicektir.)

b) Geri kalan makinaların imalat, bakım ve onarımları ise hizmet satın alınması yoluyla (yani taşeronlaştırma) yapılacaktır.

İlk planda hizmet satın alınması yoluyla gidilecek konular kurum tarafından:

- * Galerî tahkimatında kullanılan Bağdemiri imalatı atelyesi,
- * Bobinaj atelyesi faaliyetleri,
- * Oksi Asetilen Fabrikası faaliyetleri olarak belirlenmiştir."

Yani taşeronlaştırma ilk olarak bu üç birimde başlatılacaktır.

Yukardaki alıntılar, sermaye devletin özelleştirme politikalarını oluşturmak ve yürütmek için varolan kurumlarının 8 aylık hummalı çalışmalarını ve sonuçlarını anlatan çalışma raporundan yapıldı. Bu raporla ortaya konulan politika ise kısa bir süre öncesinden itibaren hayata geçirilmeye başlandı. Önce ZOTEV adlı vakıf taşeronluğa soyunduruldu. Bu vakfın üyeleri TTK bürokratları ve Maden Makina Fabrikaları'nda çalışan meslek lisesi mezunu işçilerden oluşmaktadır. Bu işçilerin Büyük bir kısmı ise şu an emekli edilmiş durumdadır. Kısım kısım taşeronlaştırılacak olan fabrika böylece kalifiye işçi diye bir sorunu olmayan bu taşeron tarafından işletilecek, çalışacak işçiler daha önce resmen emeklilik yoluyla işten atılan işçiler oldukları için ise düşük ücretle çalıştırılabilecektir. ZOTEV'in seçilmesinin bir nedeni de işçileri bölerek sınıfın taşeronlaştırmaya karşı direncinin kırılmasıdır. ZOTEV şu an için pek çok bölgedeki atelyelerde üretimi eline almış, buralarda 14 milyon gibi ücretle işçi çalıştırmaktadır. Maden Makina Fabrikaları'nın ise Bağ Demir'i ve Bobinaj Atelyeleri ile Oksi Asetilen Fabrikası'na girmek için çalışmalarını yürütüyor. Bu birimlerde şu an için ZOTEV'i engelleyen, Bu birimde çalışan işçilerin kararlı karşı duruşu oldu. Çalışan işçiler Taşeronun işyerlerine girişini engelleyerek taşeronlaştırmaya karşı ilk sınavı kazandılar. Ancak taşeron firma devletten aldığı güç ve onun yönlendirmesi ile girişimlerini sürdürmeye devam ediyor. Saldırının göğüslenilebilmesi için örgütlenebilmek ve mücadeleyi yükseltebilmek dışında bir çözüm yoktur.

Zonguldak Gazala Tekstil'de Direniş

Ucuz emek sömürüsünün vahşi boyutlarda yaşandığı tekstil sektörü, daha ucuza iş gücü sağlamak ve karını da böylece daha yükseltmek için son yıllarda İstanbul'dan Anadolu'ya doğru belirli bir yöneliş içerisinde. Zonguldak da, özelleştirmeler sonucu işsizlik oranının bir hayli yüksek olduğu bir kent durumundadır. Madenlere yeni işçi alınmaması ve yoğun tensikatlar, Zonguldak'ta büyük bir işsiz kitlesi yaratmıştır. Bu da ucuz iş gücü arayışı içerisinde olan sermayenin buraya doğru yönelişini hızlandırmıştır. Özellikle son bir kaç yılda irili ufaklı bir yığın tekstil fabrika ve atelyesi açılmıştır. Buralarda 8-10 milyonluk ücretler bir yana çoğu zaman işçiler karın tokluğuna dahi çalışmaktadırlar. Bu azgın sömürü tabidir ki, işçilerin seslerini yükseltmelerini de beraberinde getirmektedir.

En son, Çaycuma'da kurulu ve Zonguldak'taki en büyük tekstil fabrikası durumunda olan Gazala Tekstil'de yaşanan azgın sömürü koşullarını, işçiler direnişle cevapladılar. Merkezi İstanbul Aksaray'da kurulu olan Gazala Tekstil yaklaşık bir sene öncesinden beridir Çaycuma'da faaliyette. Burada 1000 işçi 10-15 milyona çalışmakta ve bu ücretleri de 3 aydır ödenmemekteydi. Bıçağın kemiğe dayanması burada çalışan işçileri harekete geçirdi. Gazala Tekstil işçilerinin mücadele bayraklarını açmalarını getiren en büyük etkenlerden biride kuşkusuz yanbaşlarında kurulu olan ve Çaycuma'nın kalbi durumundaki Seka'da çalışan işçilerin özelleştirmeye karşı uzun süredir yaptıkları eylemli mücadele hattı oldu. Deneyimsiz Gazala Tekstil işçileri Seka işçilerinin açtıkları bu yoldan yürüdüler.

Azgın sömürü koşullarında çalışan ve 3 aylık ücretlerini de alamayan Gazala Tekstil işçileri 19 Ocak sabahı işyerine girmeyerek, fabrika önünde toplanmaya başladılar. Üç aylık ücretlerini almadan işe başlamayacaklarını duyuran yaklaşık bin işçi burada oturma eylemine başladı. Yaklaşık iki günlük oturma eyleminden sonra taleplerinin kabul edilmemesi üzerine Çaycuma Seka Fabrika'sına kadar yaklaşık 2 km'lik yolu yürüyerek burada toplandılar. Bu durum Gazala işçilerinin Seka işçileriyle birlikte hareket etme isteğini göstermesi açısından oldukça önemliydi. Oturma eylemini burada sürdüren işçiler daha sonra aralarından 15 kişiyi seçerek Kaymakam'la görüşmek üzere şehir merkezine yolladılar. Kaymakamın, işçi temsilcileriyle yaptığı görüşmede, geriye dönük alacaklarının bir hafta içinde ödeneceği teminatı vermesiyle Gazala Tekstil işçileri direnişlerine son verdiler. Bu direnişle Gazala Tekstil İşçileri hakları kazanmanın yolunun bir kez daha direnişten geçtiğini hem gösterdiler, hem de öğrenmiş oldular.

Makina -Kalıp işçisi ile tek yumruk olma günüdür.

MAKİNA-KALIP GREVİ İLE DAYANIŞMAYA!

50. gününü aşan Makina -Kalıp grevi işçi sınıfına yönelik kapsamlı bir saldırı olan esnek üretime karşı koyuşuyla işçi sınıfı için büyük bir anlam ifade etmektedir. Sermaye sınıfı işçi sınıfını her türlü sosyal haktan yoksun bırakmak istiyor. Daha önemlisi yıllardır mücadele ile kazanılmış işgünü, örgütlülük, izin ortadan kalkmakta, çalışma koşulları ağırlaşmaktadır. Sermaye ekonomik krizden çıkmak için örgütlü gücüyle işçi sınıfına saldırmaktadır. Esnek üretim değişik emperyalist ülkelerde hayata geçirilip yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. Bu saldırıya karşı en anlamlı yanıt Amerika'da UPS işçilerinden geldi. ABD sermayesine diz çöktüren UPS işçileri dünya işçi sınıfına anlamlı bir ders verdi.

Türkiye'de de bu saldırı yeni değil. Türkiye sermayesi bu saldırı yöntemini emperyalist ülkelerden öğrenmiştir ve ve en zayıf halkalardan başlayarak yaygınlaştırmayı planlamaktadır. Özellikle işçi sınıfı hareketinin zayıf olduğu koşullar da bu saldırıya uygun bir zemin yaratıyor. Makina-Kalıp grevi sermayenin bu saldırıyı rahat bir şekilde hayata geçiremeyeceğini gösterdi. Sınıfın anlamlı desteği sağlanırsa bu saldırı geri tepecek, sınıf mücadelesinin önü açılacaktır. Diğer bir yandan işçi sınıfı yöneltilen ESK saldırısını yanıtlayacak gücü de kendinde bulabilecektir. Ayrıca bu grevin sonucu, ağustos ayında yapılacak toplu iş sözleşmelerinin de bir bakıma kaderini belirleyecektir. Dahası bu grevin toplam başarısı işçi sınıfının başarısı olacaktır. Diğer bir yandan sermaye cephesinde Makina-Kalıp işçileri ile yapılacak sözleşmeden başarı ile çıkması, sosyal haklardan yoksun çalışmanın bütün sektörlerde uygulanmasına fırsat doğuracaktır. Bu grevin kapsamlı bir saldırıyı boşa çıkartması, dönemsel olsa bile, işçi sınıfının sermayeye karşı sınıfsal duruşunun önünü açacaktır.

Grevde en büyük görev öncü işçilere düşmektedir. Sendikayla birlikte grevdeki işçilerin sürekli eğitimi sağlanmalı, patronun manevralarına

karşı uyanık davranıp boşa çıkartmayı başarabilmelidirler. Bu hem iş örgütlülüğü güçlendirecek, hem de grevin sürekliliğini sağlayacaktır. Varolan komiteler bu nedenle büyük önem taşımaktadır. Patron grevi kırmak için çeşitli iğrenç yöntemler denemekte, işçileri parayla kazanmaya çalışmaktadır. Bunun üzerinden zayıf olabilecek işçileri ihanete davet etmektedir. Şu unutulmamalıdır ki işçiler için bu grevin başarısızlığının faturasını sadece Makina-Kalıp işçileri değil, bütün işçi sınıfı çekecektir. Dahası zaten patron grevi kırıdığı koşullarda kapsamlı bir tensikata hazırlanmaktadır. Grev kırıcılığında her türlü yolu deneyen patron bir yandan polisi ile grevcileri tehdit ederek korkutmaya çalışırken bir yandan da uşaklarını devreye sokmaktadır. Satın alınan bu uşaklar Makina-Kalıp işçisini arayarak sendikadan istifaya zorlamaktadır. Bir Makina-Kalıp işçisinin verdiği yanıt kısa ve net olmuş, "İnsanlar dünyada şerefleri ve namusları için yaşarlar. Ben ihanet etmem." Patron bu cevaptan sonra bir daha aramamış. Patron güçlü olduğunu zannediyor. Parasıyla işçileri satın alabileceğini sanıyor. Özellikle işçilerin ekonomik sıkıntılarını, akrabalık ilişkilerini kullanmaktadır. Bu cevapla işçiler **onurun satılamayacağını** bir kez daha gösterdiler. Daha önce sendikadan istifa eden beş işçiyi kazanmayı başardılar. Patronun manevralarına karşı yanıtsız kalmamak, birbirimizi bilinçlendirip sendikayı sahiplenmek zorundayız. İşçiler ekonomik sıkıntılarını sendikadan, sınıf dostlarından ve birbirleriyle dayanışarak sağlamalıdır. Patronun oyunlarına gelerek, birbirimize ihanet ederek ancak çürüyebiliriz. Yarın birbirimizin yüzüne bakamayacak bir tavır almak var, ama göğsümüzü gere gere insanların karşısına çıkmak var. Öncü işçilerin bir diğer görevi iş eğitimi sağlamak için çeşitli araçları hayata geçirilmek olmalıdır. Bu araç bütün veya başka birşey olabilir. İşçiler tarafından

çıkartılan bu gibi araçlar hem içerdeki bütün işçilere, hem de dışarda bütün işçi sınıfına seslenebilmelidir.

Makina-Kalıp işçilerinin bir gözü direnişteki ve grevdeki diğer işçilerde olmalıdır. Mevzilerin seslerini ortaklayacak, sınıfın gücünü birleştirecek tarzda patronlara karşı koyuşu örgütlemelidir. Böylece direnişlerin ve grevlerin daha iyi duyulmasını sağlayacak ve direnişlerin olanaklarını birleştirmiş olacaktır. Bu görev tümüyle işçilere düşmektedir. Bu aynı zamanda dışardan desteği de hızlandıracaktır. Mücadele veren grev ve direnişlerin birleştirilmesi ile anlamlı etkinliklere olanak sağlayacaktır.

Sınıfın bu mevzilerinin başarıya ulaşmasında işçi sınıfının ve dostlarının desteği büyük önem taşıyor. Grevin başarıya ulaşması için maddi ve manevi destek sağlanmalı, bunlar yapılırken bu destek birleştirilebilmelidir. Dışardan sınıfın yanında olmak isteyen bütün güçleri birleştirecek birliktelikler örgütlemeliyiz. Bu destek işçilerin kendine güvenini süreklileştirecek, zafere ulaşmanın yolunu açacaktır.

Çünkü patronlar işçilere gelen desteği gördükçe, örgütlü duruşu gördükçe geri adım atmak zorunda kalacaktır. Grevdeki işçiler en geniş kitleye seslenmek için çeşitli araçları hayata geçirebilmelidir. Grev ve direnişteki bütün işçilerin yeralabildiği afişlemeler yapılmalıdır. Bu aktivite işçilere desteği hızlandırırken, birlikteliği ve örgütlülüğü güçlendirecektir.

Sermayenin esnek üretim saldırısını boşa çıkartmak için Makina-Kalıp işçileri ile dayanışmayı örmenin tam zamanıdır. "İşçi sınıfı bir bütün olarak böylesi kritik bir evrede Makina-Kalıp işçisini yalnız bırakırsa hem sınıf kardeşliği görevini yapmamış olacak hem de kendisine daha büyük saldırılara davetiye çıkaracaktır. Bir aydır süren Makina-Kalıp grevine şu ana kadarki sınıf dayanışması yetersizdir. Biz diyoruz ki, ateş düştüğü yeri yakmasın! Sermayenin ateşine dünyayı üreten bizler hep birlikte karşı koyalım, bütün sektörlerden işçiler bir sel olalım ve o ateşi daha başlayamadan söndürelim"

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

PDK ve Erka Balata İşçisinden Makina-Kalıp'a Dayanışma Ziyareti

Cam-İş Makine Kalıp işçilerinin 24 Aralık'ta başlattıkları grev devam ediyor. Grev'in 50. günü ise özel bir anlam taşıyor. Sadece 50. güne kadar direnebilmek değil, direnişin iki aya yaklaşan bir süredir sürdürülebilmesinin de ötesinde sınıf dayanışmasının ilk anlamlı adımlarının atılmasıdır bu günü özel kılan.

11 Şubat günü Birleşik Metal-İş üyesi Pres Döküm Kalıp ve Erka Balata işçileri kitlesel olarak direnişi ziyarete geldiler. Saat 16.00'da Birleşik Metal-İş Topkapı Şubesi önüne gelen 50 kadar PDK işçisi oradan işyerine 100 metre kadar bir mesafeye servisle geldiler. Daha sonra servislerden inildi ve işyerine doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca davul zurna çaldı ve yolda bulunan diğer işletmelerin önünde bulunan insanları etkiledi. Hatta yoldan geçen birçok aracın şoförü yürüyüşçüleri destekledi. Makine Kalıp'ın önüne gelindiğinde ise grev yeri önünde bulunan işçilerle birlikte "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "Makine Kalıp işçisi yalnız değildir!" sloganları atıldı. Sloganların ardından ziyaretçilerin ve grevcilerin temsilcileri konuşma yaptılar. Kısa geçen konuşmalarda sınıf dayanışmasının önemi vurgulandı. Ardından davul zurna eşliğinde oyun oynandı ve halay çekildi. Halayın ardından ziyaretçilerin ve grevcilerin

gelen Erka Balata işçilerinin "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganı ortalığı cınlattı. 75 kişi civarında olan Erka Balata işçileri "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Makine Kalıp işçisi yalnız değildir" sloganlarıyla daha grev yerine gelmeden etkilerini gösterdiler. Erka Balata işçilerinin de işletme önüne gelmesiyle toplu bir şekilde sloganlar tekrarlandı. Sloganların ardından tekrar oyun oynandı ve halay çekildi. Halay bittikten sonra işçiler arasında tanışma ve gruplar halinde sohbetler başladı. Yaklaşık yarım saat sonra işçiler servisleri geri dönmek zorunda olduğu için getirdikleri yiyecekleri bırakıp ayrıldılar.

Denilebilir ki ziyaretin gerçekleştiği gün grevin en coşkulu günlerinden biriydi. Ziyaretçiler daha gelmeden o coşkuyu yaşamaya başlamışlardı ve tüm işçilerin bir araya gelmesi ile direniş yerinin atmosferine büyük bir coşku ve heyecan egemen oldu. Bu tür ziyaretlerin direnişçilere nasıl moral verdiği, direnişe ne kadar faydalı olduğu açığa çıktı. Bundan sonra da bu ziyaretler Şubat ayı boyunca devam edecek.

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

**Kurtuluş Yok Tek Başına
Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!
İşçilerin Birliği Sermayeyi
Yenecek!**

SÖMÜRÜYE KARŞI DİRENİŞ MEŞRUDUR!**Mücadelemiz, gücünü yasalardan değil, meşruluğundan alıyor!**

Oksan, Tuzla Tepeören'de kurulu temizlik malzemesi üreten ve fason çalışan bir firma. Bünyesinde 55 işçi çalışıyor. 2 ay kadar önce Petrol-İş Anadolu Şubesi'nde örgütlenmeye başlayan Oksan işçilerinin örgütlenme çalışmasını duyan patron bayramdan bir gün önce 3-4 işçiyi işten çıkarıyor. İşten çıkarılan işçilerden biri, örgütlenme çalışmasını patrona ihbar eden işçi ve o tazminatını da alarak fabrikadan ayrılıyor.

Araya bayram tatili girdiği için işçiler önce bir direniş örgütleyemiyorlar. Bayram tatilinin bitimiyle sendikaya üye 45 işçi işletme önünde çadır kurup direnişe geçiyor. Fabrikada idari ve güvenlik personeli, bahçıvan dışında çalışan kalmıyor ve üretim duruyor.

6 Şubat Cuma sabahı işveren direniş kırıcı işçi getiriyor ve fabrikaya sokmaya çalışıyor. Oksan işçilerinin fabrika girişine kenetlenip oturma eylemine geçmesi ve girişi tıkaması üzerine jandarma direnişçi işçileri joplayarak, yerlerde sürükleyerek gözaltına alıyor ve direniş kırıcı işçiler fabrikaya girerek üretimi sürdürüyor. İşçiler ve sendika örgütlenme ve şube başkanı Musa ve Kemal Akbaş da gözaltına alınıyorlar. Öğleden sonra serbest bırakılıyorlar.

Sendika yönetimi, patron, patronun avukatı ve jandarma ile yaptığı görüşmeden anlaşma umudu doğması üzerine hafta sonu 9 Şubat Pazartesi gününe kadar üretimi durdurmak veya başka bir şey için hiçbir müdahalede bulunmama kararı alıyor. Pazartesi bir gelişme olmaması üzerine yine fabrika girişine bedenleriyle etten duvar ören ve kenetlenen işçilerin kararlılığı, dayanışma için gelen aileleri ve Orta mahalle

sakinlerinin verdiği moral güç karşısında jandarma direniş kırıcı işçilerin fabrikaya girmesi yönünde ısrarlı davranamıyor. Ertesi gün, telefonla jandarmanın ulaştığı patronun geleceğini ve fabrika önünde bir görüşme yapılacağını söylüyor. Jandarma da "Patron kalbinden yeni ameliyat oldu Bu kadar kalabalığı burada görmesin rahatsız olur, hem böyle yasal da değil, nöbetleşe grup grup gelin" önerisi yapıyor. Sendika yönetimi de; işçilerin yoğun olduğunu göz önüne aldık ve bu düşüncüyü benimsedik uyguladık diyorlar. Ertesi gün (10 Şubat) sabahı fabrika önünde 5 nöbetçi işçi ve sendika örgütlenme sekreteri Musa ve şube başkanı Kemal Akbaş beklemektedir. Patron yine direniş kırıcı işçi getirir ve jandarma eşliğinde içeri sokmaya çalışır. Yani patronlar devletin jandarması görevini yapmış, sahibinin emirleri gereği işçileri kandırması, bölmüş ve dağıtmıştır. Direniş veya grevdeki işçilerin tamamının fabrika önünde beklemesinin sınıf bilincini kazanmaları ve güçleri bölünmediği için direnişin/grevin sağlıklı sürmesi açısından çok

önemi de böylece bir kez daha açığa çıkmıştır.

Bu saldırı sırasında görüntü almaya çalışan Alinteri ve gazetemiz (Kızıl Bayrak) muhabirleri jandarma tarafından gözaltına alınmaya çalışıldı. Kovalamada yakalayamayınca da arkalarından ateş edildi. Gözaltına alınan Alinteri muhabiri Taylan Balta nezarete götürülmeden yoğun kaba dayaktan geçirildi. Ve fotoğraf makinası parçalandı. Şu an (11 Şubat) Kartal Jandarma Karakolu'nda tutulmakta. Gözaltına alınan işçi ve sendikacılar bir kaç saat sonra serbest bırakıldılar. Yıkılan çadırlar, yeniden ve daha büyük olarak kuruldu.

12 Şubat Perşembe günü direnişteki tüm işçiler yine fabrikanın önünde etten bir duvar ördüler. Sayıca çok fazla olan jandarmanın dayacağı ile yerlerinden söküldüler ve direniş kırıcı işçiler fabrikaya sokuldu.

Oksan işçileri direnişin ilk gününden bu yana kadını erkeği ve aileleriyle militan, kararlı bir duruş ve direniş sergiliyorlar. Bugün direnişin başarıya ulaşması için ihtiyacı olan şey dayanışma destek ziyaretleri ve üretimin durdurulmasıdır. Üretimi durdurmak direnişin başarıya ulaşmasında hayati öneme sahiptir. Bölgede Oksan dışında Tuzla Organize Deri Sanayii'nde 4 işletmede de direniş sürmekte, Tepeören'de ise Yıldız Tır'da yeni bir direniş başlamış bulunmaktadır. Bugüne kadar yaşanan mevzi direnişlerinin büyük bölümü yenilgilerle sonuçlandı. Birbirine çok yakın olan bu mevzi direnişleri ortak direniş-ortak komite etrafında birleştiremezsek zaferle sonuçlanması zor olacaktır.

YATAĞAN'DA BİR MADEN İŞÇİSİYLE YAPILAN RÖPÖRTAJ

S.Y.K.B: Çalışma koşulları hakkında bilgi verebilir misiniz?

İşçi: Madenlerde yaklaşık 2500 işçi çalışıyor. Hemen hemen hiç bir sosyal hak yok. Kaldığımız lojmanların kirası ise 10 milyon lira. Bu bölgedeki halk, santrallerde ve madenlerde çalışıyor. En iyi işçi ücreti 60 milyon civarında. Yem Sanayii'nde yapılan özelleştirmelerle çok sayıda insan işsiz kaldı.

S.Y.K.B: Özelleştirme ve buna karşı mücadele hakkındaki düşünceleriniz..

İşçi: Özelleştirme herşeyden önce işsizlik demek. Sendikasılaştırma, düşük ücret ve biz işçiler için bir yıkım. Eğer madenler özelleştirilirse yaklaşık 2000 işçi işinden olacak. Buralar yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekilecek, talan edilecek.

S.Y.K.B: Özelleştirmeye karşı eylemler ve sendikanın tavrı nedir?

İşçi: Sendikalar şu anda susmayı tercih ediyor, hiç bir açıklama yapılmıyor. İşçilerde huzursuzluk ve kendiliğinden bir bekleyiş var. Sendika bürokratlarına hiç güven yok. Ama yine de sendika ne yaparsa biz onun yanındayız fikri hakim. Ne olursa olsun ben özelleştirmeye karşıyım ve bunun için santrallerdeki işçi arkadaşlarımla da beraber mücadele etmeliyiz. Geri, pasif eylem biçimleriyle sonuç almamız mümkün değil. Tes-İş ve Maden-İş işçileri oy alıyor, karamsarlığa itiyor. Özelleştirme korkusuyla ne yapacağını bilmeyen insanlar tazminatlarını alıp işten ayrılıyor. En son bu ay içerisinde 5-6 kişi ayrıldı.

S.Y.K.B'den Değerlendirme

Bekleyiş ve karamsarlık derhal terkedilmeli ve sendikayı da harekete geçirecek şekilde dişe diş bir mücadele verilmelidir. Santral ve maden işçileri elele vermeli, özelleştirme saldırısını göğüslemelidir.

NOT: Sendika bölgede afişleme yapmış. Şu içerikte; "Maden ocaklarının satımına karşı duralım!", "İşsiz işçi, aç çocuk, müşterisiz esnaf istemiyorsan, termik santrallere, maden ocaklarına sahip çık!"

S.Y.K.B./İZMİR

Turkish Daily News İşçisinin Direnişi Sürüyor

6.1.1998 tarihinde, Turkish Daily News'te çalışan Medya-Sen'e bağlı sendikalı işçilerin işten atılmasıyla başlayan direniş sürüyor. 100 civarında T.D. News işçisi, saat 13:30'da basın açıklaması yapmak üzere, AŞTİ'den Çalışma Bakanlığı'na kadar bir yürüyüş yaptı. Yürüyüş sırasında sıkça "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Daily News işçisi kazanacak!", "Yaşasın sendika mücadelemiz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Sahte sendika yasasına hayır!" sloganları atıldı.

Medya-Sen Başkanı'nın okuduğu basın açıklaması metninde; "İşverenin 6 Ocak'ta silahlı uşaklarını işçilere saldırtması konusunda Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunulmasına rağmen hiçbir sonuç alınamamıştır."

"Sendika mücadelemiz meşrudur, biz bunu mahkemeye, oradan da AİHM'ne götüreceğiz. Yine sesimizi duyuramazsak, otobüs tutup Türkiye'yi dolaşacağız. Nerede direniş varsa, direnişimizle birleştirip, büyüteceğiz. DİSK'i Mart ayında Ankara'da bir mitinge çağırıyoruz." denildi. Eylem 14:15'te bitirildi.

S.Y.K.B./Ankara

Program sorunları üzerine konferanslar: Tar

Marksist tarım

Herhangi bir ülkede doğru bir marksist tarım programının ortaya konulabilmesinin temel koşulu, kapsamının genişliği ve derinliği üzerine yanlışların payı ne olursa olsun, tarımsal ilişkilerin egemen karakterini doğru saptamak, bu çerçevede kırsal katmanların, özellikle “köylü” sorununun yapısını ve niteliğini doğru saptamak, ve nihayet bunun genel planda gündemde olan devrimle organik ilişkisini doğru bir biçimde kurabilmektir. Buradan bakıldığında, genel planda kapitalist ilişkilerin egemen bulunduğu ve bu egemenliğin tarımsal ilişkileri de kapsadığı (dolayısıyla da köylülüğün yapısında buna uygun bir dönüşüme ulaştırıldığı) bir ülkede tarım programının genel niteliği ve amacı ile, tarımsal ilişkilerine belirgin bir biçimde feodal, yarı-feodal ilişkilerin egemen olduğu ve bu ağırlığın genel toplumsal yaşam ve egemen siyasal üstyapıda da yansıdığı bir ülkede tarım programının genel niteliği ve amacı temelden farklıdır.

Farklı tarihsel-toplumsal gelişme aşamalarında köylü sorununun değişen yapısı ve içeriği üzerinde, bu çerçevede proletaryanın köylülüğe, onun farklı kesim ya da katmanlarına karşı değişen tutumu üzerinde genel çizgileriyle durduk. Bunun da sağladığı açıklıkların ışığında şimdi artık marksist bir tarım programının sorunlarına, böyle bir programın genel esaslarına ve bazı güçlüklerine geçebiliriz.

Nedir marksist tarım programı? İşçi sınıfı partisinin tarım programı denilince anlaşılması gereken nedir? Böyle bir programın genel ilkesel çerçevesi ile, sözkonusu toplumun somut toplumsal-iktisadi koşulları, daha özel planda tarımsal koşulları ve kırsal ilişkileri tarafından belirlenen özgün içeriği arasındaki ilişki nasıl ele alınmalıdır? Tarımsal sorunların yapısı ve kırsal ilişkilerin niteliği tarafından belirlenen böyle özel bir programın işçi sınıfı partisinin genel programı ile, bu genel programa kılavuzluk eden temel ilkeler ile ilişkisi nedir, nasıldır? Bazıları içiçe geçen bu sorulara verilecek yanıtlar, marksist bir tarım programının anlamı, kapsamı ve işlevi konusunda bize önemli açıklıklar sağlayacaktır.

Tarım programı denilince genel planda anlaşılması gerekenin ne olduğunu görebilmek için, Lenin’in konuya ilişkin temel bir makalesindeki tanım ve açıklamalardan yararlanabiliriz. 1902 tarihli ilk tarım programı taslağını gerekçelendirmek için kaleme

alınan “*Rus Sosyal-Demokrasisinin Tarım Programı*” başlıklı bu makalenin girişinde Lenin’in söyledikleri şunlardır:

“Tarım programı denildiğinde, tarım sorunu konusunda sosyal-demokrat politikayı yönlendiren ilkelerin bir tanımını, yani tarım ile kırsal bölgelerde yaşayan nüfusun çeşitli sınıf, bölüm ve gruplarına ilişkin politikayı anlıyoruz. Elbette, Rusya gibi bir ‘köylü’ ülkesinde, sosyalistlerin tarım programı, onların köylü sorunu konusundaki tutumlarını tanımlayan bir programdır. Büyük toprak sahipleri, tarımda çalışan ücretli işçiler ve ‘köylüler’ -Rusya da dahil olmak üzere, herhangi bir kapitalist ülkede kırsal alanlarda yaşayan nüfusun üç temel bileşeni bunlardır. Bu üç bileşenin ilk ikisine (toprak sahiplerine ve işçilere) karşı sosyal-demokratların tutumu ne kadar kesin ve açık ise, ‘köylülük’ kavramında o denli belirsizdir ve üstelik onun yaşantısı ve evriminin temel sorunları konusundaki politikamız daha da belirsizdir. Eğer Batıda sosyal-demokratların tarım programının, çözümünü en güç olan kısmı, kesinlikle ‘köylü sorunu’ ise, Rusya için bu, çok daha fazla geçerlidir. Köylü sorunu konusundaki politikamızın en açık biçimde tanımlanması, biz Rus sosyal-demokratları için çok daha fazla zorunludur, çünkü hareketimiz Rusya’da henüz epey yenidir ve çünkü eski Rus sosyalizminin tümü, son tahlilde, bir ‘köylü’ sosyalizmidir.” (Tarım Sorunları, Sol Yayınları, 1. Baskı, s.265-266)

Giriş cümlesindeki tanımda, bir tarım programının içeriğini belirleyen üç temel unsurla karşı karşıyayız. İlkin, tarım sorununda marksist bir işçi sınıfı partisinin izleyeceği politikayı yönlendiren genel marksist ilkelerin tanımı. İkinci olarak, verili bir toplumun kırsal alanındaki farklı sosyal sınıf, tabaka ya da kesimlerin somut ve doğru bir tahlili. Ve üçüncü olarak, tarım sorununa ilişkin genel marksist ilkelerin ışığında işçi sınıfının bu kırsal sınıf ve tabakalarla ilişkisinin tanımı, işçi sınıfı partisinin bu kırsal sınıf ve tabakalara karşı izleyeceği politikanın temel içeriğinin ve amacının tanımı.

Bu üç temel unsurdan ilki, ilk bakışta sorunun en kolay yanı gibi görünüyor. Ama tüm uluslararası tarihsel deneyim, bu arada kendi sol hareketimizin deneyimi, bunun hiç de böyle olmadığını gösteriyor. Rahatlıkla söyleyebiliriz ki, tarım ve köylü sorununa ilişkin genel marksist ilke ve yaklaşımlar, marksist olmak iddiasındaki çeşitli akımların daha baştan tökezledikleri, sayısız sapmalara düşmekten kurtulamadıkları asıl alanı oluşturuyor. Bu, kuru ve cansız bir dogmatizmin olduğu kadar en kaba bir oportünizmin de kendini en sık ve en kolay gösterdiği bir teorik ve ilkesel sorunlar alanıdır. Öteki nedenler yanında, tarım ve köylü sorununun (Lenin’in de işaret ettiği) karmaşık yapısı ve buradan gelen zorlukları, bu tür sapmaları ayrıca kolaylaştırıyor. Bu son vurguyu; soruna ilişkin marksist ilkelerin yanlış yorumlanması ve uygulanması olgusunun, aynı zamanda, somut toplumsal koşulların, daha özel planda sözkonusu toplumun tarımsal koşullarının ve bu temel üzerinde yükselen kırsal sınıf ilişkilerinin doğru tahlil edilip anlaşılabilmesiyle de bağlantılı olduğu biçiminde anlayabiliriz. Ki bu bizi ikinci temel unsura getiriyor.

Bir önceki bölümde, bir toplumun farklı tarihsel gelişme aşamalarında köylü sorununun değişen yapısı, bu çerçevede proletaryanın köylülükle, onun değişik katmanlarıyla ilişkilerinde ortaya çıkan temel değişiklikler üzerinde durmuşuk. Oradaki

genellemeler içinde tablo oldukça açık ve basit görünüyordu. Oysa bu yanıltıcı bir izlenimdir. Genel soyutlama planında, farklı tarihsel gelişme aşamalarını (burjuva devrimi, proletarya devrimi ve sosyalist inşaa ile karakterize olan ayrı ayrı tarihsel dönemleri) birbirinden ayırmak ve bu çerçevede köylülüğe karşı, onun farklı katmanlarına karşı tutumu tanımlamak kolay görünür. Fakat tarihsel somutluk içinde bu öyle sanıldığı kadar kolay değildir. Dikkat edilsin, Lenin, Batıda marksist bir tarım programının en zor kısmı “köylü sorunu”dur diyor. Ve hemen ardından, bir “köylü ülkesi” olduğunu açıklıkla tanımladığı Rusya’da bunun daha da zor olduğunu ekliyor. Oysa ilk bakışta, o günün batı ülkelerinde kapitalizmin genel egemenliği varolduğuna ve bu egemenlik tarımı da kapsadığına göre, normalde çok fazla bir güçlüğün olmaması gerektiği düşünülür. Yine Rusya bir “köylü ülkesi” olduğuna göre, o dönemin kırsal ilişkilerine hala esas olarak serflik ilişkileri egemen olduğuna ve köylülük feodal kast-sınıf yapısını hala koruduğuna göre, ve böyle bir ülkede, Lenin’in sözleriyle, “*sosyalistlerin tarım programı, başlı başına olmasa bile, başlıca bir ‘köylü programı’*, onların köylü sorunu konusundaki tutumlarını tanımlayan bir program” olması gerektiğine göre, sorununun bir hayli kolay olması, kolay bir programatik çözüme bağlanması beklenir. Fakat böyle olmadığını, Lenin çapında bir teorisyenin, üstelik, Narodizme karşı mücadele ihtiyacının da etkisiyle, ilk bilimsel çalışmalarında büyük ölçüde Rusya’nın genel iktisadi koşulları ve tarımsal ilişkileri üzerinde özel bir tarzda yoğunlaşan bir teorisyenin, kendi hazırladığı tarım programını sonradan tekrar tekrar gözden geçirmek zorunda kaldığını, biliyoruz.

Peki güçlük nereden geliyor? Burada özel güçlükleri, örneğin şu veya bu ülkenin sol hareketinin o güne kadarki ideolojik mirasının, bunun oluşturduğu önyargıların ve çarpıklıkların, politik deneyimsizliklerin yarattığı güçlükleri (nitekim Lenin marksist hareketin yeniliğinden ve o güne kadarki Rus sosyalizminin “son tahlilde, bir ‘köylü’ sosyalizmi” olmasının yarattığı güçlüklerden söz ediyor) bir yana bırakabiliriz. Bunlardan da önemli olan “köylü” sorunundaki nesnel güçlüklerdir. Nesnel güçlük ise, herşeyden önce, bir toplumun genel planda şu veya bu gelişme aşamasında olduğu söylenebilse bile, farklı tarihsel evrelere ait ilişkileri çözülmüş, bozulmuş, yeni ilişkilerle içiçe geçmiş biçimiyle kendi bünyesinde taşıyor olması olgusundan geliyor. Bu elbette hakim ilişkilerin ne olduğuna ilişkin kesin bir tahlil ve tanım olanağını ortadan kaldırmıyor, fakat pratikte soruna daha güç ve karmaşık bir görünüm kazandırıyor. Toplamların sürekli bir evrim ve değişim içinde olması olgusu, özellikle geçiş süreci içinde bulunan bir toplumda iktisadi ve sosyal ilişkilerde yaşanan sürekli değişim ise buna başka güçlükler ekliyor.

Ve tam bu noktada, Lenin’in, tarım gibi, kapitalist gelişmenin daha farklı ve daha karmaşık bir seyir izlediği bir alana ilişkin olarak doğru bir tarım programı ortaya koyabilmede “köylü hareketi”nin deneyimlerinin taşıdığı özel önem hakkında söylediklerini hatırlayabiliriz. Dikkate değer olan, Lenin’in sağlam ilkeler ışığında ve Rusya’nın kırsal ilişkilerine ilişkin titiz bir bilimsel inceleme temelinde ortaya konmuş olmasına rağmen, kendisi tarafından hazırlanmış tarım programının yetersizliklerinin ancak köylülüğün tarihsel hareketinin yardımıyla aşılabileceğine, bu olmaksızın ortaya konulan

m ve köylü sorunu-5

rogramının sorunları

programın kaçınılmaz olarak eksik, yetersiz ve hatalı yönler taşıyacağına yaptığı çok özel vurgudur. Bunu daha yakından görelim. 1907 sonunda kaleme aldığı "1905-1907 İlk Rus Devriminde Sosyal-Demokrasinin Tarım Programı" başlıklı kapsamlı incelemesine Lenin şu sözlerle başlıyor:

"1905 güzünden 1907 güzüne kadar iki devrim yılı, Rusya'da köylü hareketi, köylülüğün toprak uğruna mücadelesinin karakteri ve önemi alanında muazzam tarihi deneyimler sağlamıştır. Sözümona 'barışçıl' gelişmenin onlarca yılı (...), toplumsal düzenimizin iç mekanizmasının aydınlatılması için bu iki yılın sağladığı ölçüde çok malzeme sağlayamaz -hem köylü kitlelerinin çiftlik sahiplerine karşı doğrudan mücadelesi anlamında, hem de halk temsilciliklerinde köylü taleplerinin nispeten daha özgür biçimde ifade edilmesi anlamında. Bu nedenle, Rus sosyal-demokratlarının tarım programı bu iki yılın deneyimleri bakımından bir gözden geçirilmesi mutlak zorunlu hale gelmiştir." (Seçme Eserler, Cilt: 3, İnter Yayınları, s.149)

Kuşkusuz, her gerçek devrim, yığınların geniş katmanlarını uyandırdığı ve siyasal mücadele sahnesine kendi bağımsız inisiyatifleriyle ve talepleriyle çıkardığı için, toplumun tüm sınıf ve katmanlarını kendi çıkar ve talepleri uğruna açık ve çıplak bir mücadelenin içine kaçınılmaz bir biçimde ittiği için, bunun marksist bir işçi sınıfı partisinin programına ve temel politikalarına yeni açıklıklar sağlaması son derece olağan bir durumdur. Her gerçek devrim devrimci programları ve politikaları sınamadan geçirir. Doğrular ya da boşa çıkarır. Genel planda doğrulasa bile, çeşitli açılardan eksik ya da hatalı olan yönlerini açığa çıkarır, böylece onu bir yandan hatalı yönlerinden arındırırken, öte yandan yeni deneyimlerle güçlendirip zenginleştirir. Ki bu olgu, gerçekte devrimci bir teorinin son ve kesin biçimini, ancak gerçek bir devrimci kitle hareketiyle, böyle bir kitle hareketinin en üst seviyesi olan devrimle alması genel gerçeğinin bir ifadesinden başka bir şey değildir. Fakat Lenin'in yukarıdaki sözlerinin burada hatırlatılmasının nedeni hiç de yalnızca bu temel önemde ama basit gerçeğin yinelenmesi değildir. Burada asıl amacımız, Lenin'in bu vesileyle, genel devrim hareketinin bir parçası olan o günün köylü hareketinde bu tür bir gelişme yaşanmaksızın, Rusya'nın tarımsal ilişkilerinin gerçek yapısını ve dolayısıyla tarım programının gerçek kapsamını tam olarak görebilmenin ve değerlendirebilmenin güçlüklerine, hatta hatta **olanaksızlığına** işaret etmesidir.

Lenin'in bu konuda söylediklerini yer yer özetleyerek burada tekrarlamak marksist bir tarım programının güçlüklerini sayabilmek bakımından önemlidir. Partimizin ikinci kongresinin 1903'te karara bağladığı tarım programı öncesinde durumu kavramamızı kolaylaştıracak çapta bir köylü hareketi yoktu diyen Lenin, bunu kabul edilen tarım programının hazırlanmasındaki çekingenliğin tümüyle olağan bir nedeni sayar. "Elbette burada da, o sıralar açık bir kitle hareketinin olmayışının, sorunu Sosyal-

Tarım ve köylü sorununa ilişkin genel marksist ilke ve yaklaşımlar, marksist olmak iddiasındaki çeşitli akımların daha baştan tökezledikleri, sayısız sapmalara düşmekten kurtulamadıkları asıl alanı oluşturuyor. Bu, kuru ve cansız bir dogmatizmin olduğu kadar en kaba bir oportünizmin de kendini en sık ve en kolay gösterdiği bir teorik ve ilkesel sorunlar alanıdır. Öteki nedenler yanında, tarım ve köylü sorununun (Lenin'in de işaret ettiği) karmaşık yapısı ve buradan gelen zorlukları, bu tür sapmaları ayrıca kolaylaştırıyor. Bu son vurguyu; soruna ilişkin marksist ilkelerin yanlış yorumlanması ve uygulanması olgusunun, aynı zamanda, somut toplumsal koşulların, daha özel planda sözkonusu toplumun tarımsal koşullarının ve bu temel üzerinde yükselen kırsal sınıf ilişkilerinin doğru tahlil edilip anlaşılamamasıyla da bağlantılı olduğu biçiminde anlayabiliriz.

Devrimcilerin yaptığı gibi boş laflar, iyi niyetli dilekler ya da küçük-burjuva ütopyalar temelinde değil de, kesin olgular temelinde çözmeyi olanaksız kıldığı dikkate alınmalıdır." (s.186)

Aynı incelemenin bir başka yerinde, 1903 yılında onaylanan tarım programının kapsamının neden bir hayli dar tutulduğunu açıklarken bu kez şunları söyler: "Bu hatalı program, köylü-tarım devriminden duyulan 'korku'dan değil, Rus tarımının kapitalist gelişme derecesinin abartılmasından kaynaklanıyordu. Serflik kalıntıları o dönemde bize, öze ait olmayan bir ayrıntı gibi görünüyor, çiftlik beyi toprağı ve pay toprağı üzerinde kapitalist iktisat ise tamamen olgunlaşmış bir şey olarak gözüküyordu. Devrim bu hatayı ortaya çıkardı. Tarafımızdan saptanan gelişme yönünü ise doğruladı. Rus toplumundaki sınıfların marksist tahlili, genelde olayların seyri ve özelde de iki Devlet Duması sayesinde öylesine parlak biçimde doğrulandı ki, marksist olmayan sosyalizm kesin yenilgiye uğramıştır. Fakat kırdan angarya iktisadının kalıntılarının, düşündüğümüzden çok daha güçlü olduğu anlaşıldı, tüm imparatorlukta köylülüğün bir hareketine neden oldu ve bu hareketi tüm burjuva devriminin denek taşı yaptı." (s.218-219)

Lenin'in sözünü ettiği "abartma"yı ve tanımladığı "hata"yı tam olarak değerlendirebilmek için, onun, yalnızca o günün Rus marksistleri içinde tarım sorunlarına ilişkin marksist teoriye en hakim marksist teorisyen olmasının ötesinde, Rusya'nın kırsal ilişkileri üzerine kapsamlı incelemelerin sahibi bir uzman kişi olduğunun gözönünde bulundurmak gerekiyor. Bu böyle olmasa rağmen, Lenin kendilerini aşan bu güçlüğün nesnel ve kaçınılmaz yapısı üzerine, aynı incelemenin sonuçlar bölümünde, bir kez daha açık sözlerle şunları vurgulamak ihtiyacı duyuyor: "Rus sosyal-demokratları, köylü devriminin **başlangıcını** gözlerinin önünde göremedikleri sürece, bu tür bir devrim olasılığını büyük bir ihtiyatla karşılamadan edemezlerdi, çünkü bu devrimin zaferi gerçekten de bir dizi özellikle uygun önkoşulları ve kitlelerin devrimci bilincinin, devrimci enerji ve inisiyatifinin özellikle uygun ölçülerde olmasını gerektirir. **Deneyimleri** olmadığı ve **burjuva hareketler keşfetmenin uygunsuzluğuna kani oldukları için, Rus sosyal-demokratları devrimden önce elbette doğru bir tarım programı oluşturamazlardı.**" (s.265)

Bununla birlikte, Lenin'in sözünü ettiği güçlükler ne olursa olsun, bizzat Lenin'in başlangıç dönemi

değerlendirmeleri, onun şahsında Rus devrimci marksistlerinin Rusya koşullarına uygun düşen marksist bir tarım programının genel ilkelerini ve esas içeriğini daha baştan oldukça doğru bir biçimde saptadıklarının açık ve somut bir kanıtıdır. Rusya'da serflik ilişkilerine yönelecek bir tarım devriminin kaçınılmazlığı; bu devrimin özü ve esası yönünden bir köylü-toprak devrimi olacağı, köylülüğün devrimci bir kuvvet olarak sahneye çıkacağı; bu devrimin toplumsal-ekonomik görünüşü açısından genel burjuva demokratik devrimin bir parçası olması gerçeği; ve nihayet, proletaryanın serfliğe karşı ve toprak uğruna mücadelesinde devrimci-demokratik köylü hareketini tam olarak desteklemesi ve bu devrimi

en radikal biçimde tüm sonuçlarına ulaştırmak için köylülüğe bizzat önderlik etmesi vb., tüm bunlar sorunun özü ve esasıdır ve daha en baştan Lenin'in "köylü sorunu"na ve tarım programına yaklaşımını belirlemektedir. Sorun (yetersizlik) daha çok bu çerçevede formüle edilen programın somut kapsamına ilişkindir. Bu ise, elbetteki Rusya kırsalındaki serflik kalıntılarının gücünü yeterince değerlendirememeye de bağlı olarak, devrimci köylü hareketinin ulaşabileceği derinliği ve yaygınlığı önceden görememenin (Lenin, bu güç, hatta olanaksızdı, der) bir sonucudur. Yinelemek gerekir ki, ortaya marksist esaslara ve proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin o tarihsel somutluktaki genel çıkarlarına ve amaçlarına uygun düşen bir tarım programı koyabilmek; tarımsal ilişkilerin hakim niteliğinin (serflik kalıntıları), tarımsal devrimin ve köylü hareketinin genel demokratik niteliğinin, ve nihayet, Rusya'nın genel planda karşı karşıya bulunduğu zorunlu tarihsel adımın (burjuva demokratik devrim) doğru saptanabilmesiyle olanaklıydı.

Tüm bunlar üzerinde neden durmak gerekti? İlk bakışta Rusya'ya özgü gibi görünen bu sorunların konumuz olan marksist bir tarım programı gibi genel bir sorun için önemi ve anlamı nedir? Tüm bunların önemi ve anlamı şuradadır: Herhangi bir ülkede doğru bir marksist tarım programının ortaya konulabilmesinin temel koşulu, kapsamının genişliği ve derinliği üzerine yanılgıların payı ne olursa olsun, tarımsal ilişkilerin egemen karakterini doğru saptamak, bu çerçevede kırsal katmanların, özellikle "köylü" sorununun yapısını ve niteliğini doğru saptamak, ve nihayet bunun genel planda gündemde olan devrimle organik ilişkisini doğru bir biçimde kurabilmektir. Buradan bakıldığında, genel planda kapitalist ilişkilerin egemen bulunduğu ve bu egemenliğin tarımsal ilişkileri de kapsadığı (dolayısıyla da köylülüğün yapısında buna uygun bir dönüşüme yolaçtığı) bir ülkede tarım programının genel niteliği ve amacı ile, tarımsal ilişkilerine belirgin bir biçimde feodal, yarı-feodal ilişkilerin egemen olduğu ve bu ağırlığın genel toplumsal yaşam ve egemen siyasal üstyapıda da yansıdığı bir ülkede tarım programının genel niteliği ve amacı temelden farklıdır. Türkiye'nin geleneksel küçük-burjuva sosyalist akımlarının bu temel ayrımın bilincinde olmaksızın "köylü sorunu" üzerine ortaya koydukları ve halen sürdürdükleri görüşler (ve programlar)

düşünüldüğünde, bizde bu konunun taşıdığı önem daha iyi görülür.

Bu temel ayrımın taşıdığı genel ilkesel ve politik önemi daha somut anlatabilmek için yine Lenin'den, onun marksist bir tarım programı üzerine ortaya koyduğu temel önemde bir gözleminden yararlanma yoluna gidebiliriz. Daha önce sözü edilen 1902 tarihli makalesinde (*Rus Sosyal-Demokrasininin Tarım Programı*), Lenin, o günün ekonomistlerinden Martinov'u yanıtlarken, Martinov, Rus marksistleri olarak bizim tarım programımız ile Batılı kapitalist ülkelerin marksistlerinin tarım programı arasındaki ilkesel ayrımı anlayamamıştır diyor ve devamla şunları söylüyor:

“(Martinov) *ufak bir noktayı gözden kaçırıyor. Batıda tarım programları, yarı-köylüleri, yarı-işçileri, burjuvaziye karşı, sosyal-demokrat harekete çekmek amacıyla yazılmışlardır. Bizim ülkemizde ise, böyle programlar, köylü kitlelerini serflik düzeninin kalıntılarına karşı olan demokratik harekete çekmek amacını gütmektedir. Batıda, tarım kapitalizmi ne denli gelişirse, tarım programının öneminin o denli artmasının nedeni de budur. İçinde yer alan taleplerin birçoğu düşünüldüğü takdirde, tarım kapitalizmi ne denli gelişirse, bizim tarım programımızın pratik açıdan önemi de o denli azalacaktır, çünkü bu programın hedef aldığı serflik kalıntıları, gerek kendiliklerinden ve gerekse hükümet politikasının bir sonucu olarak silinip gitmektedirler. Bu nedenle tarım programımız, pratikte esas olarak çok yakın gelecek için, otokrasinin yıkılışından önceki dönem için hazırlanmıştır. Rusya'da yer alacak olan bir siyasal devrim, koşulları ne olursa olsun, kaçınılmaz olarak, bizim en geri tarım sistemimizde temelli değişmelere yol açacaktır, ve bizim tarım programımızı mutlaka yeniden gözden geçirmemiz gerekecek.”* (Tarım Sorunları, Sol Yayınları, s.277 -dipnot)

Bu pasaj, burjuva devrimi koşullarının tarım programı ile proleter devrimi koşullarının tarım programı arasındaki temel ayrım noktalarını çok çarpıcı bir biçimde ortaya koyuyor. Herhangi bir ülkede ortaya marksist bir tarım programı koyabilmenin en kritik, en ayırdedici noktası herşeyden önce bu ayrımdır. Bu ayrımı şuradan giderek de ortaya koyabiliriz. Sözkonusu ülkede “köylü” sorununun özü ve esası nedir? “Köylülük” feodal, yarı-feodal ilişkilerin egemenliği ile mi, yoksa sermaye egemenliği ile mi yüzyüzedir? Birinci durumda köylülük henüz feodal kast bir sınıftır, bu konumuyla toplumsal gelişme doğrultusunda **bir bütün olarak** devrimci bir kuvvettir ve feodal, yarı-feodal ilişkilere karşı toprak ve özgürlük uğruna genel demokratik hareketin içine çekilebilir ve çekilmelidir. İkinci durumda ise artık bir bütün olarak köylülükten söz etmek tamamen olanaksızlaşmıştır. Kapitalist gelişme köylülüğü ayırtmış, kır proletaryası ve kır burjuvazisi olarak farklılaştırmış, kendi koşullarına uygun yeni ilişkiler içinde farklı sosyal tabakalara dönüştürmüştür. Burada artık işçi sınıfı burjuvaziye karşı proleter devrim uğruna mücadelesinde, burjuva devriminde olduğu gibi “bir bütün olarak köylülük”ten değil, yalnızca köylülüğün yoksul-emekçi tabakalarının, yarı-köylülerin ve küçük köylülerin desteğini umabilir. Doğal olarak bu koşullarda marksist bir tarım programı da buna uygun bir nitelik ve kapsam kazanır, bu çerçevede bir amaca oturur.

Lenin, kapitalizm geliştiçe, modern kırsal sınıflaşma ilerledikçe, Batıdaki tarım programlarının önemi artar, zira Batıdaki tarım programları tarımda kapitalizmin egemenliği veri alınarak hazırlanmıştır; oysa Rusya'da bunun tam tersi geçerlidir, zira bizim tarım programımız serflik kalıntılarının tasfiyesine yönelmiştir ve tarım kapitalizmi ne denli gelişirse bizim programımızın pratik açıdan önemi de o denli azalacaktır, diyor. Bilindiği gibi, Rus marksistlerinin tarım programı köylülüğün anti-feodal istemlerini içermektedir ve serflik kalıntılarının tasfiyesini amaçlamaktadır. Serflik karşı köylülüğün toprak ve

Her gerçek devrim, yığınların geniş katmanlarını uyandırdığı ve siyasal mücadele sahnesine kendi bağımsız inisiyatifleriyle ve talepleriyle çıkardığı için, toplumun tüm sınıf ve katmanlarını kendi çıkar ve talepleri uğruna açık ve çıplak bir mücadelenin içine kaçınılmaz bir biçimde ittiği için, bunun marksist bir işçi sınıfı partisinin programına ve temel politikalarına yeni açıklıklar sağlaması son derece olağan bir durumdur. Her gerçek devrim devrimci programları ve politikaları sınamadan geçirir. Doğrular ya da boşa çıkarır. Genel planda doğrulasa bile, çeşitli açılardan eksik ya da hatalı olan yönlerini açığa çıkarır, böylece onu bir yandan hatalı yönlerinden arındırırken, öte yandan yeni deneyimlerle güçlendirip zenginleştirir.

özgürlük istemlerini esas alan, burjuva demokratik devrim aşaması ile de bağlantılı olarak, serflik karşı köylülüğün anti-feodal toprak ve özgürlük talepleri üzerine oturan bir tarım programı bu.

Demek ki tarımda kapitalizmin egemen olduğu koşulların tarım programı ile tarımda serflik ilişkilerinin, feodal ilişkilerin egemen olduğu, belirgin biçimde ağır bastığı koşulların tarım programı temel ve ilkesel bir farklılık taşımaktadır. Bunlar, gerek temelleri, gerek kapsamı, gerek amacı açısından tümüyle farklı nitelikte iki ayrı tipte programdır ve iki ayrı tarihsel döneme, bu dönemlere uygun düşen iki ayrı nitelikte devrime uygun düşerler.

Doğal olarak bu iki programa ışık tutan temel yaklaşımlar da farklıdır. Burada buna oldukça açıklayıcı bir örnek verilebilir. Bilindiği gibi genel planda alındığında marksistler büyük ölçekli üretim karşısında küçük ölçekli üretimi, büyük mülkiyet karşısında küçük mülkiyeti savunmak yoluna gitmezler. Fakat bu kapitalizmin genel koşulları içerisinde bir anlamı ve geçerliliği olan bir yaklaşım tarzıdır. Oysa tarımsal ilişkilere feodal nitelikte büyük mülkiyetin hakim olduğu koşullarda farklı bir durumla karşı karşıya kalırız. Böyle bir durumda marksistler feodal büyük mülkiyet karşısında köylülüğün küçük mülkiyetini savunurlar. Ne anlamda? Feodal mülkiyetin parçalanarak toprağın küçük parçalar (gerektiğinde mülk) halinde köylüye geçişini desteklemek anlamında. Ve kuşkusuz marksistler bunu böyle yapmakla hiçbir biçimde geriye doğru bir adımı desteklemiş olmazlar. Zira feodal malikane mülkiyetinin kendisi kapitalizm öncesi bir mülkiyet biçimidir, çağdışıdır, iktisadi ve toplumsal gelişmenin önünde bir engeldir, iktisadi durgunluğun ve teknik geriliğin temel bir nedenidir. Biz marksistler bu feodal mülkiyeti parçalayarak, toprağın köylüye geçişini sağlamak yoluyla gerçekte tam da tarihsel ve toplumsal ilerleme doğrultusuna davranmış oluruz. Dolayısıyla ne teorik açıdan, ne politik açıdan geriye dönük bir tutum göstermiş olmayız.

Gelgelelim kapitalist büyük mülkiyet karşısında köylülüğün küçük mülkiyetini hiçbir biçimde savunamayız. Elbette biz bunun çöküşünü hızlandırmak yolunu da tutamayız, bu bizim sorunumuz değil. Ama büyük sermaye karşısında küçük köylünün küçük mülkiyetini korumak da bizim sorunumuz değil. Biz büyük sermaye egemen oldukça küçük köylünün o küçük mülkiyetinin kaçınılmaz bir biçimde iflasa sürükleneceğini ona anlatmaya çalışırız. Kapitalizm koşullarına onun durumunun umutsuz olduğunu, çözümün kapitalizme karşı, sermayeye karşı mücadelede olduğunu anlatmaya çalışırız.

İki farklı tarihsel durum ve dönemde küçük mülkiyet konusundaki bu iki farklı tutum, bu durum ve dönemlere uygun düşen iki farklı tipte tarım programına ışık tutan farklı yaklaşımlara açıklayıcı örnektir. Nitekim Lenin burjuva demokratik içerikteki tarım programına yöneltilen eleştirileri yanıtlarken bu sorun üzerinde değişik defalar önemle duruyor. Örneğin daha ilk tarım programı taslağını gerekçelendirirken bu konuda şunları söylüyor: “Genel olarak konuşmak gerekirse, küçük

mülkiyeti desteklemek gerici bir şeydir, **çünkü** böyle bir destek, büyük-ölçekli **kapitalist** ekonomiye karşı yöneltilmiştir ve, sonuç olarak, toplumsal gelişmeyi geciktirir ve sınıf mücadelesini engeller ve örter. Ancak bu durumda, biz, küçük mülkiyeti kapitalizme karşı değil, serflik karşı desteklemek istiyoruz; bu durumda küçük köylülüğü desteklemekle, sınıf mücadelesinin gelişmesini güçlü bir dürtü kazandırmış oluyoruz.” (Tarım Sorunları, s.294)

Buradan tarıma kapitalist ilişkilerin egemen olduğu toplumların köylülük gerçeğine, bu toplumlarda “köylü sorunu”nun kazandığı yeni temel ve kapsama, işçi sınıfının böyle bir köylülüğün karşısına nasıl çıkabileceğine geçebiliriz artık. Bu çerçevede öncelikle, tarımsal yapıya

kapitalist ilişkilerin egemen olduğu toplumlarda bu sorunun Marks ve Engels'te, yani daha 19. yüzyılın ikinci yarısında nasıl ele alındığını bazı klasik parçalardan giderek görmek ilginç olacaktır.

Bu konuda programatik değerle ilk yaklaşımlar daha 1850'li yılların başında bizzat Marks tarafından ortaya konulmuştur. Fransa'da sınıf mücadelelerinin deneyimlerini irdelerken Marks'ın büyük Fransız devriminin ortaya çıkardığı yeni türden Fransız köylülüğü üzerine gözlem ve değerlendirmeleri bunun somut örnekleridir.

Bilindiği gibi, 1789 burjuva devrimi, feodal sınıfın egemenliğini ve feodal mülkiyeti parçalayarak köylüyü toprağa kavuşturdu. Köylülük feodal bağımlılık ilişkilerden özgürleşmek anlamında siyasal özgürlüğü, artı toprağı kazandı. Devrim ona bunu verdi ve Fransız köylülüğünün devrime paralel düşen o ilk kuşağı bu konuda herhangi bir bedel ödemedi, toprağı karşılıksız olarak sahip oldu. Bunları hatırlatan, buradan bu değerlendirmesini kaleme aldığı dönemki Fransız köylülüğüne gelen Marks, bu köylülüğün kapitalizm koşullarındaki sorunlarını irdeledikten sonra nihayet sözü şu programatik önemdeki sonuçlara getiriyor:

“*Görülüyor ki onun sömürüsü, sanayi proletaryasının sömürüsünden yalnızca sömürünün biçimi ile ayırdedilir. Sömürücü aynıdır: Sermaye. Tek başlarına ayrı ayrı kapitalistler, gene ayrı ayrı köylüleri, ipotekler ve tefecilik yoluyla sömürürler. Kapitalist sınıf, köylü sınıfı, devlet vergisi yoluyla sömürür. Mülkiyet sözü köylü için bir tılıstır, sermaye şimdiye kadar bu tılısımla köylüyü büyülemiş ve bunu, köylüyü sanayi proletaryasına karşı kıskırtmak için bir bahane olarak kullanmıştır. Köylüyü, yalnız sermayenin çökmesi yükseltebilir, yalnız anti-kapitalist, proleter bir hükümet köylüyü ekonomik yoksulluğundan, toplumsal aşağılanmasından çıkartabilir. Anayasal cumhuriyet, köylülüğün güçbirliği etmiş sömürücülerinin diktatörlüğüdür; sosyal-demokrat cumhuriyet ise onun müttefiklerinin diktatörlüğüdür.”* (Seçme Yapıtlar, Cilt: 1, Sol Yayınları, s.335)

Bunlar Marks'ın *Fransa'da Sınıf Savaşları/1848-1850* başlıklı temel eserindeki görüşlerdir. Marks burada, Fransız devriminin feodal kölelikten özgürleştirerek toprağı kavuşturduğu, ama aynı devrimle kurulan sermayenin sınıf egemenliğinin bir başka biçimde yeniden ağır bir biçimde köleleştirdiği köylülüğe gerçek çıkış yolunu gösteriyor. Seni ancak sermaye iktidarının çökmesi yükseltebilir, ekonomik yoksulluktan ve toplumsal aşağılanmadan seni ancak proletaryanın sosyalist sınıf iktidarı kurtarabilir, en demokratik bir anayasal cumhuriyet bile köylülüğü sömüren sınıfların bir diktatörlüğüdür, oysa sosyalist cumhuriyet köylülüğün gerçek müttefiklerinin cumhuriyetidir. Bu, kapitalizm koşullarında köylü sorununun marksist çözümüne ilişkin olarak bizzat Marks tarafından ortaya konulmuş temel önemde bir programatik perspektiftir.

Marks benzer görüşleri *Louis Bonaparte'ın 18 Brumaire*'i başlıklı temel eserinde de yineler.

(Devam edecek...)

Marksizmdede tarım ve köylü sorunu

“Köylüyü yalnızca sermayenin çökmesi yükseltebilir”

K. MARKS

Fransız nüfusunun üçte-ikisini aşan kır halkının büyük bir bölümü, sözde özgür **toprak sahiplerinden** meydana gelir. 1789 devrimi ile feodal yükümlülüklerden bedavaya bağımsız kılınan ilk kuşak, toprak için hiç bir şey ödemedi. Ama ondan sonra gelen kuşaklar, yarı serf atalarının rant, ondalık (aşar), angaryalar vb. biçiminde ödediklerini, **toprak bedeli** olarak ödediler. Bir yandan nüfus çoğaldıkça topraklar giderek parçalanıyordu -ve herbir parçanın fiyatı da yükseliyordu, parça küçüldükçe talep sayısı da artıyordu. Ama ister toprağı doğrudan satın alsın, ister ortak mirasçıları tarafından onun sermayesi olarak hesaplansın, köylünün toprak parçası başına ödediği fiat yükseldikçe, **köylünün borçlanması** yani **ipotek** de aynı oranda artıyordu. Toprak üzerinden alınan alacak senedi, gerçekte **ipotek**, toprağın rehine konulması olarak adlandırılıyor. Nasıl ortaçağ mülkiyeti üzerinde **ayrıcılık** (imtiyaz) **hakları** yığılıyorsa, çağımızın tarlası üzerinde de **ipotekler** yığılmaktadır. Bir başka yönden: toprağı parçalara ayırma sisteminde, toprak, sahibi için salt bir **üretim aracıdır**. Toprak bölündükçe verimliliği azalır. Makine kullanımı, işbölümü, kanallar açma, kurutma, sulama vb. gibi toprak üzerindeki büyük iyileştirme işleri gittikçe daha olanaksızlaşır, aynı zamanda, tarımın hesapta olmayan **beklenmedik küçük masrafları**, **bizzat** üretim aracının bölünmesi ile orantılı olarak artar. Tarla sahibinin sermayeye sahip olup olmamasına göre de aynı durum meydana gelir. Ama toprağın bölünmesi ne kadar artarsa, toprak-servet, o kadar, son derece yoksul envanteri ile küçük toprak sahibi köylünün bütün sermayesini meydana getirir, ve o kadar az sermaye toprağı yatırılır, ve o kadar çok küçük köylü, topraktan, paradan ve tarım biliminin ilerlemelerinden yararlanabilecek bilgilerden yoksun kalır ve toprağın işlenmesi o kadar geriler. Ve sonunda, **brüt tüketim** arttığı ölçüde ve bütün köylü ailesi, mülkiyetinde olan toprak geçimini sağlayamadığı halde, bu toprak yüzünden başka her türlü uğraştan uzak tutulduğu ölçüde, **net üretim** azalır...

Demek ki, nüfus ve onunla birlikte toprağın paylaşılması arttığı ölçüde üretim aracı, yani toprak **pahalanır** ve **verimi** azalır, ve gene aynı ölçüde **tarım tehlikeye girer** ve **köylü borçlanır**. Ve daha önce sonuç olan şey, neden haline gelir. Her kuşak ötekini daha çok borçlu bırakır, her yeni kuşak daha elverişsiz ve daha çetin koşullar içinde işe başlar; ipotek ipotegi doğurur ve köylü, artık, tarlasını yeni borçlara karşı rehin olarak gösteremez, yani ona yeni ipotekler yükleyemez duruma gelince doğrudan tefeciliğin kurbanı olur ve tefeci faizleri, giderek daha çok artar. Demek ki, öyle oldu ki, Fransız köylüsü, toprak üzerine konan **ipoteklerin faizi** biçiminde, tefecilerden aldığı **ipoteksiz öndeliklerin (avansların)** faizi biçiminde, kapitaliste yalnız bir toprak rantı değil, yalnız bir sanayi karı değil, yani bir sözcükle, yalnız **tüm net karı** değil, hatta **ücretin bir kısmını** bile bıraktı, öyle ki **İrlandalı kiracı çiftçi** durumuna düştü; ve bütün bunlar **özel mülk sahibi** olmak bahanesi ile oldu.

Bu süreç, Fransa'da, durmadan artan vergi yükümlülükleri ile, ve gerek doğrudan, Fransız yasalarının toprak mülkiyetini kuşattığı formalitelerden ileri gelen, gerek her yerde birbirine karışan ve içiçe giren tarlaların yol açtığı çekişmelerden ileri gelen ve gerek mülkiyetten yararlanmasa (tasarrufu), imgesel bir mülkiyete, yani **mülkiyet hakkına** bağnaz bir tutumla toz kondurmakla sınırlı kalan köylülerin dava açmaya meraklı öfkelerinden ileri gelen **mahkeme masrafları**

ile daha da hızlanmıştı.

1840 tarihli bir istatistik tablosuna göre, Fransız toprağının brüt ürünü, 5.237.178.000 franka yükseliyordu. Bundan 3.552.000.000 frankı toprağı işleyen adamların tüketimi de içinde olmak üzere tarım masrafı olarak çıkarmak gerekir. Geriye 1.685.178.000 franklık bir net ürün (safı hasıla) kalır ki, bunun da 550 milyonunu ipotek faizleri için, 100 milyonunu adalet görevlileri için, 350 milyonunu vergiler için, 107 milyonunu ise kayıt, pul, ipotek, vb.masrafları için yeniden kesmek gerekir. Geriye net ürünün (safı hasılanın) üçte-biri, yani 538 milyon kalır; nüfus başına bölüştürüldüğünde, bu 25 franklık bir net ürün bile etmez. Doğal olarak, bu hesapta ipoteksiz faizler ve avukat ücretleri vb. hesaba katılmamıştır.

Böylece, cumhuriyet, eskilerine daha yeni yükümlülükler yükleyince Fransız köylüsünün durumunun nice olduğu anlaşılacaktır. Görülüyor ki, onun sömürüsü, sanayi proleteryasının sömürüsünden yalnızca sömürünün biçimiyle ayırddedir. Sömürücü aynıdır: **Sermaye**. Tek başlarına ayrı ayrı kapitalistler, gene ayrı ayrı köylüleri, **ipotekler** ve **tefecilik** yoluyla sömürürler. Kapitalist sınıf, köylü sınıfı, devlet **vergisi** yoluyla sömürür. Mülkiyet sözü köylü için bir tılsımdır, sermaye şimdiye kadar bu tılsımla köylüyü büyülemiş ve bunu, köylüyü sanayi proleteryasına karşı kıskırtmak için bir bahane olarak kullanmıştır. Köylüyü, yalnız sermayenin çökmesi yükseltebilir, yalnız anti-kapitalist, proleter bir hükümet köylüyü ekonomik yoksulluğundan, toplumsal aşağılanmasından çıkartabilir. Anayasal cumhuriyet, köylünün güçbirliği etmiş sömürücülerinin diktatörlüğüdür; **sosyal-demokrat** cumhuriyet ise onun müttefiklerinin diktatörlüğüdür.

(Fransa'da Sınıf Mücadeleleri/1848-1850)

Ama yanlış anlamayalım. Bonaparte'lar hanedanı devrimci köylüleri temsil etmez, tutucu köylüleri temsil eder; küçük tarla ile temsil edilen toplumsal varlık koşullarından kurtulmak isteyen köylüyü temsil etmez, tersine, bu koşulları kuvvetlendirmek isteyen köylüyü temsil eder; enerjisi ile, kentlerle yapacağı güçbirliği haline eski toplumu devirmeyi isteyen kır halkını değil, tersine, bu eski düzenin içine sınıksız kapanmış, hapsolmuş, kendisi ve tarlası imparatorluk heyulası tarafından kurtarılsın ve kayırılsın isteyen köylüyü temsil eder. Bonaparte'ların hanedanı, köylünün ilerlemesini değil dayanaksız boş inanı, yargısını değil peşin yargısını, geleceğini değil geçmişini, Cevennes'lerini değil, modern Vendee'sini temsil eder.

(...)

Birinci devrim, yarı-serf köylüleri özgür toprak sahipleri durumuna dönüştürdükten sonra, Napoleon, kısımetlerine çıkan toprakları rahat rahat işletmelerini ve toprak sahibi olmanın çocukça coşkusunu tadabilmelerini sağlayacak koşulları düzenledi ve sağlamlaştırdı. Ama işte tam da köylünün bu tarlası, toprağın bölünmesi, Napoleon'un sağlamlaştırdığı bu mülkiyet biçimidir ki, şimdi Fransız köylüsünü yıkıma götürüyor. Fransız feodal köylüsünü küçük toprak sahibi köylü ve Napoleon'u da imparator yapan maddi koşullar, açıkça bunlardır. Şu kaçınılmaz sonucu: yani tarım koşullarının gitgide ağırlaşması, tarımcının gitgide daha çok borçlanması sonucunu yaratmak için iki kuşak yetti. 19. yüzyılın başında, Fransız köylü nüfusunun özgürlüğünün ve zenginleşmesinin zorunlu koşulu olan bu “napolyonca” mülkiyet biçimi, yüzyıl boyunca köylünün köleliğinin ve yoksullaşmasının en birinci nedeni haline geldi. Ve işte İkinci Bonaparte'ın

savunmak durumunda olduğu **“idees**

napoleoniennes’in birincisi kesinlikle budur. İkinci Bonaparte, köylülerin yıkımlarının nedenini, bizzat küçük toprak mülkiyetinde değil de, onun dışında ikincil sıradan koşulların etkisinde aramak gerektiği yanılsamasını paylaşmakta devam ederse, girişeceği bütün deneyimler, üretim ilişkilerine dokunur dokunmaz, köpük balonları gibi yok olacaktırdır.

Küçük toprak mülkiyetinin ekonomik gelişmesi köylülüğün toplumun öteki sınıfları ile ilişkilerini tepeden tırnağa altüst etmiştir. Napoleon zamanında, toprağın parçalara bölünmesi, kentlerdeki serbest rekabet ve ilk adımlarını atan büyük sanayi sistemini kırdı da tamamlamaktan başka bir şey yapmamıştır. Köylü sınıfının yararlandığı kayırlıma bile, yeni burjuva toplumunun çıkarına idi. Yeni yaratılan bu sınıf, burjuva düzeninin, kentlerin kapıları dışında da uzanması, burjuva düzeninin ülke çapında gerçekleşmesi idi. Bu sınıf, yeni devrilmiş olan toprak aristokrasisine karşı her yerde hazır bulunan bir protesto oluşturuyordu. Eğer o iltimaslı bir muamele gördüyse, kendisi de, bütün öteki sınıflardan daha fazla olmak üzere, feodallerin yeniden kalkınmalarına karşı bir saldırı üssü sağlıyordu. Küçük toprak mülkiyetinin Fransız toprağına saldıran kökler, feodalitenin bütün besinini alıyordu elinden. Onun kurduğu engeller, burjuvazi için, eski feodal beylerin her türlü saldırgan geri dönüşlerine karşı, doğal bir sur oluşturuyordu. Ama 19. yüzyıl boyunca, kent tefecileri feodal beylerin; ipotek, toprağı bağlı feodal yükümlülüklerin; burjuva sermayesi ise aristokratik toprak mülkiyetinin yerini aldı. Köylünün küçük toprak parçası, artık, kapitaliste topraktan kar, faiz ve rantı çekip almasına ve köylünün kendisine de nasıl olup da gündeliğini çıkarabileceğinin tasasını bırakmasına olanak veren bir bahaneden başka bir şey değildir. Toprak üzerine binen ipotek borçları, Fransız köylüsünü, İngiltere’nin bütün kamu borçları faizi kadar önemli bir ödeme yapmak zorunda bırakmaktadır. Kendi gelişmesi, onu, kaçınılmaz olarak, sermayeye karşı bir kölelik durumuna sokan toprak mülkiyeti, Fransız ulusunu birer mağara adamları durumuna getirdi. Onaltı milyon köylü (kadınlar ve çocuklar dahil) mağaralarda oturuyorlar, bu mağaraların büyük bir kısmının yalnız bir deliği var, küçük bir kısmının ise sadece iki ve en iyi olanların da ancak üç. Oysa bir baş için beş duyu ne ise, bir ev için de pencereler aynı şeydir. Yüzyılın başında, devleti, defne dalları ile gübrelediği yeni açılmış küçük tarlaların savunmasını gözetmekle yükümlü bir nöbetçi yapan burjuva düzeni, bugün, onun kanını ve iligini emen ve onları sermayenin simyacı kazanına atan bir vampir olmuştur. Napoleon yasa sistemi artık hacizlerden ve zorunlu satış yasasından başka bir şey değil. Fransa’daki dört milyon (çocuklar vb. dahil) resmi yoksul, serseri, ağır suç işlemiş adam ve fahişelerin sayısına, bir de uçurumun kenarında takılı kalmış ve, ya kendisi köyde oturup durmadan denklere ve çoluk çocukları ile kente göçen, ya da kentte oturup köye giden beş milyon ekleniyor. Bu durumda köylülerin çıkarı, Napoleon zamanında olduğu gibi, artık burjuvazinin çıkarları ile ve sermaye ile uyum halinde değil, çelişik bulunuyor. Bu bakımdan, köylüler, doğal olarak, müttefiklerini ve yol göstericilerini, ödevi burjuva düzenini devirmek olan **kentlerin proleteryasında** buluyorlar.

Louis Bonaparte’ın 18 Brumaire’i

Seçme Yapıtlar, Cilt: 1, Sol Yayınları, s.333-336,

577-580

Halkçı devrimciliğin eleştirisi

Kitle hareketine devrimci önderlik sorunu üzerine-1

Devrimci demokrasi bütünsellikten uzak bir platforma sahiptir. Onun programatik-ideolojik hattı nesnel özü itibarıyla burjuva sistemin içinde kalırken, politik-örgütsel pratiği sistemi devirme amacına yönelmiştir. Kuşkusuz bu iki alan da ne kendi içinde bütünseldirler, ne de bu kadar kolay bölmelenebilirler. İdeolojik temel ve programın özü olarak sunulan politik özgürlükler sorunu itibarıyla sistem içi bir anlayışa rağmen, çeşitli sosyalist önlemlerin aynı programda yeralması gibi.

GİRİŞ

"... kentlerde devrimden çıkarı olan halk kesimlerinin %80-90'ı bu semtlerde yaşamaktadır. İşçisi, memuru, esnafı, serbest meslek sahibi, öğretmeni, öğrencisi, küçük işyeri-atölye sahibi, tüccarı, işsizi..." (Halk Sınıfı-Gecekonducular" yazısı, Halk İçin Kurtuluş, sayı: 57, 29 Kasım '97)

Popülizm ile Marksizm arasındaki farklılığın esası, proletaryanın modern sınıflı toplum içinde tuttuğu kendine özgü yer ve oynadığı kendine özgü rolün politik anlamını ele alıstan kaynaklanır. Kurtuluş'tan yapılan alıntı bunun basit fakat son derece çarpıcı bir ifadesidir. İşçi sınıfı yalnızca tüm diğer "halk kesimlerinin" içinde herhangi bir sosyal kategoridir, örneğin tıpkı "küçük işyeri-atölye sahibi" gibi ya da örneğin "tüccarlar" gibi. Popülist körlük bu durumu, konumu, çıkarları ve elbette bu temel üzerinde sınıfsal-siyasal tutumları temelden farklı ve bağdaşmaz sosyal kategoriler arasındaki "farklılığı" neredeyse getirip onların nüfussal oran farklılığına indirgeyecek denli bir şaşkınlık içindedir. Popülizmin trajedisi kendi algıladığı toplumla gerçekte varolan modern sınıflı toplum arasındaki derin benzemezliktir. Bu gidip sonuçta ütopyacılığa varsa da, gerçek temeli yine o kaçınılmayan modern sınıflı toplum gerçeğidir. Tüm

toplumsal olgular apaçık ortadayken, küçük-burjuvazinin ideolojik-politik dışı vurumu ve temsilcisi olarak popülizm, ya onları olgusal düzeyde reddeder ya da bu olguların hiçbir politik sonucu yokmuş gibi davranır. Politik bir akım için bu bir iflasın, daha doğrusu kendi politik niteliğinin reddi olacaktır. Bu yüzden popülizm, politik değerlendirme yoksunluğu içinde hazır politik şemalara, dogmalara ihtiyaç duyar. Bir nevi apolitizm denebilecek sınırlı bir politizasyonu, dar pratikçiliğini tamamlamış, bitmiş ve hayatı aşan bir politiklikle dengelemeye/birleştirmeye çalışır. Dogmatizm bu yüzden kökü derinlerde bir küçük-burjuva olgusudur. Bu anlamıyla modern sınıflı toplumda bir özne olarak geçmişini temsil eden burjuvaziye de, geleceği temsil eden proletaryaya da yabancıdır. Ne geçmişte, ne de gelecekte bir sürekliliği olmayan küçük-burjuvazinin bu ölü konumunun anlaşılması kuşkusuz bir zaman sorunudur. Onun ideolojisi olarak dogmatizm de ancak akan zamanın modern sınıflı toplumdaki açıklıkları giderek belirginleştirmesiyle darmadağın olur. Biz, komünist misyonumuzun bir gereği olarak bunu hızlandırmak, politik planda anlamlandırmak ve yok olup gideni ilan etmek sorumluluğu ve zorunluluğu içindeyiz.

Eleştiri bu amaçla gerekçeleniyor/gerçekleşiyor. Biz yine de Kurtuluş'un kavrayışını ve somutta sözkonusu yazıyı sadece bir vesile sayıyoruz. Kurtuluş'u eleştirmekten çok, onu vesile ederek reformizm, kitle ve sınıf hareketinin dinamikleri, ekonomik ve politik talepler arası ilişkiler, varoşlar, gençlik vb. olarak çeşitlendirilebilecek alanlarda açıklıklar yaratmayı amaçlıyoruz. Bu yüzden klasik bir polemikten farklı olarak, Kurtuluş'un yazısından yer yer önemli ölçüde uzaklaşacağız. Bunun dağıtıcı olduğu kadar zenginleştirici de olacağını düşünüyoruz. Bu Kurtuluş'la aramızdaki polemikçi daha anlaşılır kılmak için de gereklidir. En sonu, Kurtuluş'un yazısındaki temel noktaların biri hariç hemen hepsiyle içerikte tartışacağız. "Bedel ödeme" konusuna gelince (hariç tuttuğumuz budur), devrimciler arasında böyle bir tartışmanın yapılmasının ahlaksal olduğu kadar siyasal planda da mahkum edilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Eğer böyle bir tartışma politik bir akımla yapılacaksa, samimi olunmalı ve dosdoğru onun devrimçiliği de tartışılmalıdır. Buna hayatın, kavganın

açıklıkları içinde cesaret edemeyenler "samimiyet", "siyasal ahlak", "devrimci değerler", "şehitler ve bedeller" üzerine konuşmaktan men edimelidirler.

Sağ projelere kendiliğindenci "sol" düzeltmeler

Devrimci demokrasi bütünsellikten uzak bir platforma sahiptir. Onun programatik-ideolojik hattı nesnel özü itibarıyla burjuva sistemin içinde kalırken, politik-örgütsel pratiği sistemi devirme amacına yönelmiştir. Kuşkusuz bu iki alan da ne kendi içinde bütünseldirler, ne de bu kadar kolay bölmelenebilirler. İdeolojik temel ve programın özü olarak sunulan politik özgürlükler sorunu itibarıyla sistem içi bir anlayışa rağmen, çeşitli sosyalist önlemlerin aynı programda yeralması gibi. Ama tersi eğilimi belirleyici sayabiliriz. Bu ise sadece geleceğe ilişkin değil, bugüne ilişkin de kopukluklar üretir. Bir taktik açılım masabaşı kurgularıyla formüle edilirken, politik gerekçelendirmeler geri ve sağ bir yönelimden kaynaklı ya da onu besleyen tarzdayken, pratikte o adım masabaşı kurgusundan göreceli bir ilerilik ya da sol öğelerle atılır. Bu az önce tanımladığımız türden uyumsuzluğun bir yansımasıdır. Bu pratik süreçteki düzeltme, aynı zamanda küçük-burjuva demokrasisinin derin kendiliğindenciliğinin de bir sonucudur. Bütün bu ideolojik-politik yansımaların temeli ise küçük-burjuvazinin politik temsilciliğinde ifadesini bulan konum ve kimliktir. Kendi sınıfsal varoluşunu ancak burjuva-kapitalist sistemde bulan bu ara sınıfın geleceğe yönelik tüm proje ve yönelimleri de, ya çözümünü bu sistemin içinde aramak ya da onu aştığı ölçüde (talep ve kurguda) ütopyacılığa, uygulanamazlığa düşmek zorunda kalır. Ama aynı istikrarsız ve güvensiz ara konumun bir sonucu olarak bu sınıfın ekonomik ve toplumsal varoluşu da sürekli olarak bu sistem tarafından bir çözülmeye uğratılır. Kuşku yok ki, bu son derece zorlu, ekonomik yıkım ve politik baskılarla içiçe yürüyen bir süreçtir. Bu durum ise günlük planda temelsiz ve geleceksiz bir tepki-muhalefet eğilimi doğurur. Küçük-burjuva devrimci akımın düşüncede sağcı pratikte solcu genel hattını işte bu siyasal varoluş belirler. Yani taktik açılımlar, projeler genelde ya sağcıdır ya da uygulanamaz ve hatta ikisi biraradadır. Ama pratik onları bir parça sola yöneltir. Burada bir yanlış anlamayı engellemeliyiz. Sözkonusu ettiğimiz hiç de sağcı taktiklerin solcu pratik sonuçlar

üretmesi değildir Sorunu böyle koymak ya da anlamak saçmadır. Sözkonusu olan, tanımlanan masabaşı taktiklerinin sonuçlarındaki gerilikleri, sağcılıkları, bozulmaları bir parça hafifleten, azaltan bir pratik süreç etkisidir. Taktik açılımın kendi genel mantığı içinde beş adım sağa gidilecekken sadece üç adım gidilmesi gibi!

Bunu farklı bir örnek üzerinden somutlamak istiyoruz. TİKB, 1991'de işçi hareketinin kırılışı ve öncüsünün arayışındaki gerilemeden bir değerlendirme ile çıktı. TİKB'nin Merkez Yayın Organı *Orak-Çekiç*'in 83. sayısında yeralan (Ağustos '93) "*İşçi Gazetesi*" yazısından aktarıyoruz: "... işçi sınıfının ileri kesimleriyle orta düzey işçiler arasında kategorik bir ayırım yapabilmek oldukça güçtür. Belirsizlik geriye doğrudur. ... Gazetenin temel faaliyet alanlarından birisi ekonomik, sendikal mücadele alanıdır. Bu yöne daraltılmaması koşuluyla devrimci sendikal bir alandır. Yayın politikasında bunun belirgin bir yeri olacaktır."

Bu değerlendirme öncü işçi kavramı üzerinden de başlı başına bir eleştiriye hak ediyorsa da, biz bu değerlendirmenin pratik sonuçlarına bakacağız. Yapılan değerlendirme ve bu çerçevede gündeme getirilen "işçi gazetesi" dolayısıyla, hareketin o güne kadarki legal politik yayın organı tasfiye edildi. Öncü işçilere ve devrimcilere yönelik bu aracın tasfiye edildiği dönemde *Orak-Çekiç* zaten fiilen tasfiye olmuş durumdaydı. Dolayısıyla TİKB kendini **politik** bir devrimci yapı olarak, **sendikal** yanı ve işlevi ağır basacak (öyle öngörülüyordu) bir yayına mahkum etti. İlk süreçte "işçi gazetesi" bu "orta düzey" işçilere dönük ucube, masabaşı kurgulu üslup ve yaklaşımlı yazılar üretti. Bunlardan birini sırf bu anlayışın sergilenmesi için *Ekimler*'in "Yayın Dünyasından" bölümüne almıştık. (Anlaşılan "orta düzey" işçilerdeki futbol ilgisini veri alanlar sınıf bilincini geliştirme çabasında bu ilgiden yararlanılabileceğine hükmetmişlerdi.) Sorun bu bu gariplikler de değildi, bunlar kısa sürede terkedildi. Ama sendikal zemin devrimci olsa bile, hatta "bu yönde darlaştırılmamasına rağmen", açık bir yetersizliktir. Sonuçta TİKB'nin ufuk sınırlılığına öznel güç sıkışmaları da eklenince, "işçi gazetesi" çok geçmeden popüler politik bir yayına evrildi. Kuşkusuz bu göreceli düzeltmeyi sağlayan kendiliğindenci de olsa pratik oldu. Zira sağ adımı gerekçelendirenler sol evrimi tanımlama gereği duymadılar. Bu sol

evrimci düzeltme bile TİKB'nin politik bir akım olarak zayıflamasını engelleyemezdi. Toplam tabloda, değerlendirmeden vazgeçilmemiş ("İşçi Gazetesi" yazısı), ama "orta düzey" işçiler kazanılmamış oldu. Yani sağ tespit korundu, ürün alınmadı ve bir parça sola çekilse de yarattığı tahribattan kaçınılamadı.

Şimdi bu yazının asıl muhatabı olarak *Kurtuluş*'un sağ projeleri ve kendiliğindenci sol düzeltmeleri için bazı konulara girmeliyiz. Ama önce yazıyla ilgili bazı ön-notlardan bahsetmeliyiz. Yazı komünistlerden alıntılar yapacak kadar somut (bilinir ki *Kurtuluş*'un genel tarzı değildir), ama ismen anmayacak kadar muğlak bir polemik bölümünü de içeriyor. Yazıya her somutunda dönecek olmakla birlikte, önden belirtmeliyiz ki, *Kurtuluş* yazıda devrimci kampta kendisinin karşısına komünistleri koymuştur. Tüm diğer akımlar ya da bu iddiayı taşıyanlar bu iki kutbun arasında ele alınıyor. Bu onların ara akım konumlarına da uygundur. Komünistler yıllardır geleneksel hareket içinde ideolojik mücadele ve politik polemiklerin zayıfladığını söylüyorlardı. Bu şaşırtıcı değildir; ortak ideolojik-politik platformların yakınlaşması ve komünistler şahsında gerçek ideolojik karşı odaklarını bulması, bu sonucun yapısal nedeniydi. İşçi sınıfının komünist partisi de ideolojik olarak karşısına küçük-burjuvazinin devrimci temsilcisi olarak DHKP-C'yi koyarken, toplumsal kurtuluşun proleter temsilciliğinin hakkını verecektir. Başka bir sınıfın temsilcisi, ideolojik mücadeleyle değil, fakat ancak toplumsal-politik hareketin kendisi tarafından pratikte kazanılabilir. Yine de bu, ideolojik mücadelenin yalnızca gelecek için yapıldığını anlatmıyor. Bunun bugünden somut politik sonuçları olacaktır. Öyleyse böyle somut politik sonuçlar doğuracak bir polemikte neden muğlaklık tercih edilir? Anlaşılan *Kurtuluş* nerede "somut ve doğrudan" konuşması gerektiği konusunda deneyim kazanmıştır. Bir politik eleştiriye bir politik akıma karşı bu yolla yürütmek ve okurunu eksik bilgilendirmek, ancak bilinçli bir tutumun ve yapısal bir zayıflığın ürünü olabilir. Anlaşıyor ki, *Kurtuluş* yakın geçmişte komünistlerle girdiği açık polemğin hala ağırlığı altındadır ve henüz cevaplayamadığı bu evreyi okuruna unutturmak istemektedir. Bu vesileyle *Kurtuluş*'a hatırlatalım ki, komünistlerin varoşlara yönelmesi ya da dünden daha çok önemsemesi gibi bir durumları yok. Bu yanlış anlama ya da beklenti, *Kurtuluş*'un muğlak-kapalı polemik yöntemini tercih ederken, sadece ideolojik değil, fakat aynı zamanda pratik-politik kaygıları da olduğunu gösteriyor. Belirtmeye bile gerek yok ki, proletaryanın devrimci temsilcileri olarak bu tür bir yaklaşımdan uzak olduk ve her zaman da olacağız.

Popülizm ile Marksizm arasındaki farklılığın esası, proletaryanın modern sınıflı toplum içinde tuttuğu kendine özgü yerin ve oynadığı kendine özgü rolün politik anlamını ele alıştan kaynaklanır. *Kurtuluş*'tan yapılan alıntı bunun basit fakat son derece çarpıcı bir ifadesidir. İşçi sınıfı yalnızca tüm diğer "halk kesimlerinin" içinde herhangi bir sosyal kategoridir, örneğin tıpkı "küçük işyeri-atöyle sahibi" gibi ya da örneğin "tüccarlar" gibi. Popülist körlük bu durumu, konumu, çıkarları ve elbette bu temel üzerinde sınıfsal-siyasal tutumları temelden farklı ve bağdasmaz sosyal kategoriler arasındaki "farklılığı" neredeyse getirip onların nüfussal oran farklılığına indirgeyecek denli bir şaşkınlık içindedir.

Devrimle yükselen reformizm

Bugüne kadar Gazi direnişi daha çok devrimci hareketin etkinliği açısından ele alındı. Biz burada soruna bir de tersinden, reformizmin etkinliği açısından yaklaşacağız. Bunun iki gerekçesi var. Bunlardan birincisi, devrimci niteliğin ve etkinin reformist nitelik ve etkiyle olan dolaysız ters bağlantısıdır. İkincisi, *Kurtuluş*'taki yazı yüzeysel de olsa ÖDP şahsında reformizmin etkinliği üzerine fikirler içeriyor. Öyleyse reformizmin başarısının neye bağlı olduğunu anlamalıyız.

Gazi halk direnişi kendiliğinden dinamikle devrimci hareketin başarılı bir birleşmesi oldu. Reformist partiler büyük halk hareketinin devrimci çıkışı karşısında ne kadar rahatsız oldularsa, ideolojik olarak da o kadar cepheden tutum almaktan kaçınmadılar. Bu reformistlerin güçlü politik algısının ve bilinçli duruşunun bir göstergesi sayılmalıdır. Reformistler varolacaklarsa, devrimci olan her ögeye karşı savaş açmalı ve onu geriletmeliydiler. Zira devrimci bir kitle hareketini sadece alkışlayarak onun etkisini ve sonuçlarını bloke edemezlerdi. Doğan devrimci politik etkiyi kırabilmek için hareketliliğin karşısına geçtiler. Reformist politik hattın en ihanetçi tutumunu KESK yönetimi verdi. Önceden planlanmış KESK eylemi yönetim tarafından iptal edildi. Düşününüz ki KESK, bu ülkenin varolan kitle hareketliliğinin sınırları içinde en ileri politik, mücadelecı hattın temsilcisi bir kitle örgütüydü. Hareket devrimci bir düzeye çıkınca reformizmin gerçek rolü de gizlenemez tarzda açığa çıkmaktadır.

Bir ara not olarak ekleyelim; reformizmin kitle düşkünü olduğu sanılır ya da reformistler bunu böyle göstermeyi tercih ederler. Bu bilinçli bir yalan ve yaygın bir yanılgıdır. Reformizm, politik misyonu net ve kendiliğindencilige hayli uzak bilinçli bir konumlanıştır. Kitleler devrimcileştikçe onların doğrudan

karşısına çıkmaktan, tecrit olmaktan çekinmezler. Reformizm, burjuva ve küçük-burjuva kökenli, sol ve sosyalist maskeli yorumlarıyla en gerici politik tutum ve uygulamalardan kaçınmaz. Alman sosyal-reformisti Scheidemann'ın sözleriyle, reformizm, "*sosyal devrimden, günahından tiksindir gibi tiksindir*". Yani sadece kitle-dışı ve marjinal kalmaktan çekinmemezlik yapmaz. Özellikle devrim dönemlerinde, o çok barışçıl-hümanist mücadele tutkunluğunu bir yana bırakarak, karşı-devrimci bir etkin karşı duruştan da geri durmaz. Bir kitle hareketliliği döneminde reformizmle devrimin beraber yükselişi, henüz kritik dönemecin dönülmediğini anlatır.

Bir devrimci yükseliş, nesnel dinamiklerin zayıflığı ve gerçek potansiyel kapasitesinin açığa çıkamayışı yüzünden de kırılabilir, yenilip gerileyebilir. Bu, "*...mücadelenin her bir bölümünde, görülmeyen bir sürü ekonomik, politik ve sosyal, genel ve bölgesel, maddi ve manevi uğrakların etkili olmasından dolayı hiçbir bölümün bir matematik alıştırması gibi belirlenemeyişinden ve sonucuna gidilemeyişinden kaynaklanmaktadır*". (Kitle Grevi, Parti ve Sendikalar, R. Luxemburg, Z Yayınları, s.52) 1905 Devrimi, kitlelerin silahlı ayaklanmasına rağmen, toplumun devrimci potansiyelinin çok karmaşık ve çeşitli nedenlerce açığa çıkamayışının bir sonucu olarak yenilmiştir. 1917 Şubat sonrası kitleler silahlı bir ayaklanmayla Çarlığı devirmiş, ama bir kez daha ikili bir zayıflık yüzünden iktidarı alamamışlardır. Bu ikili zayıflık, Menşeviklerin ve Sosyalist Devrimci Parti'nin kitleler üzerindeki politik hakimiyeti ve kitlelerin gerçek mücadele potansiyellerini henüz tamamen açığa çıkaramamış olmalarında ifadesini buluyordu. 1917 Haziran günlerinde kitle hareketi yeni bir yükselişe geçti. Bu hareketin Bolşeviklerle birleşme süreci dönemeç noktası oldu. Hareket devrimci önderlikle birleşmekte ve kentlerde doğrudan iktidara yönelmekteydi. Ama devrimin gerek bizzat kentlerde gerekse

ülke ölçeğinde gerçek kapasitesinin açığa çıkışı açısından şartlar henüz yetersizdi. Bolşevikler Haziran günlerinde kitle hareketini geriye çektiler ve Ekim'e kadar ülke ölçeğinde ayaklanma koşullarının birikmesini ve açığa çıkışını beklediler. Böylece Şubat Devrimi sonrası ilk İşçi Sovyetleri seçiminde %18 olan güçlerini Ekim'de çoğunluğa çevirmeyi başardılar.

Bu örnekte de yaşandığı gibi, reformizmin devrimci seçenikle beraber yükseldiği evreyi, gerçek bir devrimci yönelimden uzak, belli zayıflıklarla içiçe ve aslında henüz yönünü belirlememiş bir evre saymak gerekiyor. 1970'lerin ikinci yarısındaki devrimci yükseliş döneminde sadece TKP-TİP-TSİP ve benzerleri şahsında sosyalizm iddialı küçük-burjuva reformizminin değil, CHP şahsında burjuva sol reformizminin de etkinliği önemli ölçüde büyüktü. Bu sınıf içinde olmanın ötesinde artan bir etkiydi. DİSK yönetiminde CHP'nin artan etkisi, 1977 seçimlerinde CHP'nin yaklaşık %48 gibi tarihinin en yüksek oy oranına ulaşması, bunun siyasal yönü ve sonuçlarıdır. Bunun kitleler içindeki etkisinin bugünkünden hayli farklı bir aktif-taraftarlık etkisi olduğunu da söylemeliyiz. O dönem parti eğilimli taraftarlık belli bir istek ve kararlılıkta somutlanan aktif bir anlam taşıyordu. Bu özellikle seçimlerde DİSK tabanında CHP'nin bir siyasal tercih olarak öne çıkmasını kolaylaştıran bir etkindir. Bunu sadece reformist ortaklık sonucu olarak görmek hayatın çok yönlülüğünü anlayamamak demektir. Bütün bu olguların görüldüğü evrede ekonomik planda reformizmi besleyen güçlü olgular yoktu. Tersine, sınıf içinde ekonomik-politik farklılaşma ve tabakalaşmanın karşılığı olan kamu sektörü-özel sektör ayrışmasında, ekonomik planda göreceli yüksek ücret ve iş güvencesine mücadelesiz sahip olan kamu sektörü ve Türk-İş tabanının politik tercihi de Adalet Partisi'ydi. Bunun da aynı aktif-taraftarlık öğeleri içerdiğini belirtmeliyiz. Yani reformlar temelinde mücadele edenler ya da reformizmin etkisindekiler sınıfın üst değil alt katmanlarıydı. 1978'den itibaren burjuva sol ve sosyal reformizm geriledi. CHP 1979 seçimlerinde %30 civarında oy aldı. 1975-78 sürecinin sonuçları TSİP'ten TKP-B'yi, TKP'den TKP-İşçinin Sesi'ni doğurdu. Sosyal reformizmden iğreti de olsa sola, devrimci kanala yönelişin göstergesidir bu iki yeni örgüt. Ama 1978'den sonra gerçekte reformizmden sola doğru değil sağa doğru bir yönelim söz konusudur. Zira 1975-78 arası yükselen kitle hareketi sonraki süreçte ileriye çekilemediği için kırıldı ve geriledi. Bu yüzden sadece reformizm değil devrimci hareket de ciddi bir gerileme yaşadı. Bunun kitle hareketliliğinden olduğu kadar devrimci hareketin önderliği sorunundan ayrı ele alınamayacağı açıktır. Bu gerçeğin o dönem anlaşılamaması ise doğaldır.

Nesnel olarak kitle hareketliliği gerilese de devrimci niteliğini koruması bu yönelimin anlaşılmasını zorlaştırmıştır. Üstelik o dönemde kendi örgüt çeperiyle kitle hareketini birbirine karıştıran bir devrimci hareket gerçekliği sözkonusuydu ve gerileyen bir kitle hareketi tespiti sonuçları bakımından moral bozucu ve fazla politik bir tahlil olurdu.

Reformizmin etkinliği sadece reformist parti ya da örgütlerden kaynaklanmaz. Reformist bilinç ya da onun çok çeşitli alt öğeleri de (yasal ve barışçıl mücadele gibi) kitlelerin daha ileri çıkmasını engelleyen ya da geriye çeken etkiler yapar. Bu çok yönlü, düşünce, davranış, alışkanlık ve pratiklerden beslenen ve daha kalıcı-süreklilik özelliği taşıyan bir öge olsa da, yine de reformist bilincin bir örgüt ya da partiden yoksun olması, devrimci seçenek için bir olanaktır. Zira politik mücadelede politik parti ve örgütlerin etkisi, somutta reformizmin bizzat reformist partiler ve örgütler şahsında büründüğü kuvvetin yarattığı geriye çekişin gücü ve tahribatı, hiçbir biçimde kitlelere ya da kitle hareketine kendiliğinden hakim reformist ideoloji ve eğilimlerin gücü ve geri çekici etkisiyle kıyaslanamaz. Reformist parti ya da örgütler bu kendiliğinden birikimin büyüklüğü ölçüsünde yaşam alanı bulabilirler. Belirtmeliyiz ki, burada bir meslek örgütünün reformist etkisi ile politik bir partinin reformist etkisi arasında bile farklılık vardır. Bir kitle örgütündeki reformist etkinin tersine reformist parti (reformist programla karakterize olması yüzünden) daha derin bir etki gücüne sahiptir. Ancak gelişen ve devrimcileşen bir kitle hareketliliği koşullarında bu etki gücü zayıflar. Nitekim Gazi direnişinin sürdüğü günlerde, reformizmin sol ve sosyalist etiketli hemen tüm partileri eylem halindeki kitleler içinden bir politik akım olarak silindiler. Kuşkusuz bu reformizmin hiçbir etkisi olmadığı anlamına gelmiyor. Zira Alevi örgütlenmeleri üzerinden reformizm direnişi geriye çekmeye çalıştı. Bunkadaki başarısının hayli sınırlı olduğu doğrudur. Ama bunu tamamlayan çeşitli reformist bilinç öğelerinin etkisi olmuştur. Özellikle ordu karşısında kitlelerin geri tutumunun arkasındaki belirleyici öge budur.

Kitle hareketine bakıştaki sığlık ve perspektifsizlik

Öte yandan, Gazi'deki kitle hareketliliğinde tek görece geri tavır orduya karşı alınan tutum da değildi. Akşam “evlerinize dönün” çağrısıyla birleşen sokağa çıkma yasağı ciddi bir etki yaratabildi. Öyle ki, halkın çekilmesine rağmen direnişin sürekliliğini birkaç yüz devrimci militanın kararlılıkla barikatları terketmeme tutumu sağladı. Bu cesareten daha fazla bir şey, nerede ölünmesi gerektiği üzerine bir bilinçtir

Tüm toplumsal olgular apaçık ortadayken. küçük-burjuvazinin ideolojik-politik dışa vurumu ve temsilcisi olarak popülizm, va onları olgusal düzeyde reddeder ya da bu olguların hiçbir politik sonucu yokmuş gibi davranır. Politik bir akım için bu bir iflasın. daha doğrusu kendi politik niteliğinin reddi olacaktır. Bu yüzden popülizm, politik değerlendirme voksunluğu içinde hazır politik semalara, dogmalara ihtiyac duyar. Bir nevi apolitizm denebilecek sınırlı bir politizasyon, dar pratikciliğini tamamlamış, bitmiş ve havatı aşan bir politiklikle dengelemeve/birleştirmeye çalışır. Dogmatizm bu yüzden kökü derinlerde bir küçük-burjuva olgusudur.

ve devletin saldırısının karşısında kaçışan devrimciler bulmayacağını güvencesidir. Devletin ciddi bir saldırıya cesaret edememesi, onun politik bilincinin güçlü olduğunu ve direnişten ilk dersleri çıkardığını gösteriyor. 1917 Şubat günlerinde Çarlık askeri güçleri işçi semti Viborg'u kuşatırlar. Bir saldırı beklenmektedir. Bir kısım işçi ve Kızıl Muhafız siper kazmaktadırlar. Askeri güçler açısından savaşın sonucu önceden bellidir. Zira işçilerin çoğu evlerine dönmektedirler. Siper kazananlardan birine bu hatırlatıldığında şöyle der: “Bakma sen onların evlerine gittiğine, eğer sabaha kadar dayanabilirsek hepsi siperlere gelecektir.” Bu sayıca az olma ile marjinalliğin, yani kitleden yalıtılmışlığın ayırım noktasıdır. Viborg ve Gazi'de kitlelerin kritik bir noktada “evlerine gitmesine” rağmen, o birkaç gün direnilebilmesi, işte üzerinde durduğumuz ortak olgu budur. Bu ortaklık aynı zamanda bir saldırı karşısında kitlesel bir kavgaya hazırlığın da koşulluydu. Dolayısıyla Viborg ve Gazi'de birkaç yüz öncü kitlelerden politik olarak kopmuş değillerdi. Bu kitleler gibi bir olguda, kavramın matematiksel değil politik kullanılması gerektiğini anlatıyor.

Ancak devrimci hareket Gazi'deki kendi duruşunun politik anlamı konusunda bir açıklığa sahip değildi. Kitlesiz de iş yapabildiğini gören devrimci demokrasi, Gazi gibi bir süreç üzerinden kitlelerin rolü konusunda yeni bir bilinç zayıflığı yaşadı. '96 Temmuz'unda Gazi'de yeniden barikatlar kurulduğunda, birkaç yüz öncü bu kez yalıtılmış bir durumdaydı. Devlet bunu gördü ve saldırdı. Doğal olarak karşısında kararlı bir direniş değil, kolay bir dağılmaklık buldu.

Gazi sadece bir olay değil bir dinamiktir. Örnekleri direniş günleri ile sınırlandırmamız, kitle hareketliliğinin patlamalarındaki çok ögeliliği göstermek çerçevesinde bir tercihtir. Direniş sonrası süreç, Gazi'nin bir istisna olmadığını, süreklilik ve yayılma öğeleri taşıdığını gösterdi. Daha çok İstanbul'da kendini gösteren varoş hareketliliği, militan özellikleri, doğrudan devlet karşıtı anti-faşist eksenli politiklığı, belli bir düşüşe rağmen kitleselliği ve yasal sınırları

önemsemeyen meşruluğu ile karakterize oluyordu. Bu sürecin eylemleri, kendiliğinden patlamalardan çok iradi-planlı öğelerle belirlendi. Kendisini Hasan Ocak, Sibel Yalçın, Rıdvan Karakoç gibi devrimcilerin cenazelerinde, Nurtepe-Okmeydanı barikatlarında gösterdi. Burada bir yanılığın ve reformizmin bilinçli çarpıtmalarını teşhir etmeliyiz. Reformizm, varoş hareketliliğinin militan özellikleri ve devrimci hareketle dolaysız ilişkileri yüzünden, Gazi gibi onbinlere ulaşmayan ve kitlelerin kendiliğinden tepki patlamalarından çok planlı yaşanan eylem süreçlerini Gazi'den tümüyle bağımsız olgular olarak sunmaya, bu demagojiyle onun meşruluğunu zayıflatmaya çalıştı. Daha önce de tanımladığımız gibi, olgular politik olarak değerlendirilmelidir. Bir kitle hareketi ile onbinler arasında her seferinde dolaysız bağlar aramak ciddiyetsizliktir. Yani kitleselliğin azlığı ya da çokluğu hareketin öğelerinden yalnızca biridir, yoksa çokluk temelinde bir önşart, öngerekçe değil.

Ancak devrimci demokrat hareketin kitle hareketine bakışındaki sığlığının ve perspektifsizliğinin ürünü olan pratiğinin üzerinden atlamamak gerekiyor. Nitekim reformistler de esas olarak devrimci hareketin Gazi karikatürlerine yönelen sığ pratiklerini saldırılarının temel gerekçesi yapmışlardır. Devrimci demokrat hareketin kitle hareketinin iç zayıflıklarından ve üstün yanlarından bağımsız davranan ve habersiz olan mevcut pratiği ne varoşlara özgüdür, ne de içinde bulunduğumuz döneme. 1987 sonrası öğrenci hareketi giderek gerilemiş, devrimci demokrat akımlar bundan tamamen özgür bir sol-sekter, dar kadro eylemciliği politikasızlığına yönelmiştir. Bu 1990'ların ilk yıllarına kadar sürmüş, sonuçta varolan kitle hareketliliğiyle kadro hareketliliği arasındaki son fiziki sınırlar da kalkınca, sol pratik kesin bir çöküş yaşamıştır. Şaşırtıcı bir hızla sağ-akademist bir tarza hemen hiçbir sorun yaşamadan geçilebilmiştir. Bu evrimde Kurtuluş (Devrimci Gençlik temel politik öznelere biridir) sonraki varoş pratiğiyle şaşırtıcı bir benzerlik yaşamıştır.

Gazi bağımsız bir dinamik olarak varoş hareketliliğinin önünü açtı, fakat bu derinleşen ve genişleyen değil, giderek gerileyen bir yönelim taşıdı. Bu sadece kitlesellikte belirgin bir düşüş eğiliminde değil, aynı zamanda temel öğelerin hiçbirinde bir artış görülmemesi, hareketin bbaşka semtlerde yayılamaması olarak da görülebilir. Birkaç politik semt dışında yaygınlık ancak dar siyasal sonuçlar (devrimci hareketin kadro imkanları ya da semt DKÖ'lerinde canlanma gibi) olarak yaşanabildi. Ensonu kendi dışındaki toplumsal harekete etkisi çok sınırlı oldu. Aynı dönemde sınıf hareketi ve kamu emekçi hareketi bütün sorunlarına rağmen en azından kendini olduğu genişlikte ve belli bir düzeyde süreklileştiren farklı bir süreç izledi. Kitle hareketinin inişli-çıkışlı bir seyir izlemesi normaldir, ama Gazi türü bir hareketlilik için daha farklı bir durum sözkonusudur. Sadece sınıf hareketinin yüzbinlerce kişilik eylemleri yüzünden değil. Sınıf hareketi çok parçalı özellikleriyle, değişik dönemlerde öne çıkan gündemleri/talepleriyle daha toplumsal bir yan ve durgun sektörlerin-bölgelerin harekete geçebildiği eşitsizlik özellikleriyle bir kitle hareketi özelliği gösterdi. Varoş hareketliliği daha tek yönlü-biçimli varoluş ve dış sınıf dinamiklerden uzaklıkla koşullandı. Bu, hem semtlerin politik nesnellüğünden, hem de devrimci demokrasinin parçalı-eklektik öğelerinden beslendi. Sonuçta sürekliliğe rağmen gerileyen yön görülemedi. Hareketin giderek gerilemesinde artan devlet terörü önemli bir rol oynadı. Geriletilemeyen karşı-saldırı doğal olarak hareketi geriletti. Devrimci hareket bunu tahlil etmek yerine kitle eyleminden bağımsız varoluşun yollarına yöneldi ve bu tarza kolayca uyum sağladı. Böylece dar korsanlar varoş dinamiği oldu ve bu “kitle eyleminde gerilla tarzı” gibi katkılarla rasyonalize edildi. Bu kitle hareketinin kaba bir tarzda karikatürleştirilmesinden başka bir şey değildir. Bu süreçte varoş hareketinin gerilemesiyle onun gündemi/talepleri arasında dolaysız bir bağlantı vardır. Varoş hareketi başından beri devlet karşıtı bir anti-faşizmle kendisini ifade etti. Zindan direnişi, devrimcilerin cenazeleri, devlet baskısını protesto temel eylem gerekçeleri oldu. Bu tekyanlılık daralmayı belirledi. Bütün diğer eksenler istisnai bazı eylemleri aşamadı. Zamlara karşı, kültür-ahlak yozlaşmasına karşı tepkilerin ve sosyal-dayanışmaların ötesine geçemedi. Devrimci hareketin zamlara karşı “pazar eylemleri” dışında hatırlanabilecek örnek Halk Ekmek zam protestolarıydı. Şaşırtıcıdır, bu eylemleri de varoşlarda etkin olmayan EMEP ve CHP gençlik kolları, yani sosyal reformizmin ve burjuva reformizminin temsilcisi akımlar tercih etti.

B. ÖZEN
(Devam edecek...)

Reformist hayaller ve yaşamın katı gerçekleri:

EMEP ve “her soydan sendika bürokrati”

Günlük *Emek* gazetesinde bir dönemdir sendika bürokratlarına karşı, EMEP’e göre hayli keskin sayılabilecek bir sol söylem kullanılmaktadır. EMEP’in işçi politikası uzmanı olarak *Emek*’te köşe yazarlığı yapan İ.Sabri Durmaz ise her fırsatta sendika bürokratlarından yakınıp durmaktadır.

EMEP’in bilinen kuyrukçu çizgisi düşünüldüğünde ve öteden beri sendika bürokratlarına karşı dalkavukluğu gözetildiğinde, bu durum bir tutarsızlık ya da artık nihayet bazı katı gerçekleri görülmesi biçiminde yorumlanabilir. Fakat gerçekte böyle midir? Böyle olup olmadığını anlayabilmek için, sözünü ettiğimiz yazarın 22 Aralık ‘97 tarihli *Emek* gazetesindeki köşe yazısına bakmamız, bu yazıdaki mantığı bir parça irdelememiz gerekecek.

Yazarın sözkonusu köşe yazısında bize dediğine göre; “özellikle işçi sınıfı mücadelesinin önündeki başlıca engel *her soydan sendika bürokrasisidir*” (vurgu bizim). “*Yığın mücadelesi*”ne karşı “görevlerin en başında, mücadelenin önündeki sendika bürokrasisi barikatını etkisizleştirecek taktikler geliştirmek” geliyormuş.

Önce İ.Sabri Durmaz’a “günaydın!” demek gerekiyor. Demek ki, sınıf mücadelesinin katı gerçekleri öylesine acımasızdır ki, dün “sınıf dışı sol’un söylemi” olarak nitelediğin tanımları insana böyle söyler.

Peki İ.Sabri Durmaz neden bu “sınıf dışı sol’un söylemi”ni kullanma ihtiyacı duyuyor acaba?

EMEP’in, sendika konfederasyonlarının tepesine çöreklenmiş sendika bürokratlarına karşı geçmişte de benzer bir söylem kullandığı biliniyor. Bu çerçevede son

dönemlerdeki söylemi ile yazarın son yazısında bir yenilik yok. Yenilik “her soydan sendika bürokrasisi” tanımındadır.

EMEP ve önceli TDKP öteden beri sendika konfederasyonlarının üst yönetimine karşı tavrı alırken, alt ve ara kademe sendika bürokratlarını “namuslu” ve “dürüst” gibi ahlaki kategorilerle “sınıftan yana” göstermeye özel bir çaba harcardı. Bu söylem sendikal kademelerde koltuk sevdalısı alt ve ara kademe sendika bürokratlarının işine gelirdi. Bundan kendi çıkarları için yararlanırlardı. Az-çok siyasal uyanıklığa sahip bu sendikacılar kendi özel çıkarları için bu hazır propagandadan yararlanmamazlık edemezlerdi. Nitekim EMEP çevresiyle ilişkilerini hoş tutuyor, gazetede kendilerine cömertçe ayrılan sayfaları makale ve röportajlarla dolduruyor, arada gazeteye ya da EMEP’lilere de bir çift gönül okşayıcı söz etmeyi ihmal etmiyorlardı.

EMEP’liler ağızlarına sürülen bu bir parmak baldan umutlanmışlar, bu kesimlere dayanarak “sınıftan yana bir parti” kurabileceklerine kendilerini inandırmışlardı. Bu reformist-liberaller öylesine dengesizleştirdi ki, “sınıfın ana gövdesini kazandık”larını, “işçi sınıfının kendi partisini kuracak kadar siyasal bir olgunluk” yaşadığını da programlarına yazdılar.

Gelgelelim işçiler ciddiye binince, EMEP uçurduğu balonların patladığını gördü. Yıllardır övdüğü bu sendikacıları 1. Kongresine davet etti. Sendikacıları kongreye götürecek, “kongreyi işçi şöleni”ne dönüştürecek ve bunlar üzerinden bir rüzgar estirecekti. Fakat böyle olmadı. Hiç biri bu davete icabet göstermedi.

EMEP’lilere sadece durumun ardından sızlanmak kaldı.

Bu uyanık sendikacılar EMEP’liler kadar “saf” olmadıklarını gösterdiler. EMEP’in olanaklarını kendi çıkarları için kullandılar, ama EMEP’in çıkarları için kendilerini kullandırmayacak kadar da deneyimli idiler. Çünkü EMEP gibi sol söyleme sahip bir partiye destek vermek, yarın sendikal kademelerde yükselmelerinin önüne bir engel olarak çıkabilirdi.

EMEP yaşadığı bu hayal kırıklığını kongreyi izleyen günlerde önce bir sitem ve serzenişe konu etti. Fakat çok geçmeden de durumun hayli vahim ve ciddi olduğunu nihayet anlayabildi. Öyle sözü edilebilir bir sendikacı desteği yoktu arkalarında.

Herşeye rağmen alt ve ara kademe sendika bürokratlarından umudunu kesmeyen EMEP’liler önceleri eleştirilerinin dozunu oldukça yumuşak tuttular. Fakat yakın zamanda bir kez daha hayal kırıklığına uğradılar.

EMEP 1. Kongresini yaparak seçime hazır hale gelmişti. Bir dönemdir olası bir seçimde bu sendika bürokratlarına adaylık rüşveti vererek listelerinde seçime girmelerini sağlayabileceğini umuyordu. Böylelikle de işçi tabanından oy toplayabileceğini... Hatta bu güvenle İ.Çaralan Almanya’da bir gazeteye verdiği demeci, *Emek* gazetesine iktibas ettirmişti. Sözkonusu demeçte, EMEP’in ilk seçimlerde işçi sınıfının ana gövdesinin desteğini aldığını kanıtlayacağı iddia ediliyordu.

Fakat yakın dönemdeki bazı gelişmeler EMEP’in hayallerini bir kez daha tuz-buz etti. Gerek Türk-İş gerekse DİSK bünyesindeki sol sendikacılar, Sabri Durmaz’ın deyimiyle, “CHP ile dirsek temasında

ileri gitmiş”lerdi. İşte EMEP’lilerin “her soydan sendika bürokrasisi”ne öfke kusmalarının gerçek nedeni buydu.

EMEP ne kadar çok öfkelenirse öfkelenirse, bugünkü platformuyla sendika bürokratlarının aleti olmaktan kurtulamaz. Sendika bürokrasisine dalkavukluğun sonu kendi kazdığı kuyuya düşmektir.

EMEP ne yaparsa yapsın mevcut platformuyla CHP’ye kan taşımaktan da kendini kurtaramaz. Son dönemlerde daha bariz bir biçimde sarıldığı “vatan sevgisi”, “Türkiye’nin ihtiyaçları”, “asıl yurtseverlik”, “ülke bağımsızlığı”, “ülke ekonomisi” vb., burjuva içerikli bu söylemlerin gerçek siyasal temsilcisi sol kemalistlerdir. Bu konuma oynayan ve bunda şimdilerde yeniden belirgin bir başarı sağlayan bir CHP varken, siyasal başarı şansı olmayan, hele parlamenter zeminde (ki solcu geçinen reformist sendikacılar için bu zemin çok önemlidir) hiçbir şansı olmayan reformist bir parti olarak EMEP’e niye destek versinler ki?

“*Mücadelenin önündeki sendika bürokrasisi barikatını etkisizleştirecek taktikler geliştirmek*” görevi ise, yalnızca ve yalnızca komünistlerin ve sınıf bilinçli işçilerin omuzlayacağı bir görevdir.

Kaldı ki EMEP’liler, sendika bürokratlarından öğrendikleri kirli yöntemleri yönetiminde bulundukları sendikalarda kullanarak bu alanda neler yapabileceklerini yeterli açıklıkla göstermiş bulunuyorlar. Bunun en çıplak kanıtı TÜMTİS’de sergilenen ayak oyunlarıdır.

EMEP, sınıftan yana değil sınıfın devrimci çıkarları karşısında gerici bir rol oynayan reformist bir çevre olduğunu kanıtlamış bir partidir.

Basın açıklamasından... Basın açıklaması...

BASINA VE KAMUOYUNA

Kongreden önce merkez kurucularına gönderdiği mektupta ifadesini bulan demokratik merkezîyetçilik ilkesi üzerine oluşmuş bir partinin, anti-demokratik uygulamaları, parti içi demokrasi hiçe sayılıp, bunu çizgi haline getirmiş olmaları bunun sonuçları sayılıp, bunu çizgi haline getirmiş olmaları bunun sonuçları itibarıyla, parti içinde partinin programına zarar vermeden, faaliyetin engelleyip aksatmadan düşüncelerini ifade etmeleri, parti üyelerinin çalışmaktan doğan haklarıdır.

Parti içinde ideolojik-politik-örgütsel konularda görüş, düşünce ve eleştiri haklarını kullanan devrimci, sosyalist kadroların anti-demokratik bir tarzda yargısız infazlarla tasfile edilmelerini protesto ediyorum.

Demokrasi küçadelesi verme, insan hakları ihallerine yargısız infazlara karşı mücadele partisi olan EMEP’in kendi içerisinde yaptıklarına bakarak samimiyetsizliğine inanıyorum.

Bütün bunlardan dolayı EMEP merkez kuruculuğu görevimden istifa ediyorum.

EMEĞİN PARTİSİ
GENEL MERKEZ KURUCU ÜYESİ
Bilal BİLGİÇ

Ücretli / 11 / 1997 / Arşivi - <https://rantey.org>

Çıktı kitapçılarda!

H. YAĞMUR - A. SIMSEK

EMEP Eleştirisi
Bir sosyal-reform partisinin ideolojik,
politik ve örgütsel temelleri üzerine

“EMEP bünyesinde yaşanan ayrışmayı daha önce 220 kişilik bir deklarasyonla devrimci kamuoyuna duyurmuştuk. Ayrılığımıza ilişkin daha kapsamlı bir değerlendirmeyi ise ancak şimdi sunuyoruz...”
“Bu kitap; sermaye sınıfının iktidar olduğu Türkiye’de emeğin devrimci iktidarı demek olan sosyalizm için mücadele eden samimi devrimcilere, devrimci işçi ve emekçilere sesleniyor. Bizim liberal şefflerden bir beklentimiz yok. EMEP bünyesinde, devrim ve sosyalizm davasını içtenlikle savunan arkadaşlarımızın var olduğunu biliyoruz. Devrimci mücadele ve devrimci sınıf hareketini yaratma çabası karşısında gerici bir odağa dönüşen bu liberal tortudan devrimcilerin tarihsel sorumluluklarının gereği olarak yollarını ayıracaklarına, reformist-tasfiyeci şeffleri ihanetleri ile başbaşa bırakacaklarına inanıyoruz. Bu devrimci potansiyeli boğmaya çalışan reformist bürokratlara dur diyecek seslerin çoğalacağına inanıyoruz. Yıllardır birlikte mücadele ettiğimiz emeğin kurtuluş davasına gönül vermiş samimi devrimci arkadaşlarımızın gerçeği görmesi ve kavraması için üstümüze düşen sorumluluklara uygun davranacağız. Bu mücadelede hiç de yalnız değiliz. Türkiye’de devrimci proleter sosyalizmin yılları bulan bir ideolojik-politik ve örgütsel birikimi var. Tüm yüreğimizle inanıyoruz ki, her geçen gün bu birikimin güçlenip pekişmesine tanıklık edecektir.”

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Amerikan barışı Filistin sorununu çözmek bir yana daha karmaşık hale getirdi

“Ortadoğu barış süreci”nin iflası

Sürecin başlangıcı

İzak Rabin ve Şimon Perez yönetimindeki İsrail hükümeti ile FKÖ arasında Eylül '93'te yapılan Oslo Antlaşması ile barış süreci başlatılmıştı. Barış sürecinin somut bir biçim kazanması için önceden belirlenen adımlar üzerinde de antlaşma sağlanmıştı. Buna göre İsrail askerleri '98 yılına kadar işgal altındaki Filistin topraklarından tamamen çekilecek, Kudüs'ün statüsü üzerine görüşmelere başlanacaktı.

İzak Rabin 4 Kasım 1995'te Telaviv'de yapılan büyük bir barış mitingi esnasında öldürüldü. Bu suikastte Mossad'ın rol oynadığına kesin gözüyle bakılıyor. İzak Rabin'in öldürülmesi İsrail hakim sınıfları arasında barış sürecine ilişkin zıt tutumların ifadesi sayılıyor. Başta Likut Partisi olmak üzere siyonist güçler 29 Mayıs 1996'da seçimleri kazanarak Benjamin Netanyahu'yu başbakan seçtiler. Netanyahu hükümeti başından itibaren skandallarla sarsıldı. Rüşvet, üç bakanın istifası vb. Hükümetten çekilme tehditinde bulunan gruplara dini kurumları için milyonlar verilerek hükümet ayakta tutulabildi. Netanyahu hükümeti içinde işgal altındaki topraklardan çekilme taraftarı olan kişilerin sayısı birkaç kişiden ibarettir. Barış süreci içinde eski birçok dini grup (ki bunlar siyonizmi reddiyorlardı) en büyük siyonist güçlerin sözcüleri konumuna büründüler. Bu güçler her koşulda Batı Şeria'da ikamet etme taraftarı oldular. Hatta daha da ileri giderek A.Şeron aracılığıyla doğu

Ürdün'de bulunan Filistin adalarının bir tünelle birbirlerine bağlanmasını öngören bir plan ortaya koydular. Bu plan ayrıca, işgal altındaki toprakların %60'ının güvenlik sahası ilan edilmesi ve su rezervleri üzerinde İsrail'in denetiminin kalıcılığını talep etmektedir.

Bütün bu adımlar Oslo barış sürecinin ciddiye alınması bir tarafa, siyonizmin yeni bir işgal girişimi olarak değerlendirilebilir. İsrail hükümeti her fırsatta, Oslo adıyla anılan barış sürecinin geçersiz olduğunu vurguluyor. İsrail sürekli olarak Arafat'tan “terörist” saldırıların önünü almasını istiyor. Oysa, Arafat istese de bunu başaramaz. Bunu en iyi de siyonist güçler biliyor. İşgal altındaki toprakların İsrail güçlerinin denetiminde kalması için bunu bir gerekçe olarak kullanıyorlar.

Netanyahu hükümeti dış politikada da saldırgan bir tutum içindedir. Mısır-İsrail ilişkilerindeki gerginlik boyutlandı. Mısır hükümeti Netanyahu'yu barışı engellemekle eleştiriyor. Ürdün, İsrail gizli servisinin toprakları üzerinde gerçekleştirdiği suikastlerden dolayı rahatsız durumda. Suriye-İsrail ilişkileri ise sertleşiyor. Sonuç olarak işlemeyen barış süreci bölgedeki çelişki ve çatışmaları daha da derinleştirdi. Öte yandan Libya silahlanmasına ivme kazandırdı. İran ile Irak arasında bir yakınlaşma sağlanırken, Irak ile Ürdün arasındaki çelişkiler arttı. Suriye ile Irak arasında 17 yıl sonra ilk defa, sınırlar küçük ölçekli ticari ilişkiler için açıldı.

Bütün bu gelişmeleri gözeten ABD Ocak ayının son haftasında Arafat ve

Netanyahu'yu Beyaz Saray'a çağırdı.

ABD bölgedeki çıkarlarını pekiştirme çabasında

Clinton yönetimi İsrail-Filistin arasında tıkanan barış sürecinin önünü açmak için önce Netanyahu'yu, ardından da Arafat'ı Beyaz Saray'a davet etti. Netanyahu hükümeti sürekli olarak, Oslo Antlaşması'nın İsrail'in güvenliğini tehlikeye düşürdüğü gerekçesiyle, “barış için toprak” ilkesinin sözkonusu olamayacağını vurguladı. İsrail gerici güçlerinin yayılmacı, siyonist politikaları

azgın bir şekilde savunuldu. Netanyahu hükümeti için “Ortadoğu barış süreci” İsrail'in çıkarlarının güvenceye alınması anlamına geliyor.

“Ortadoğu barış süreci” esas olarak ABD emperyalizminin bölgedeki etkinliğinin güçlenmesi açısından önem taşıyor. “Barış” sürecinin başarısı ABD'nin bölge politikalarının başarısının ölçütü de denebilir. Bu nedenle “barış” sürecinin iflas noktasına gelmesinden en çok rahatsızlık duyan ABD idi. Ancak ABD temsilcilerinin Ortadoğu ziyaretleri ve dışişleri bakanı Albright'ın çabaları, Netanyahu'yu ikna etme noktasında sonuç vermemişti. Bu nedenle, bütün umutlar Ocak ayının son haftasında gerçekleşen görüşmelere bağlanmıştı.

Son yapılan görüşmelerde Clinton, işgal altındaki Batı Şeria'dan askeri güçlerin %12 oranında geri çekilmesi konusunda Netanyahu'yu ikna etmeye çalıştı. Öneriye göre, İsrail'in üç aşamada askerlerini geri çekmesi gerekiyor. Netanyahu bu öneriye itibar etmedi. ABD de fazla zorlayıcı davranmadı. Zira ABD emperyalizminin Ortadoğu politikalarındaki temel dayanağı İsrail'dir. ABD'nin Irak'a karşı savaş hazırlığına girmesiyle Filistin sorunu yan bir sorun haline gelmiş, İsrail ile ilişkilerin önemi daha da artmıştır.

Barış sürecinin iflas ettiğini en iyi bilen aslında ABD'dir. ABD emperyalizminin denetiminde imzalanan Oslo Antlaşması, ilk etapta işgal altında bulunan Batı Şeria'nın %30'unun Filistin yönetimine geri verilmesini öngörüyordu. Ancak Filistin

yönetiminin son görüşmelerden sonra bu talebin gerçekleşmeyeceğini artık kabullenmesi gerekiyor. Zira İsrail'in çıkarlarını tehdit eden radikal-islami grupların gücü gittikçe artmakta, otonomi yönetimi bu güçleri denetleme olanağına sahip bulunmamaktadır. Bu ise İsrail'in antlaşma maddelerine uymayı reddetmesinin temel gerekçesidir.

Sonuç vermeyen görüşmelerden kazançlı çıkan İsrail oldu. ABD yönetiminden aldığı destekle geri dönen Netanyahu tartışmalı olan Har Homa konutlarının tamamlanacağını açıkladı. Netanyahu'yu ikna edemeyen ABD ise baskıyı Filistin yönetimi üzerinde yoğunlaştırdı. Arafat, Washington gezisi öncesinde İsrail devletinin varlığının korunması konusunda gerekli olan bütün önlemleri yerine getirmeye hazır olduğunu duyurmasına rağmen, dışişleri bakanı Albright, Filistinlilerin İsrail askerlerinin geri çekilmesi konusundaki istemlerini geriye doğru “düzeltmesini” talep etti. Filistin toplumundaki kitlesel dayanağı son derece zayıflamış bulunan Arafat'ı çok güç durumda bırakan bir talepti bu.

Arafat bütün umudunu bu son görüşmelere bağlamıştı, fakat büyük bir düş kırıklığına uğradı. Bunun üzerine acilen bir Arap zirvesinin toplanmasını talep etti ve bu zirvenin toplanmasını sağlamak için önce Cezayir'e gitti. Sekreter Ahmet Abdul Rahman da otonomi yönetimi adına bir açıklama yaparak, toplanacak Arap zirvesinin İsrail'le girilen barış sürecinin sürdürülüp sürdürülmeyeceği konusunda acil karar almasını istedi. Barış sürecini bitmiş sayan İsrail'in sonuçlandırmaya çalıştığı yeni yerleşim birimlerinin yeni bir savaş nedeni olabileceğini belirterek, BM'i göreve çağırdı ve Avrupa Birliği'nden İsrail'e ekonomik ambargo uygulamasını talep etti.

ABD'de gerçekleşen son görüşmeler “barış süreci”nin tümüyle iflas ettiğini tüm açıklığıyla ortaya koymuştur. ABD'nin dayattığı “Ortadoğu barışı” Filistin halkına hiçbir kazanım sağlamamıştır. Yalnızca, devrimci olanakların paralize olmasına, yeni burjuva kesimin egemenliğini pekiştirmesine yol açmıştır.

Öte yandan “barış süreci” devrimci güçlerin yeniden harmanlanmasına ivme kazandırmıştır. Devrimci güçler Filistin sorununun çözümünün sınıf mücadelesinden bağımsız ele alınamayacağını, ulusal kimlik sorununun sosyal sorunun bir parçası olduğunu bugün daha açık bir biçimde görmektedirler.

FHKC temsilcısından özeleştirel değerlendirme:**Filistin toplumundaki sınıfsal ayrımları küçümsedik**

- Örgütünüz '70'li, '80'li yıllarda Filistin direnişinde önemli bir rol oynadı. Bunu şimdi sizden öğreniyoruz.

Naser İbrahim: Filistin solu günümüzde zor bir durumda. Bir yanıyla 1989 yılı sonrasında solun dünya çapındaki krizinden biz de etkilendik. Sovyetler Birliği'nin dağılışı özellikle bizim açımızdan olumsuz bir etki yarattı. Nitekim devrim modelini eleştirisiz Filistin'e uygulamaya çalışıyorduk. Şimdi eleştirisiz bir tutumun cezasını çekiyoruz. Bu krize ayrıca iç politik nedenler de etkide bulunuyor. Bizim açımızdan Filistin halkının ulusal kurtuluşu ve İsrail işgal politikasına karşı mücadele her zaman temel bir görevdi. Biz her zaman Filistin halkını bir bütün olarak gördük ve Filistin toplumundaki çelişkileri küçümsedik. Sosyal sorun herhangi bir şekilde bir rol oynamadı. Birkaç yıldır hatalarımızı düzeltip kendi devrimci yolumuzu açmaya çalışıyoruz. Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi (DFLP) ile uzun dönemli bir ittifak gerçekleştirdik. Filistin solutionun gücünü yeniden yükseltmeye çalışıyoruz.

- Oslo Antlaşması ve Arafat önderliğinde otonomi yönetiminin inşa edilmesi örgütünüzü hazırlıksız yakaladı. Bu durum içinde bulunduğunuz krizi daha da artırmadı mı?

N. İbrahim: Oslo Antlaşmasının etkisinin solun krizi üzerinde büyük bir rol oynadığını tahmin etmiyorum. Tabi ki kendimizi yeni duruma uyarlamak zorundaydık. Kriz bizim otonomi yönetimiyle ilişkilerimizde ortaya çıkıyor. Filistin solu içinde bu bağlamda iki akım bulunmaktadır. Bir fraksiyon otonomi yönetimine onu içten değiştirme argümanlarıyla katılmaktadır. Bu tutum görüşmelere katılan delege ve Komünist Partisi tarafından savunulmaktadır. Diğer fraksiyon ise otonomi yönetimine her türlü katılımı kesinlikle reddetmektedir. Buna PFLP ve DFLP dahildir. Biz daha öncede barış süreci görüşmelerine katılımı reddettik. Zira uluslararası güç dengelerinin bizim aleyhimize olduğunun bilincindeydik. Bu dönemdeki barış görüşmelerinin bizim açımızda olumsuz sonuçlardan başka bir şey getirmeyeceği belliydi.

- Örgütünüz bu konuda gerçekten aynı fikirde mi?

N. İbrahim: Gerçekte PFLP içinde bu konuda farklı fikirler mevcut. Fakat bunu olumlu görüyoruz. Farklı fikirlerle olanak tanımayan partiler tıkanır. Önemli olan aynı fikirler de olsa iş yapabilmektir. Demokratik merkezîyetçiliğin yeni bir tanımını yerleştirmeye çalışıyoruz. Demokrasinin kaos, merkezîyetçiliğinde egemenlik olmadığı bir denge kurmaya çalışıyoruz.

- Bu denge otonomi yönetime katılımda nasıl gözükmüyor? Nitekim bazı PFLP üyeleri de bu kurumlarda çalışmaktadırlar.

N. İbrahim: Bizim örgütümüzde bu kurumlarda çalışmaya ilişkin bir yasak yok. PFLP üyeleri sivil, sağlık ve kültür dernekleri gibi yerlerde çalışmaktadırlar. Bu tür yerlerde Oslo Antlaşması'ndan önce de çalışıyorduk. Üyelerimiz oralarda zaten kaldılar. PFLP üyelerinin otonominin politik yönetim, baskı kurumları ve uzlaşma komisyonlarında çalışması mümkün değildi.

- Son dönemlerde Arafat İsrail'e karşı bütün Filistinlilerin ulusal diyalogunun zorunluluğu üzerinde durdu. PFLP'ye buna katılmak için baskı yapılıyor mu?

N. İbrahim: Filistin grupları arasında diyalogu her zaman destekleyeceğimizi belirttik. Fakat sadece diyalog olsun diye bunu yapmıyoruz. Nitekim diyalog adı altında otonomi yönetiminin yürüttüğü politikaların üstü örtülmeye çalışılıyor. Şimdiye kadar "ulusal diyalog" adıyla yapılan konferanslar sonuçsuz kaldı. Otonomi yönetimi

politikasını değiştirme konusunda herhangi bir taviz vermiyor. Oslo Barış Antlaşmaları konusunda Filistin örgütleri arasında o kadar derin farklı görüşler vardır ki, bizim açımızdan bir ulusal diyalogu temelı yoktur.

- İsrail soluyla da herhangi bir diyalog var mı?

N. İbrahim: İsrail solu çok zayıf. Bazı güçlerle belli düzeylerde ilişkilerimiz var. Ortak bilgilendirme toplantıları gerçekleştiriyoruz. İsrail'deki sol güçlerin büyümesini, güçlenmesini umuyoruz. PFLP'nin yahudi halkıyla herhangi bir sorunu yoktur. Biz onlarla eşit koşullarda yaşamak istiyoruz.

- Sol PFLP Hamas gibi islami örgütlerin büyümesinde bir tehlike görüyor mu?

N. İbrahim: Dünyanın birçok yerinde sol güçlerin gerilemesine paralel olarak dinsel akımlar güç kazandılar. Fakat bizdeki dinsel örgütlerin bir geçmişi ve geleneği var, bu bağlamda İran ve Cezayir'deki gruplarla kıyaslanamaz. Filistin halkı bugün ulusal kurtuluş evresinden geçiyor. Biz sol açısından da temel çelişki İsrail işgalidir. Bu işgale karşı savaştıkları sürece, bu noktada onlarla ortak yarımlarımız mevcuttur. Diğer alanlarda islami örgütlerle büyük çelişkilerimiz vardır. Örneğin sosyal sorun, kadının toplumdaki yeri ve diğer başka sorunlar.

- Geçmişte sosyal sorunu İsrail işgaline karşı mücadelede dikkate almamış olmanız Filistin solutionun bir zaafı olarak değerlendirilmez. Şimdi de İsrail işgalini örgütünüzün temel hedefi olarak görüyorsunuz. Bu bağlamda politikanızdaki değişiklikler nedir?

N. İbrahim: İsrail işgaliyle temel çelişki intifada döneminde belirginleşti ve varlığını bugüne kadar sürdürüyor. Oslo Antlaşmaları'nın ardından da bu durum değişmedi. Tersine, Filistin halkının durumu daha da kötüleşti. Bu açıdan İsrail işgaline karşı mücadele ayrı bir anlam kazandı. Fakat diğer yandan bütün dikkatimizi Filistin toplumu içindeki mücadelede yoğunlaştırıyoruz. Biz bir taraftan da otonomi yönetiminde palazlanan Filistin burjuvazisine karşı mücadele ediyoruz. Kadın, çocuk, gençlik, yerel mahalle komiteleri içindeki çalışmayı daha da canlandırmaya çalışıyoruz. İsrail zindanlarında tutulan 3500 Filistinli tutsağın serbest bırakılması ve sürgünde olan Filistinlilerin geri dönmesi mücadelesi başka bir çalışma alanımız.

- Oslo Antlaşması ve Arafat yönetiminin inşasından sonra insan hakları konusunda bir düzelme yaşandı mı?

N. İbrahim: Maalesef. Antlaşmaya rağmen işgal halen devam etmektedir. Ülke ve insanları hala İsrail askerleri tarafından kontrol edilmektedir. Bazı bölgeler ise sık sık ablukaya alınmaktadır. İnsan hakları ihlalleri bütün hızıyla devam etmektedir. İsrail'in sürekli ve kapsamlı ablukası nedeniyle Filistinli emekçiler işlerini gidememektedirler. Bu birçok insan için maddi ve manevi bir yük demektir.

Buna kontrol noktalarında yaşanan sürekli tutuklanmalar eklenmektedir. Bu tutuklanmalar herhangi bir gerekçe gösterilmeden yapılmaktadır. Birçok Filistinli ailenin evi, yapı izni olmadığı gerekçesiyle yıkılmaktadır. Aynı zamanda İsraililer, Filistin toprakları üzerinde sürekli yeni yerleşim yerleri inşa etmektedirler. Filistin politik tutuklularına işkence de sistemli olarak devam etmektedir.

(*Almanya'da yayınlanan Sosyalist Gazete'nin Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin (FHKC) yayın organı olan Al Hadaf'ın redaktörü Naser İbrahim ile yaptığı röportajı okurlarımıza sunuyoruz. Röportaj gazetenin Ocak '98 tarihli son sayısında yayınlanmıştır.*)
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

Körfez krizi ve Rusya'nın aktif dış politika yönelimi

ABD emperyalizminin Irak'a yönelik saldırı hazırlıkları dünyada değişik güçlerin diplomatik-politik çıkışlarını gündeme getirdi. Bunun gerisinde açıktır ki Körfez'de derinleşen emperyalist rekabet ve çıkar çelişkileri yatmaktadır.

Sözkonusu çıkışlar içinde en dikkat çekenı Rusya'nın sert tutumu oldu. Bu tutum Rusya için bölgedeki güç dengeleri açısından önem taşımaktadır. Sovyetler Birliği'nin çözülüşünün ardından özellikle Körfez Savaşı'yla birlikte açıkça ilan edilen ABD emperyalizminin "mutlak egemenliği" ve ardından gelen müdahaleler, Rusya'nın konumunu epeyce zayıflatmıştı. Şimdi Rusya, Körfez'deki krizden, bölgedeki çelişki ve çatışmalardan yararlanarak üstünlük sağlamaya çalışıyor.

Rusya, ABD ile diğer bölge ülkeleri arasındaki en küçük bir çelişki ve çatışmayı kendi lehine kullanmaya çalışıyor. Bunu en açık bir biçimde İsrail-Filistin barış sürecine karşı aldığı tutumla ortaya koydu. ABD'nin ortak sorumluluk yüklenme teklifini reddetti. Zira Ortadoğu barış sürecinin çıkmaza girmesi, ABD'nin izlediği İsrail yanlısı politikaların iflas etmesi anlamına geliyordu. Rusya'nın istediği de buydu.

Irak sorunuyla gündeme gelen bölge krizi Rusya'ya yeni bir çıkış olanağı yarattı. Rusya açısından politik koşullar son derece elverişliydi. Filistin sorununun çıkmaza girmesi birçok Arap ülkesinin İsrail ile girdikleri "olumlu" ilişkilerin yeniden bozulmasına yolaçmıştı. Bu aynı zamanda bölge ülkelerinin ABD'ye karşı küskünlüğünü de ifade ediyordu. ABD'nin İsrail'i destekleyen tutumu bu ülkelerin tümünde tepkilere neden olmuştu.

Irak'a karşı gündeme getirilen emperyalist saldırganlığın bölge halkları nezdinde açıktan karşı konulması gereken bir haydutluk olarak görülmesi Rusya'nın işini kolaylaştırmaktadır. ABD'nin esas amacının Irak'ın elinde bulunan kimyasal silahların imha edilmesi olmadığı, bölgedeki mutlak egemenliğini sürekli kılmak için bu ülkeye saldırıya hazırlandığı bilinmektedir. İşte Rusya tam da bu noktada ABD'ye karşı gelişen tepkileri kendi lehine kullanmaya çalışmaktadır. Diplomatik olanakları kullanılmadığını söyleyerek ABD'yi Irak halkına haksızlık yapmakla suçlamaktadır.

Rusya'nın ABD'nin Körfez'deki pervasız tutumuna sessiz kalması demek, bölge etkinliğini tümüyle ABD'ye terketmesi demektir. Rusya bunun bilinciyle davranıyor ve son derece aktif bir karşı tutum ortaya koyuyor. Irak'a saldırının üçüncü bir dünya savaşına yol açacağı yönündeki sert açıklamaları ve kararlı görünümü Rusya'nın Ortadoğu'da ve genel olarak dış politikada daha aktif bir tutum sergileyeceğini göstermektedir. Primakov'un dışişleri bakanı olmasına paralel olarak belirginleşen bir yeni yönelimdir bu.

Primakov ve yeni dış politik yönelim

Rusya, 1997 yılından itibaren, Yevgeni Primakov'un Dışişleri Bakanı olmasıyla birlikte, uluslararası politikada aktif bir çizgiye yöneldi. ABD emperyalizminin "Pax Amerikana" stratejisine açık tavır takınma, Rusya'nın kaybolan etkinliğini yeniden kazanmasını gündeme getirdi. Primakov'a göre çok kutuplu bir dünyanın oluşması tüm ekonomik güçlüklerine karşın Rusya için yeni olanaklar doğuruyordu. Rusya artık Batılı emperyalistlerin acıdığı konumdan sıyrılmıştı.

Yeni Dışişleri Bakanı, Rusya'nın çok kutuplu dünyada artan gücüne ve önemine işaret ederken şu noktalara dikkat çekiyordu: Rusya G-8'in düzenli üyesi konumundadır. Asya-Pasifik Ekonomik Kooperasyonu (APEC) üyeliğine kesin gözüyle bakılmaktadır. Avrupa Birliği ile ortaklık anlaşması çoktan sağlanmıştır. Rusya Birleşmiş Milletlerin 17 ayrı operasyonuna katılmaktadır.

Primakov için NATO ile 27 Mayıs 1997'de imzalanan temel belge NATO'nun doğuya açılmasının kabullenildiği anlamına gelmemektedir. Avrupa'da iki ayrı kalenin oluşmasına karşı çıkacaklarını belirten Primakov, Çin ile ilişkilerinin de önemli bir boyut kazandığının altını çizmektedir. Geçtiğimiz ay sonunda yaptığı açıklamalarda ise Rusya'nın yeni dış politik stratejisinin niteliğini şöyle ortaya koymaktadır: Stratejik işbirliği Rusya için kendi çıkarlarını geri plana itmek anlamına gelmeyecektir, bundan böyle Rusya'nın çıkarlarının gözetilmesi esas ölçüt olacaktır.

Ortadoğu'daki gelişmelere ilişkin alınan son tutum Rusya'nın bu yeni dış politika stratejisinin bir yansımasıdır. Dünya çapında derinleşen rekabet ve yeni güç dengelerinin oluşumu sürecinde Rusya bütün gücünü ortaya koymaktan kaçınmayacaktır. Bundan böyle Rusya da Ortadoğu'da önemli bir güç olarak varlığını hissettirecektir. Bu olgu önümüzdeki dönemde bölgedeki gelişmeler açısından önem taşımaktadır.

Polonya'da devlet terörü: 13 yaşında bir çocuk katledildi

Eski Doğu Bloku ülkelerinde sosyal patlama dinamikleri birikiyor

Slupsk Polonya'da yüzbin insanın yaşadığı bir sanayi kenti. Son iki hafta içinde bu kentte yaşanan olaylar Polonya toplumunun sosyo-politik güç dengelerini ve politik dönüşüm istemlerini açıkça ortaya koydu.

Olay nasıl gelişti? Slupsk kentinde 9 Ocak günü bir basketbol oyunundan sonra takımlarına haksızlık yapıldığını düşünen çocuklar ve gençler karşı takımın taraftarlarını taşlamaya başlıyorlar. Polis arabalarla düşman ordusuna saldıracasına gençlerin içine dalıyor 13 yaşındaki Przemek Czeya polis darbeleri sonucunda olay yerinde ölüyor. Olay polis ve savcılık tarafından inkar ediliyor. Otopsi raporunda çocuğun koşarken kafasını bir direğe vurduğu iddia ediliyor, fakat inandırıcı olamıyor. Bu açıklamanın ardından kentin çocukları ve gençleri polis ve askeri güçlerle sokak çatışmalarına

giriyorlar. Saldırıları ve tutuklamalar gençleri yıldırmıyor. Polis yer yer geri çekilmek zorunda kalıyor. Gençler katil polisin oturduğu evi tamamen dağıtıyorlar. Çatışmaların büyümesi üzerine diğer bölgelerden takviye güçler geliyor. Sokağa çıkma yasağı ilan edilse de gençler eylemlerini sürdürüyorlar.

Polonya'da ilk defa böyle bir gelişme yaşanıyor. Olay bir anda çocuğun ölümüne duyulan tepkiyi aşarak iktidara bir hesaplaşmaya dönüşüyor. Gençlerin eylemleri kent halkının aktif desteğiyle güç kazanıyor ve yaygınlaşıyor. Eylemin politik bir karakter kazanması üzerine Başbakan Buzek televizyonlarda konuşma yaparak halkı sükunete çağırıyor. Üst düzeyde bir araştırma komisyonu oluşturularak içişleri bakanlığının denetimindeki bir heyet hemen Slupsk kentine gönderiliyor.

13 Ocak günü yapılan cenaze töreni için Polonya'nın değişik kentlerinde gençler olayın gerçekleştiği kente geliyorlar ve her fırsatta devlet kurumlarına saldırıyorlar. Trafik levhalarını parçalıyorlar ve "Dayanışma hükümeti"ni faşistler ve katiller olarak niteleyen sloganlar atıyorlar.

Bu gençlik direnişi neyi ifade ediyor? Burjuva medyaya suskunluk içinde ya da olayları "holiganların tepkisi" biçiminde açıklayarak geçiştirmeye çalışıyor. Oysa gençlik ile devlet güçleri arasında çatışmalar son yıllarda önemli boyutlar kazanmış durumda. Zira gençler eleceğe ilişkin umutlarını yitirmiş durumdadır.

Örneğin bu sanayi kenti kapitalist dönüşüm süreci içinde tümüyle talan edildi. Birçok işletme kapitalist tekellere peşkeş çekilerek kapatıldı. İşsizlik korkunç boyutlara ulaştı. Gençlerin iş

bulması bir yana anne ve babaları dahi işlerinden kovuldu. Resmi verilere göre bu kentte işsizlik oranı %30'dur. İşsizler herhangi bir sosyal haktan yararlanamamaktadır. Kayıtlı işsizlerin %70'i işsizlik parası alamamaktadır. Gençlerin durumu çok daha kötüdür. İşsizlerin yarısından çoğu 24 yaşın altındaki gençlerden oluşmaktadır. Kentteki gençlerin herhangi bir gelecek perspektifi yoktur. Bu gençler nezdinde polis geleceklerini elinden alan iktidarın temsilcisidir.

Dayanışma hükümeti batılı emperyalistlerin ve IMF'nin dayatmaları doğrultusunda Polonya'yı bir yağma alanına çevirmiş, insanları işsizlik ve sefaletle karşı karşıya bırakmıştır. Yabancı sermayenin yatırım yapmasını özendiren bir dizi önlem alınmıştır. Politik istikrarı sağlama adına kilise aygıtına boyun eğilerek kürtaşı sınırlandıran yasa çıkartılmıştır. Dahası devrim sürecinde kamu mülkiyetine dönüştürülen mülkleri yeniden sahiplerine geri vermek ya da tazminat ödemek için çalışmalar başlatılmıştır. 1944-46 yılları arasında gerçekleştiriler toprak reformu ve sanayinin millileştirilmesi sürecinde kamulaştırılan mülklerin eski sahiplerine geri verilmesi hazırlıkları sürdürülmektedir. Bu binlerce köylünün yerinde sökülüp atılması ve açlığa terk edilmesi anlamına gelmektedir.

Yoğunlaşan saldırılar toplumun değişik emekçi kesimlerinin tepkilerinin belli kanallarda toplanmasına yol açmıştır. Özellikle özelleştirme saldırısıyla yüzyüze bulunan emekçi kesimler karşı koyuşun çabası içine girmişlerdir. Birbirinden kopuk bir biçimde kendini dışa vuran kitle direnişleri ve onu besleyen dinamikler genel bir nitelik almaya başlamaktadır. Artan politik baskılar da direniş dinamiklerini beslemektedir.

Kilise ve Dayanışma'da ifadesini bulan iktidar mafyasının maskesi çocukların ve gençlerin direnişi sayesinde toplum nezdinde yırtılmıştır. Polisin vahşi saldırıları karşısında "tanrıya dua etmekten başka bir şey yapmayalım" temennisinde bulunan kilise aygıtının gerçek yüzünü göstermiştir. Kilise ve iktidardaki burjuva kast aynı safta birleşmiştir. Emekçi kitleler bu gerçeği daha açık görmeye başlamışlardır.

13 yaşındaki bir çocuğun ölümünün ardında yaşanan olaylar alttan alta biriken toplumsal tepki ve öfkeyi ortaya koymaktadır. Bu tür patlamalar sadece Polonya'yla sınırlı kalmayacak diğer Doğu Bloku ülkelerinde de yaygınlaşacaktır. Polonya'daki son olay, bu ülkelerdeki küçük bir çatışmanın bile genel bir politik hesaplaşmaya dönüşme dinamiklere sahip olduğunu, sosyal patlama dinamiklerinin sürekli biriktiği gösteriyor. Bu dinamiğin en önemli ögesini ise gençler oluşturmaktadır.

Romanya: Bunalıma çözüm bulunamıyor

Romanya uzun bir dönemdiri hükümet bunalımıyla çalkalanmaktadır. Bu ülke Batılı emperyalistlerin aradığı "istikrar"ı sağlamayı başaramadı. Politik istikrarsızlık sürekli bir karakter kazandı. Bu Batı'ya ve NATO'ya entegrasyonu özellikle öngörülen bir ülke açısından son derece olumsuz bir durum.

Hükümet bunalımı koalisyonda yeralan Demokratik Parti bakanının geçen hafta kabineden çekilmesiyle gün ışığına çıktı. Demokratik Konvensiyon Birliği içinde yer alan parti ve gruplar başbakan Viktor Ciorbeya hükümetinin devamından yana tutum aldılar.

Haftalardır batılı medyanın gündeminde yeralan bu bunalımın esas nedeni nedir?

Eski Doğu Bloku ülkelerinin tümünde hakim sınıflar arasında iki güçlü eğilim belirginleşti. Bir tarafta sosyalizme ve eski rejime küfrederek kendisini batılı emperyalistlere sevimli göstermeye çalışan, fakat eski rejim döneminde sahip olduğu ekonomik-politik ayrıcalıkları koruyan egemen burjuva bürokrat kesim. Bunlar devlet işletmelerin yönetimini, bürokrasideki konumlarını ve tarım komplekslerini elinde bulundurmaktaydı. İkinci kesim ise Batılı emperyalistlerin sözcülüğüne soyunan, onların desteğiyle palazlanmaya çalışan, serbest pazar ekonomisinin hızlı bir şekilde uygulanmasının savunan yeni burjuva kesimler.

Demokratik Parti'nin esas tepkisi uluslararası sermayeyle entegrasyonunu sağlayacak ekonomik-politik reform programının bir türlü hayata geçirilememesinedir. Ciorbeya hükümeti geçen yıl IMF tarafından önerilen yeniden ekonomik yapılanma programını uygulama konusunda kararlı davranmadığı için bu

kesimlerin eleştirilerinin hedefi haline geldi. Ciorbeya bürokratik kastın çıkarlarını gözeterik IMF programının (özellikle özelleştirmeyi öngörüyordu) ancak belli bir süreye yayarak uygulanabileceğini tekrarlıyordu.

Kasım '96 yılı seçimleri sonrasında Batılı emperyalistlerin isteği doğrultusunda oluşturulan hükümet kapitalist entegrasyonun motoru olarak lanse edildi. Hükümet programı ilk etapta kamu işletmelerini, enerji, demir-çelik, maden ocaklarını, banka ve sigortaları özelleştirecek, böylece Avrupa Birliği'ne üye olma şansını artıracaktı. Fakat bu beklentiler gerçekleşmedi. Geçen yılın sonunda açığa çıkan politik istikrarsızlık birçok yabancı sermaye grubunun yatırımlardan vazgeçmesine yolaçtı. Özellikle maden işçilerinin artan grev ve gösterileri bunda önemli bir rol oynadı. Banka ve büyük işletmelerin özelleştirilmesini sabırsızlıkla bekleyen yabancı tekeller düş kırıklığına uğradılar. Demokratik Parti tam da bu aşamada IMF'nin programının kararlılıkla uygulanmamasından dolayı hükümette çekileceğini açıkladı. Demokratik Konvensiyon Birliği içinde yeralan güçler ise, Romanya'nın bir geçiş dönemi yaşadığını, bu nedenle "Batı normları"nın tam olarak uygulanamayacağını söylüyorlar. Bu tutumun gerisinde kuşkusuz kendi politik gelecekleri kaygısı yatmaktadır.

Yeni hükümet özellikle emekçilerin tepkilerini baskı kullanarak bastırmaya çalışmaktadır. Rejimi eleştiren muhalifler zorabaş vurularak susturulmaktadır. 1,6 milyon olan Macar nüfusun azınlık hakları saldırıların hedefi yapılmaktadır. Yeni çıkarılan eğitim yasasına göre üniversitelerde azınlıkların dilinde

ders verilmeyecektir.

Yeni hükümet Çavuşesko dönemini yargılamak faşist diktatörlük döneminin bazı generallerini de rehabilite etmeye hazırlanmaktadır. 9 Mart'ta bu yönde bir karar çıkartılması beklenmektedir. General olan savcı 1944-46 yıllarının faşist diktatörü Ion Antonescu'nun yanısıra yedi bakan ve bir devlet sekreterinin rehabilite edilmesini istemektedir.

Romanya'da faşist güçlere yeniden etkinlik alanı açılmaktadır. Devlet başkanı Emil Constantinesco geçtiğimiz Aralık ayında yaptığı resmi bir konuşmada Çavuşesko'yu düşüren "silahlı anti-komünist direnişçilere" teşekkür etti. Konuşmanın yapıldığı salonda 120 bin yahudinin katledilmesinde sorumlu olan faşist hareketin devamı konumundaki grupların olması dikkat çekiyordu. Dolayısıyla Türk faşistlerinin de Romanya'da etkinliklerini sürdürme olanaklarına sahip olmaları rastlantı değildir.

Romanya'da politik istikrarsızlık öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, geçtiğimiz ay içinde üç kabine üyesi bunalımın atlatılması için kralliyete yeniden geçilmesi için dilekçe bile verebilmişlerdir. Diğer Doğu Bloku ülkelerinde olduğu gibi Romanya'da da politik istikrarsızlık boyutlanarak sürecektir. Bu ülkelerde yeni burjuva kesimler henüz politik arenada kendisini ifade edecek istikrarlı politik oluşumlara sahip değildirler. Ortak yanları az olan 17 grubun Demokratik Konvensiyon Birliği içinde yer alması da bunun bir yansımasıdır. Aynı şekilde işçi sınıfı da kendini ifade edebilecek bir politik platforma sahip değildir. Fakat son iki yıl içinde yoğunlaşan direnişler ve sosyal hareketlilikler politik akımların belirginleşmesine ivme kazandıracaktır.

Fransa'dan sonra Almanya'da da işsizler sokaklara çıktılar

Fransa'daki işsizlerinin toplumu sarsan gösterilerinin ilk etkisi Almanya'da yaşandı. Geçtiğimiz hafta Almanya'nın birçok kenti işsizlerin eylemlerine sahne oldu.

Fransız işsizlerinin eylemleri günlerce Alman kamuoyunda gündemin birinci maddesini teşkil etti. Bu son derece doğaldı. Zira Fransa'daki eylemler bütün hızıyla sürerken Kohl hükümeti işsizlerin sayısının resmi makamlarla 5 milyon sınırına dayandığını açıklıyordu. Fakat daha iki gün geçmeden bazı gazeteler işsizlik oranlarını gösteren istatistiklerde bilinçli bir şekilde yanlışlık yapıldığını, bu sayının daha yüksek olduğunu ortaya çıkardı. Gerçekte işsizlerin sayısı resmi kayıtlara göre 5 milyon 350 bine çıkmıştı. Bu haberler bardağı taşıran son damla oldu.

Fransa'dakilerin yolunu izleyen Almanya'daki işsizler, Amerika'da işsizlere dayatılan koşulları reddetmek talebiyle ilk defa sokaklara çıkmak için eylem hazırlıklarına başladılar. 5 Şubat günü 200 ayrı kentte 70 bin kişi sokaklara döküldü.

Kısa bir süre içinde gerçekleştirilen bu işsizler eylemi politik muhtevasıyla büyük bir önem taşıyor. İşçiler, akademisyenler, öğrencilerden sonra ilk defa işsizler de eyleme giriştiler. Birçok kentte hükümetin kapitalistlerden yana işçi düşmanı tutumunu teşhir ettiler. "Biz de halkız!" şiarıyla Berlin'de yürüyen 4 bin işsiz gösterici, işsizleri aşağılayıcı ve dışlayıcı uygulamalara son verilmesini talep ettiler ve hükümetin zorunlu bir uygulama haline getirdiği her üç ayda bir iş bulma kurumlarında işsizlik kayıtlarını tazeleme önlemine uyulmaması çağrısında bulundular. Söz konusu uygulamaya göre, üç ayda

bir kaydını yenilemeyenlerin işsizlik parası kesilmekte ve işsizlik istastığının dışında bırakılmaktadır. Birçok kentte özellikle genç işsizler iş bulma kurumlarını işgal girişiminde bulundular. Fakat Fransız örneğinden de ders çıkaran polis önceden önlemlerini almıştı. Buna rağmen bazı kentlerde işgallere engel olamadılar.

Münih kentinde iş bulma kurumuna yürüyen işsizler, Bertold Brecht'in 100. doğum yıldönümü vesilesiyle şiirler okudular ve kurumun duvarlarına onun devrimci şiirlerini astılar. Eylemlerin en görkemlisi eski Doğu Almanya kentlerinde gerçekleşti. İşsizlik oranının %20'lerin üzerine çıktığı bu bölgede Alman tekellerinin hükümetine olan güven tümüyle yitirilmiştir. Ardarda iflas eden işletmeler işsizler ordusunu her geçen gün büyötmektedir.

Eylemlerde haykırılan "Kohl hükümeti defol!" sloganı bütün kentlerin sokaklarında yankı buldu. Üretimden koparılan ve bugüne kadar politik bir tutumla ortaya çıkamayan bu kesimler içine itildikleri tecriti aşmanın ilk adımlarını atmış ve bunu başarmışlardır. Eylemler diğer çalışan kesimlerin ve sendikaların da desteğini alarak farklı bir politik muhteva kazanmıştır. Bugüne kadar kapitalist düzenin hep işçilere karşı bir tehdit unsuru olarak kullandığı işsizler, bu kez tersinden, düzene yönelen bir dinamik olarak ortaya çıkabilmektedirler. Bu yeni dinamik bütün Avrupa tekellerini yakından ilgilendirmektedir. Uzun dönemli işsiz kalanların yanısıra özellikle üretim süreciyle tanışmayan genç nüfusun oranı giderek artmaktadır. Bugün Avrupa ülkelerinin tümünde genç nüfus işsizler nüfusunun önemli bir oranını

teşkil etmektedir. Bu olgu işsizler hareketine son derece önemli bir dinamik kazandırmaktadır. Diğer taraftan işsizliğin kitlesel boyut kazanması, her an işsiz kalma tehlikesi ile yüzyüze bulunmak, tüm toplumsal kesimler üzerinde büyük bir baskı unsuru oluşturmaktadır. Bir taraftan zenginlik bir avuç asalağın elinden birikirken, diğer taraftan milyonlarca insanın açlığa itilmesi tepkileri yoğunlaştırmaktadır. İlk örnek olmasına rağmen işsizlik eylemi önemli bir olguyu ortaya koymuştur. Hala işi

olanlar da önemli oranda dayanışma göstermişlerdir. Zira Kohl hükümetinin 2000 yılında işsizlik sayısını yarıya indireceğiz propagandasını resmi açıklamalar dahi yalanlamaktadır. Tersine bu sayı her geçen gün büyömektedir.

Bütün bu gelişmeler içinde yabancı işsizlerin durumu daha da iç karartıcıdır. Bir dönem işgücü olarak getirilen yabancı işçi kitleleri arasında işsizlik çığ gibi büyümüştür. Bir dizi yasa ile yabancı kökenli işçilerin iş bulma olanakları ortadan kaldırılmaktadır. Dahası sürdürülen sistemli propagandayla bu kesim işsizliğin sorumlusu ilan edilmektedir. Fakat son eylemde de görüldüğü gibi, devletin bu yöndeki propagandası inandırıcılığını yitirmektedir. Birçok kentte genç yabancı işsizler de eylemlerde aktif bir biçimde yer almışlardır. Sermaye ulus, din ve dil ayrımı yapmadan hepsini iş süreci dışına atmakta ya da iş olanağı tanımamaktadır. Yerli ve yabancı işçiler kapitalist sömürüyü ancak birlikte mücadeleyle aşabileceklerini deneyimleriyle öğrenmektedirler. Özellikle yabancı kökenli işsizler gelecekteki gelişmelerde önemli bir rol oynayacaklardır. Zira bu kesim sadece işsiz kalmamakta, yasal, sosyal ve kültürel yönden de saldırıların birinci hedefi yapılmakta ve dışlanmaktadır. Bütün bu saldırılar işsizlikle birleşince önemli bir mücadele dinamiği ortaya çıkmaktadır.

Fransız işsizlerinin başlattığı eylemler Almanya'dan sonra diğer Avrupa ülkelerini de etkileyecektir. Gelişme ve yayılma dinamiği taşıyan bu eylemler daha şimdiden tekellerin temsilcileri için tedirgin etmektedir.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
3. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
4. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı 175 000 TL.
5. Devrimci Hareket Reformist Eğilim 400 000 TL.
6. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
7. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) 250 000 TL.
8. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi 450 000 TL.
9. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyiler) 1.400 000 TL.
10. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
11. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
12. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 700 000 TL.
13. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
14. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
15. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 650 000 TL.
17. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler 850 000 TL.
18. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL.
19. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL.
20. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
21. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL.
22. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
23. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler 650 000 TL.
25. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) 450 000 TL.
26. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
27. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.

Kürt Ulusal Sorunu-1

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:186, 1 Şubat '98, Başyazı

*İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!*

Son gelişmeler ve dönemsel görevler

RP'nin kapatılmasının ardından gelen son Susurluk Raporu ve örtülü ödenek davasına verilen mahkumiyet nedeniyle Çiller'e açılan Yüce Divan yolu, yeni bir dönemci işaretliyor. Susurluk sonrasında rejimin iç dengelerinin yeniden düzenlenmesi ve düzenin tahkimatı için atılmış adımlar, RP'nin kapatılması ile birlikte, ilk evresini böylece düzen payına belirgin bir başarıyla sonuçlandırmış oluyor.

Düzeni Susurluk vesilesiyle kapsamlı bir restorasyon ve tahkimata iten toplam tabloyu kısaca hatırlayalım.

Sermaye düzeninin yapısal iktisadi sorunları, 1980 "24 Ocak"ı, 1994 "5 Nisan"ı ve bütün sürece yayılan, adı konulmadan süreklileştirilen "istikrar" programlarıyla hafifletilmeye çalışılıyor. Fakat krizin faturasının emekçilere ödetilmesi demek olan bu "istikrar" programları kısa aralıklarla sürekli yenilerini gerektiriyor. Zira çözümsüz yapısal sorunlar sürekli olarak kendini, dolayısıyla da emekçilere ödettirilecek faturayı yeniden yeniden üretiyor. Sermaye derin yapısal iktisadi sorunlarını çözemiyor, sadece erteliyor ve belli kısa süreler için geçici olarak hafifletiyor. Bu durumun 12 Eylül eşliğindeki 24 Ocak uygulamaları gibi bir dönemin ardından yaşanması ise, sorunun ne kadar derinde olduğunu gösteriyor. Ancak emekçi yığınların bugünkü cılız muhalefetine dahi baskı ve terörle sistemli bastırıldığı, bu sayede geniş kapsamlı ekonomik saldırı programlarının uygulandığı koşullardadır ki düzen belki bir süre için rahatlama imkanına kavuşabilir.

Krizin iktisadi faturasının emekçilere ödetilmesi programının, siyasi düzeyde bir dizi dengenin yeniden yerli yerine oturtulması ile tamamlanması gerekiyor. Nedir bunlar? Zamanında bizzat düzen eliyle beslenen, '80'li ve '90'lı yıllarda ezilen yığınların sosyal hoşnutsuzluğunu istismar ederek palazlanan ve artık rejim için sorun olmaya başlayan dinsel gericiliğin yeniden kabul edilebilir sınırlara ve rejimle uyumlu-ılımlı bir tarza itilmesi; parçalanmış merkez sağ partilerin toparlanıp güçlendirilmesi; işçi ve emekçi yığınların yoğunlaşan sömürü politikalarına karşı oluşacak öfke ve arayışlarını sol adına dizginleyecek düzen içi alternatiflerin sosyal-demokrat partiler şahsında yeniden güçlendirilmesi (şimdilerde özellikle CHP'ye yüklenen misyon); Kürt ulusal sorununun, emperyalizmin politik hesap ve dayatmalarıyla uyumlu bir biçimde, Filistin ya da son zamanlarda olduğu gibi İrlanda türünden asgari bir düzen içi çözüm

yoluna sokulması...

Rejimin, iktisadi planda emekçi yığınlarla kapsamlı saldırılar düzenlerken, siyasi planda da dengelerini yeniden yerli yerine oturtması, hele bunu biçimsel dahi olsa "parlamentar-demokratik" kurumları kullanarak yapabilmesi görüldüğü kadar kolay değildir. 24 Ocak istikrar programı 12 Eylül'e ihtiyaç duymuştu; siyaset sahnesi ancak askeri cunta eliyle yılları bulan bir süreçte yeniden düzenlenebilmişti. Böylesi restorasyon-tahkimat süreçleri, burjuva çıkar grupları arasındaki çatlakların dahi kolay kaldırılamadığı dönemlerdir. Buna bir de gerçek bir devrimci sınıfta muhalefeti eklenirse, durum çok daha güç ve karmaşık bir hal alır.

Bizim Susurluk sonrası süreçte düzen payına yaptığımız "kolay başarı" tespiti, gerçekte düzen için olası tek başarı imkanıydı. Zira düzen siyasi manevralardan ve muhalif kitle hareketinin zayıflığından aldığı güçtedir ki iktisadi saldırılarını bu denli kolay uygulayabildi. Böyle olmasaydı eğer, hem siyasi manevralar önemli ölçüde etkisizleşir hem de ekonomik saldırılar uygulanamaz hale gelirdi. Öte yandan bu koşullarda, düzen içi it dalaşı bir parça geriye itilse de, yeniden yeniden alevlenir ve süreci bu cepheden de kilitlerdi. Bu durumda yeni bir askeri darbe süreci de kaçınılmaz hale gelebilirdi. Bu çerçevede, kontra çeteleri-emniyet kliği ile genelkurmay arasındaki hesaplaşmanın, özünde, düzenin iktisadi-siyasi dengelerini yeniden yerli yerine oturtacak tartışmasız bir hakim güç ihtiyacından kaynaklandığını görmek gerekiyor. Bu vesileyle kirli savaşın ve kontra faaliyetlerinin sorumluluğundan ordunun ve tekelci sermayenin, demek oluyor ki gerçekte düzenin sıyrılması, bu ihtiyaçla birleşen ek bir imkan oluyor.

Bu süreç, açık bir darbeye henüz ihtiyaç göstermese de, bütün bir restorasyon-tahkimat dönemi boyunca MGK üzerinden ordunun bütün bir siyasal yaşamı tekeline alması ve bunun meşrulaşmasını zorunlu hale getiriyor. MGK'nın "Siyaset Belgesi"nden "Kamu Güvenliği Birimi"ne, Kriz Yönetim Merkezi'nden İller İdaresi Yasasına ve ordunun son zamanlarda sermayeden basına, imamlardan yargıçlara kadar bütün kesimlere verdiği "sempozyum"lar bu olgunun görünümleridir.

RP'nin kapatılmasına kadarki sürecin mantığı, bu sürecin burjuvazi payına neden ve nasıl kolay bir başarı anlamına geldiği basınımızda enine boyuna işlendi. Tekelci

ve burjuva medyasının aklandığı, toplumsal muhalefetin laiklik-dinsel gericilik ekseninde geçici de olsa hareketsizleştirilip yer yer dumura uğratıldığı ve bu sayede iktisadi saldırıların adım adım yoğunlaştırıldığı bir süreçti bu. RP'nin kapatılması ile dinsel gericiliğin istenen sınırlara ve ılımlı tarza çekilmesi süreci ilk evresiyle tamamlanmış oluyor. Şimdi Fetullah Gülen gibilerine "müslüman-demokrat" partileşmelerin önü açılırken, RP'nin mirasının parçalanarak etkisizleştirilmesi hesaplanıyor. Diğer taraftan sürecin bu ilk evresinin az çok tamamlanmasıyla birlikte Çiller'in tasfiyesi yoluyla merkez sağın güçlenip toparlanması süreci de başlamış oluyor. Buna genelkurmay ile emniyet güçleri arasındaki hesaplaşmanın tamamlanması, ordunun egemen sınıf ve düzen adına mutlak hakimiyetinin sağlanması çabaları ekleniyor. Aynı süreç orta vadede Kürt sorununa düzeniçi bir çözüm için bazı adımların atılması karşısında olası direniş odaklarının etkisizleştirilmesi, bu adımlar için düzen adına gerekli yeni bir ideolojik-politik meşruiyet zemininin döşenmesi olarak işliyor. Susurluk raporu ile yapılmaya çalışılan aynı zamanda böyle anlamak da gerekiyor.

Öte yandan, bu toplam hesapların bir parçası olarak, düzen solunun güçlendirilerek emekçiler için yeni bir barikat haline getirilmesi ve bunun devrimci hareketin tecrit ve ezilme çabasıyla birleştirilmesi gündemdedir. Düzen solu adına halihazırdaki alternatif CHP iken, bu aynı ihtiyacın yedekleri olarak İP, ÖDP ve EMEP sahnedeki yerlerini alıyorlar. Düzen bunları hem yeni görevlerine hazırlıyor, hem de olduğu kadarıyla aşırılıklarını törpülüyor. Bu akımlar ise kaderlerini kendilerine biçilecek böyle bir misyona bağlamış durumdalar. Sürecin önümüzdeki evresi, devrimci hareketin kitleler nezdindeki meşruiyetine, yasal mevzilerine, cezaevlerine ve devrimci örgütlenmelere yeni kapsamlı saldırılarla sürecektir. İşçi emekçi kitle hareketindeki sancı ve zorlanmalar ile devrimci hareketin hemen bütün kesimlerinin devrimci bir önderlik açısından yapısal sorun ve açmazlarla yüzyüze olması olgusu, düzenin en büyük imkanıdır.

Bu toplam tablo karşımıza hangi siyasal-örgütsel görev ve sorumlulukları çıkarıyor? Bunları iki temel yönüyle görmek gerekiyor.

Birincisi, önümüzdeki süreç, Susurluk'tan yeni bir ciddi biçimde

gündemleştirmesine tanıklık edecektir. Geçen bir yılı aşkın sürece bakıldığında, muhalefet cephesinden Susurluk'un daha ziyade bir demokratik alan sorunu, en fazla bir devlet gerçekliği olarak ele alınıp işlendiği görülüyor. Bu durum hem düzene bir dizi aklanma manevrası imkanı sunmuş, hem de Susurluk'u bir gündem saptırma aracı olarak kullanma olanağı vermiştir. Böylelikle toplumsal muhalefet ya sermayenin iktisadi ve sosyal saldırıları (özelleştirme, SSK'nın tasfiyesi, mezarda emeklilik, zamlar, esnek çalışma dayatmaları vb...) ile uğraşma veya Susurluk meselesi ile mücadele ikilemine itilmektedir. Bu iki cephedeki mücadele gerçekte birbirini beslemesi gerekirken, tersine şaşırtıcı bir biçimde zayıflatan bir rol oynayabilmektedir. Reformist akımların sorunu böyle ele almasında garipsenecek bir yan yoktur, bu eşyanın doğası gereğidir. Fakat bu süreçte kendi tarzında ve toplumsal tabanında az çok anlamlı bir etkinlik gösteren bazı devrimci akımların dahi sorunu salt bir devlet gerçekliği düzeyinde ele alması, "Pisliği devrim temizler" şiarını salt siyasi düzeyin temizlenmesi olarak formüle edip işlemesi, sözünü ettiğimiz zayıflığı ve sağlıksızlığı pekiştiren bir öge olmuştur. Halbuki sömürü çarkıyla bunun zorunlu kıldığı baskı ve terör (kontra terörü dahil) arasındaki ilişki açığa çıkarılmadan ve buna yüklenilmeden, sonuçta ancak düzenin "temiz toplum" ya da "demokratikleşme" manevralarına dolgu malzemesi olunabilir. Dahası devrimci bir kitle hareketinin hayati ihtiyaçlarının dumura uğrayacağı anlaşılmak zorundadır.

Bizim politik-örgütsel çalışmamızın bütün bir güncel görünümü, Susurluk'un salt bir devlet gerçekliği değil, organik bağlantıları ve bütünlüğü içinde bir düzen ve devlet gerçekliği olduğuna kilitlenmek durumundadır. Bu ne demektir? Bu, özelleştirme saldırılarını uygulayabilmek için düzenin Susurluk'ta simgelenen çeteleşmeye ihtiyaç duyduğunu, Susurluk'la mücadele edilmeden özelleştirmeye de hakkıyla karşı konulamayacağını ve tersinden özelleştirmeye militanca karşı durmadan Susurluk üzerinden yapılan manevralara son verilmeyeceğini anlatabilmek demektir. SSK'nın tasfiyesinin, mezarda emeklilik dayatmasının, kölece çalışma koşullarının, ardı arkası kesilmeyen zamların Susurluk'un diğer ve asıl yüzü, ürettiği bataklık olduğunu işleyebilmek demektir. Cevizli'den Merter'e her yerde tekstil işçisine

sendika hakkını söke söke almak için Susurluk'un karşısına dikilmek gerektiğini ve Susurluk'un karşısına hakkıyla dikilebilmek için de işyerimizde, bölgemizde hak alma mücadelelerine cüretle ve cesaretle atılmak gerektiğini anlatabilmek demektir. ESK'den rahatsız sendikacı işçilere sendika ağalarına karşı mücadelenin Susurluk'a karşı mücadele demek olduğunu anlatabilmek demektir. Parsat Piston'da metal işçisine, Mutlu Akü'de petro-kimya işçisine, Makina Kalıp grevçisine, esnek üretim, kalite çemberleri saldırılarına karşı direnişin Susurluk'a direnmek demek olduğunu gösterebilmek demektir vb...

Bu tarz, bizim bütün bir günlük faaliyetimize damgasını vurmak zorundadır. Susurluk eylemlerine ve mücadelesine katılan her işçi fabrikasındaki hak arama mücadelesinin de böyle ivmeleneyeceğini ve ancak bu ikisi birleştirilebildiğinde gerçek mevzilerin kazanılabileceğini anlamak durumundadır. İşçi kitlelerinin gündelik mücadelelerine önderlik çabamız, siyasi faaliyetimiz buna kilitlendiği ölçüde dönemin hakkını veriyor demektir. Emekçi yığınlarda siyasi süreçlere karşı yer yer oluşan yabancılaşmanın, diğer şeylerin yanı sıra, bu gerçekte bütünsel ve organik olan ilişkinin kopmasından geldiğini görmek gerekiyor.

İkinci temel önemde görev ise, işçi kitleleriyle bütünleşmede, partili politikada ustalaşmada, politikada esnekliği öğrenmede, mutlak bir başarı sağlama zorunluluğudur. Düzenin reformizme yeni misyonlar biçtiği, devrimci hareketi tecrit ve ezme politikasına daha dolaysız yöneldiği bir dönemde, bu özellikle gereklidir ve son derece yakıcı bir ihtiyaçtır. Partili politikanın artık bütün sonuçlarına varması için de olmazsa olmaz bir gerekliliktir. Hem dışımızdaki nesnel gerçeklik hem de bizim öznel süreçlerimizin ihtiyaçları çakışmakta, bunu hayati kılmaktadır. Tazımızdaki yer yer çocukça solculuklar, talebe tarzı ve alışkanlıkları, dışardan seslenme kolaycılığı bir bütün olarak aşılmadan bu sürecin hakkı verilemez. Sınıf çalışmasında bir nitelik sıçraması ile bugüne geldik. Bu şimdi bütün örgüt ve yoldaşlarımızın kazanılmış mevzisine dönüşmek zorundadır.

Devrimci hareketin bir dönemi artık bütün olarak kapanıyor. Yapısal sorunlarını aşamayan ve sorumsuzlaşan çevreler kaçınılmaz bir biçimde silinip gideceklerdir. Zira onların kendi yapısal zaaflarına rağmen durumu idare edebildikleri dönem kapanmaktadır. Düzen sürekli yüklenecek ve devrimci varlığı yok etmeye çalışacaktır. Bu durumda ise, ancak yaşama gücü ve kapasitesi olanlar serpilip gürbüzleşecektir. Bugün ulusal devrimci hareketin ve küçük-burjuva radikalizminin dışında kalan üçüncü temel kanal bugün hareketimizin temsil ettiği devrimci sosyalizmdir. Türkiye gibi modern burjuva ilişkilerin egemen olduğu bir toplumda da yarına damgasını vuracak olan da kesin bir

biçimde devrimci sosyalizm akımı olacaktır.

Ama bunu bizim payımıza artık tümünden kazanılmış ve güvenceye alınmış bir konum olarak görmek temel bir yanılgı olur. İşyerlerinde, sendikalarda, semtlerde işçi kitleleri ile kaynaşmadan, sınıfın bağrında kökleşmeden, devrimci sınıf politikasında ustalaşmadan hiçbir konum ve misyon güvenceye alınmış sayılmaz.

Güncel görevler açısından bakarsak, bu konumun gereklerine uygun davranmak ne demektir? Bu sınıf zemininden farklı zeminlerde gündeme gelebilecek siyasi süreçlere, eylemlere bizzat işyerlerinde ve işyerlerinden hareketle katılabilmek demektir. Bunu çalışmayı dağıtan değil güçlendiren tarzda ele alabilmek demektir. Örneğin, geçtiğimiz yıl gündeme gelen bir dakika karanlık eylemleri süreçlerine fabrikalardan işçilerin katılımını örgütleyebilmek, buna yoğunlaşabilmek demektir, yoksa eylemler semtlerde diye küçümsemek değil.

Çalışma alanlarımızda öncü işçiler olarak sadece işçi sendikalarıyla değil, KESK'in sendika şubeleriyle de doğal güçlü politik ilişkiler kurabilmek demektir. Örgütlerimizi bir alan, bölge önderliği olarak inşa edebilmek demektir. Kitle eylemlerine, gösterilere bu tarz doğal kanallardan katılmayı artık her birimde başarabilmek, bunun faaliyetimizi toplamda adım adım geliştiren bir etkene dönüştürmek demektir. Faaliyetimizle beslenen ve faaliyetimizi besleyen kitle gösterilerinde etkinlik; bu açık alan faaliyetinde, örgüt faaliyetinde, bir bütün olarak hareketimizin tüm faaliyetine damgasını vurabilmelidir. Zorunlu durumlar dışında grup kortejleri oluşturma alışkanlığından vazgeçmek, her çalışma alanında emekçi kitleler içinde ama esnek politik müdahale tarzıyla kitle gösterilerine yüklenebilmek demektir. İşçi dayanışma gecelerinde devrimci grupların hastalıklı yarış tutumuna horgörü ile bakmak, olgun ama politik ve etkin bir varoluşa kilitlenebilmek demektir. Olgunluk ve ustalıkla, emeğimize kıskançlıkla sahip çıkışı aynı kimlikte birleştirebilmek demektir. Sendikacılarla doğal işçi önderleri olarak esnek politik tarzda ilişkiyi artık oturmuş bir mevziye çevirebilmek demektir vb...

Ülkenin ve devrimci hareketin bir dönemi kapanıyor. Önümüzde açılan dönem partiyi güçlendirip büyütmek ve iktidara yürümek dönemidir. Şahsımızda, işçi sınıfının devrimci önderliği işçi yığınları nezdinde otoritesini tesis eder, kitle hareketindeki sancılı gel gitlere bir son vermeyi başarır, o zaman burjuvazi bugünkü rahatlığını ve kolay başarılar dönemini artık nihayet yitirecek, karşısında partisi etrafında kenetlenmiş devrimci proletaryanın önderlik ettiği bütün ezilenlerin savaş ordusunu bulacaktır.

EKİM

(Ekim'in 1 Şubat '98 tarihli 186.

sayısının başyazısıdır.)

MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI...

Dizginsiz sömürü altındayız...

Bugüne kadar her zaman sömürünün çeşitli yüzleriyle karşılaştık. Emekçilerin ağır şartlar altında ezilerek üç kuruşa çalıştırıldığı günümüzde insanları sömürmenin başka bir yolu ile iç içeyiz. Dışardan bakıldığı zaman oydukça rahat, avantajları olan, beklenen pek emekçilerin ezilmediği hissini veren bu sektör içine girildiği zaman görünenin aksine kapitalizmin gerçek yüzünü ortaya seriyor.

Özel güvenlik emekçilerinin tam bir sömürüyle karşı karşıya kaldığı günümüzde işe bışlarken dört tarftan başlatılmış ağır şartlar altında anti-demokratik uygulamalarla her hakkı elinden alınarak sendikal hakları olmadığı gibi çalışma koşullarından dolayı tüm sosyal yaşamı kısıtlanmış durumdadır. Günlük çalışma saatleri 12 saat olup 2 vardiya halinde uygulanmakta 8 saatin üstüne mesai ücreti ödenmemektedir. Tüm sosyal yaşantısı kısıtlanmış olur. Özel güvenlik emekçileri bu öz verilerinin karşılığında 25 milyon TL. ile ödüllendirilmektedir. Çoğu özel güvenlik emekçilerine yol parası dahi verilmemektedir. Çalışma saatleri ise hiç belli olmamakla birlikte zaman zaman 24, 36 ve 48 saate kadar mesaiye bırakılabilmekte, sağlık ve can güvenliği tam anlamıyla yok edilmektedir. Yapılan sözleşme hem taşeron güvenlik şirketi korumakta, hemde çalışan fabrikaların hakları korunmuş oluyor. Taabi ki onların hakların korunması güvenlik emekçilerinin dizginsiz bir sömürü ile karşı karşıya kalmamız anlamına geliyor. Bunun dışında güvenlik

emekçisi her zaman tıraşlı, elbiselerinin ütülü ve botlarının boyalı olması istenmekte bunlardan birisinin aksatığı taktirde çeşitli cezalar uygulanmaktadır. Örneğin sakal tıraşı olmayan görevliden 5 ceza puanı ve 500.000 TL. maaşından kesinti yapılmaktadır. Ayrıca fabrika çalışanları ile tam anlamıyla bir duvar örülüp, set çekilmekte, işçilerle ilişkiler köreltilmektedir.

Çiğli Atatürk Organize Sanayi Sitesinden Bir Güvenlik Emekçisi

Bu Kavga Bitmeyecek Küçüğüm

Bu kavga bitmeyecek küçüğüm.

Bugünle başlayıp çiğ gibi Büyüyecek ki bu kavga! Minik bir çiçek açacak önce Sonra kökleşip, gelişecek, güçlenecek.

Yurdunun dört bir yanında

Sevgi tomurcukları

kimseler kıyamayacak

koparmaya, çiğnemeye

Korkunç fırtına bulutları

dolaşmayacak

Artık yurdum üstünde.

Tatlı Nisan yağmurları

yağıp,

Yedi renkli gökkuşağı

doğacak.

CENEVRE HALKEVİ'NE

Cenevre Halkevi'ndeki tüm anti-faşist, anti-emperyalist yoldaşlarımı yoldaşca kucaklarım. Komünist selamlar size!

Yoldaşlar ülkemizde faşizme emperyalizme karşı verilen ardıcıl savaşa göndermiş olduğunuz ekonomik katkı hiç kuşkusuz büyük değer taşır. İsviçre ve diğer Avrupa ülkelerinde çalışan sosyalist konünist yoldaşlarımız Türkiye'nin ekonomik sasyal koşullarını oradan da olsa doğru tahlil yapmalıdır. Ancak, ekonomik katkı politik ve ideolojik katkıdan bağınsız değildir. Bir birini tamamlayan unsurlardır yoldaşlar, yaşadığımız gelişmiş kapitalist ülkelerdir ve hatta Almanya, Fransa gibi ülkeler emperyalist ülkelerdir. O ülkelerde sinsiye kendine özgü çok ince biçimde sömürü vardır ve hatta tekellerin çıkarları tehlikeye girdiğinde kanlı faşizmi getirir. Çünkü her kapitalist ülkede faşizim tehlikesi vardır. Sermayenin vurucu gücüdür. İşte konuya emek cephesinden bakmamız ve hatta işçi sınıfının kendi felsefesi içinden, o savaşkan yaratıcı perspektiften bakmak gerektiği kanısındayım. Yoldaşlar, kanımca yaşadığımız ülkede buraya göre her tür öğreti araçları olanaklı. Bireysel veya birlikte bir periyodik disiplin içinde işçi sınıfının bilimini ve ideolojisini imkanlarımız ölçüsünde çalışma,

sanırım ufkumuzu genişletiriz. Yoldaşlar Avrupa'da işçi sınıfı ve sendikal hareketi ülkenizdeki sosyalist basına sınıf kardeşlerine yazıp gönderirseniz. Proletaryanın ekonomik demokrasi talebi artar. Yoldaşım Türkiye'de olduğu gibi kapitalist ülkelerde dengeler her türden bozuk. Ülkemizde tam her türden kaos yaşanıyor. İşte bu nedenle; Devrimci durumun yılı, ayı, haftası, günü belirlenemez. O bir anlık olaydır. Ama somut koşulları vadir. Herşeye rağmen yurt dışındaki yoldaşlarımız marksizim, leninizim bu belirleyiciliği birliğinde o disiplin kuralları içinde teorik birey veya toplucada olsa gerçekleşmeli sınıfın kiniyle hepimiz taçlanmalıyız. Son darbeyi vuracağımız an tüm Avrupa'daki yoldaşlarımızın anayurtlarına o şanlı yeni toplumu yaratmak üzere asli görevine gelmeli ve gelecektir. Evet yoldaşlar biz kazanacağız. Türkiye cehennemini işçi sınıfımız emekçi halkımız, sosyalistler, komünistler yaşanır bir ülke yapacağı yoldaşlar. Bu ülkede daha son söz söylenmedi Avrupadaki anti-faşist, anti-emperyalist yoldaşlarımı, yoldaşca kucaklar komünist selamlarımı belirtirim.

Yaşasın marksizim Leninizm. Yaşasın Proletarya Diktatörlüğü.

Komünist Ali Eriş

Komünist Manifesto 150 Yaşında!

Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor - komünizmin hayaleti.

Eski Avrupa'nın bütün güçleri bu hayaleti defetmek için kutsal bir ittifak içine girdiler:

Papa ile car, Metternich ile Guizot, Fransız radikalleri ile Alman polis ajanları

"İşçi Sınıfının Orgütten Başka Silahı Yoktur!"

Bu olgudan iki şey çıkıyor:

1. "Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!"
2. Komünistlerin, tüm dünyadaki şüpheli ve şüphesiz olanların, bütün burjuva ortaya koymalarının ve bu komünizm hayaleti masalına partinin kendi Manifestosu ile karşılık vermelerinin tam zamanıdır.

Bu amaçla, çeşitli milliyetlerden komünistler, Londra'da toplanmışlar ve İngiliz, Fransız, Alman, İtalyan, Elemenk ve Dan dillerinde yayınlanmak üzere, aşağıdaki Manifesto'yu kaleme almışlardır.

PROLETERLER

bu tarihte, bütün toplumların tarihi, sınıf savaşmaları tarihidir.

Özgür insan ile köle, patrisyen ile plev, bey ile serf, lonca ustası ile kalfa, tek sözcükle ezen ile ezilen birbirleriyle sürekli karşı karşıya gelmişler, kesintisiz, kimi zaman örtük

kimi zaman açılır savaş, her kezinde ya toplumun tümüyle devrimci bir dönüşmesiyle ya da savaşın sınırları belli bir devrimle sonuçlanan bir savaş sürdürmüşlerdir.

Gelişimin akılcı bir şekilde sınıf ve sınıfları kalktıgında ve üretim tüm ulusun geniş bir birliğinin ellerinde toplanmış olduğunda, kamu gücü siyasal niteliğini yitirecektir. Gerçek anlamında siyasal iktidar, bir sınıfın bir başka sınıfı ezmek amacıyla örgütlenmiş iktidarıdır. Eğer proletarya, burjuvaziyle savaşımında, koşulların zorlamasıyla, kendisini bir sınıf olarak örgütlemek zorunda kalacak bir devrim yoluyla kendisini egemen sınıf durumuna getirecek, ve egemen sınıf olarak sınıf düşmanlığına başvurarak kullanarak ortadan kaldıracak olursa, o zaman, bu ilişkilerle birlikte, sınıf karşıtlığı ve genel olarak sınıfların varoluş koşullarını da ortadan kaldırmış ve böylelikle bir sınıf olarak kendi egemenliğini ortadan kaldırmış olacaktır.

Sınıflarıyla ve sınıf karşıtıklarıyla birlikte eşit burjuva toplumunu, her birinin özgür gelişimin, herkesin özgür gelişiminin koşulu oldu. **Sosyalizm!**

Kısacası, komünistler, her yerde, mevcut toplumun 17. sınıfı olan devrimci kesimi ve devrimci hareketi destekler.

Bütün bu hareketlerde o andaki gelişme derecesi ne olursa olsun, mülkiyet sorununu o **Sosyalizm Yolunda** ön plana çıkarırlar.

Her yerde, bütün ülkeler demokratik partileri arasında birlik ve anlaşma

Vizi Pavná

Walden

lerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok. Kazanacakları dünya var.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>